Edith Wharton
VARA PRIMEI IUBIRI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WHARTON, EDITH
Vara primei iubiri / Edith Wharton; trad.: Traian Finţescu.
— Bucureşti: Orizonturi, 2013 ISBN 978 – 973 – 736 – 215 – 5
I. Finţescu, Traian (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
SUMMER

Edith Wharton, 2013

Edith Wliairton
VARA PRIMEI IUBIRI
Traducere: Traian Finţescu
Editura ORIZONTURI

Capitolul 1

Uşa casei avocatului Royall, situată la una dintre extremităţile unicei străzi a localităţii North Dormer, tocmai se deschise. O tânără apăru şi se opri o clipă în prag.

O lumină argintie se revărsa din cerul limpede şi proaspăt peste pădurile de zadă şi pajiştile din jur. Umbrele norilor albi şi pufoşi care pluteau deasupra dealurilor se rostogoleau, purtate de vântul uşor, peste câmpie, de-a lungul drumului năpădit de iarbă ce străbate North Dormer. Localitatea, aflată undeva sus, pe înălţimi, la loc deschis, nu beneficiază de vegetaţia stufoasă care protejează regiunile mai bine adăpostite din Noua Anglie.

Singurele pete de umbră între casa avocatului şi punctul în care, în cealaltă extremitate a localităţii, dincolo de biserică, drumul dă ocol masivului întunecat de brazi canadieni care mărginesc cimitirul, sunt sălciile pletoase, de pe malul heleşteului cu raţe, şi brazii norvegieni, ce se înalţă în faţa gardului ce împrejmuieşte proprietatea domnişoarei Hatchard.

Vântul de iunie, ridicând praful de pe stradă, scutura în drumul său crengile morocănoase din faţa casei domnişoarei Hatchard. Un vârtej mai îndrăzneţ smulse brusc pălăria unui tânăr care trecea pe acolo, o făcu să se răsucească o clipă în aer şi o depuse chiar în mijlocul heleşteului.

Urmărindu-l cum aleargă, încercând să-şi pescuiască buclucaşa pălărie, Charity Royall constată că tânărul, îmbrăcat cu oarecare căutare, era străin de acele locuri. Observă, de asemenea, că râdea fără grijă, aşa cum ştie tinereţea să râdă de astfel de întâmplări neplăcute.

Tinerei i se strânse inima. Avu acea mişcare de recul care se producea întotdeauna când vedea un chip nepăsător şi fericit. Întorcându-se, reintră în casă şi simulă că ar căuta o cheie despre care ştia cu siguranţă că se află în buzunarul ei.

O oglindă mică, uşor coclită, deasupra căreia trona un vultur aurit, spânzura de peretele vestibulului. Se cercetă cu atenţie, regretând pentru a mia oară că nu are ochii albaştri ca Annabel Belch, tânăra care sosea din când în când de la Springfield pentru a petrece o săptămână cu bătrâna domnişoară Hatchard, apoi, fixându-şi vechea pălărie arsă de soare pe căpşorul său brunet, ieşi din nou.

— M-am săturat până în gât, şopti.

În acest timp, tânărul, care îşi redobândise pălăria, trecea dincolo de grilajul casei Hatchard. Strada era pustie. North Dormer este la orice oră un deşert şi în

mijlocul după-amiezii. În iunie mai ales, cei câţiva bărbaţi în putere, care nu au emigrat încă, sunt pe câmp sau în pădure pe când femeile, rămase acasă, se îndeletnicesc fără nicio tragere de inimă cu micile corvezi casnice.

Charity Royall îşi reluase drumul, privind în jurul ei cu acea atenţie susţinută pe care o determină prezenta unui străin într-un mediu familiar. Răsucind cheia pe deget, încerca să-şi imagineze ce impresie ar putea produce North Dormer asupra celor care veneau de la oraş. Ea însăşi locuia aici de când avea cinci ani. Crezuse, mult timp, că era un loc cât de cât important, dar, în anul precedent, domnul Miles, noul pastor al templului protestant din Hepburn, care venea la fiecare două săptămâni pentru a celebra cultul în biserica din North Dormer – dacă nu cumva drumurile nu erau impracticabile datorită transportului copacilor doborâţi –, propusese să îi ducă pe tinerii din sat la Nettleton, pentru a asista la o conferinţă despre Pământul Sfânt, urmată de o proiecţie. Cei câţiva băieţi şi cele câteva fete care reprezentau viitorul satului fuseseră deci înghesuiţi pe banchetele unei trăsuri şi transportaţi dincolo de dealuri, până la Hepburn, de unde un personal care oprea până şi în cele mai prăpădite gări îi cărase până la Nettleton. În cursul acestei zile de neuitat Charity Royall făcuse cunoştinţă, pentru prima oară în viaţa ei, cu calea ferată. Văzuse magazine de noutăţi cu uşi mari de sticlă şi mâncase tartă cu nuci de cocos, apoi, pătrunzând într-o sală de conferinţe, îl ascultase pe un domn spunând lucruri de neînţeles în faţa unor tablouri pe care i-ar fi făcut mare plăcere să le privească, dacă explicaţiile conferenţiarului nu ar fi împiedicat-o să le înţeleagă. Această iniţiere îi demonstrase că North Dormer era doar un biet sătuc şi o făcuse să îi fie deodată ruşine de ignoranţa sa, un sentiment pe care vizitele la biblioteca din sat nu reuşiseră

să i-l provoace până atunci. Se cufundă cu înfrigurare, o lună sau două, în studierea la întâmplare a volumelor prăfuite din mica bibliotecă fondată în amintirea tânărului Honorius Hatchard, care îi conferea acelui sătuc obscur o anumită notă de cultură veche. Dar, în curând, amintirea civilizatului Nettleton se estompă şi, în loc să continue să se instruiască, Charity se resemnă să considere North Dormer ca măsură a tuturor lucrurilor.

Vederea străinului, însă, redeşteptând în amintire imaginea semeţului Nettleton, reduse North Dormer la adevăratele sale proporţii. Plimbându-şi privirea de la un capăt la altul al străzii, de la casa domnului Royall, cu pereţii de un roşu spălăcit, până la biserica albă în întregime, tânăra îi măsură fără milă limitele. Un biet sat de munte, bătut de vânt şi ars de soare, abandonat de oameni şi dispreţuit de calea ferată, de troleu, de telegraf şi de toate acele forţe care leagă între ele aglomerările umane! Nu existau la North Dormer nici buticuri, nici teatre, nici conferinţe, nici centre de afaceri, nimic în afara unui templu, care se deschidea din două în două duminici, dacă starea drumurilor o permitea. Exista, totuşi, biblioteca, dar, dintre volumele care mucezeau pe rafturile umede, cele mai recente datau de douăzeci de ani, şi nimeni nu le citea. Totuşi, întotdeauna i se dăduse de înţeles că trebuie să considere un privilegiu al sorţii faptul că locuieşte în North Dormer. Charity ştia că, în comparaţie cu locul de unde venea ea, satul beneficia de toate cuceririle civilizaţiei moderne. De când, copil fiind, fusese adusă acolo, toţi localnicii nu încetaseră să îi repete întruna acest lucru. Chiar bătrâna domnişoară Hatchard, într-o clipă teribilă a vieţii sărmanei Charity, îi spusese:

— Micuţo, să nu uiţi niciodată că doamna Royall te-a adus de la „Munte”.

Într-adevăr, fusese adusă de la „Munte”, de pe acea

faleză care îşi înalţă tragica siluetă de piatră peste dealurile scunde ale Lanţului Vulturului (Eagle Range), fundal încărcat de melancolie al acestei văi izolate. „Muntele” se ridica la mai bine de douăzeci de kilometri, dar, atât de abrupt, încât umbra sa părea să se proiecteze până peste North Dormer. Şi era ca un magnet atrăgând norii pentru a-i risipi, furtunos, de-a lungul văii. Dacă un norişor firav plutea vreodată deasupra satului, pe cerul de vară cel mai pur, alerga drept spre Munte, ca o barcă dusă de vârtej, şi de acolo, agăţându-se de stânci, sfâşiat şi multiplicat, se năpustea în cele din urmă asupra văii, înecând-o în ploaie şi beznă.

Charity nu avea o idee foarte clară despre locul unde se născuse, dar ştia că era un loc rău famat, că faptul de a proveni de acolo era o ruşine, şi că nu trebuia să uite în nicio împrejurare – cum pe bună dreptate îi amintise odinioară domnişoara Hatchard – că fusese smulsă din braţele răului şi să se considere fericită că a scăpat de acolo. Cu ochii aţintiţi asupra Muntelui, făcea, ca de obicei, efortul de a se simţi recunoscătoare. Dar, la vederea tânărului care tocmai intra la domnişoara Hatchard, viziunea străzilor strălucitoare din Nettleton îi apăruse din nou în faţa ochilor şi Charity se simţi ruşinată de pălăria sa veche, scârbită de North Dormer şi geloasă pe Annabel Balch din Springfield, ai cărei ochi albaştri urmăreau spectacole şi mai strălucitoare decât acela al străzilor din Nettleton.

— M-am săturat până în gât! repetă.

La jumătatea străzii se opri în faţa unei porţi cu gratii de lemn, o împinse şi o luă pe o potecă pietruită ducând până în faţa unei mici construcţii din cărămidă, precedate de un portic cu coloane vopsite în alb pe frontonul căruia se putea citi: *Fondată în amintirea lui Honorius Hatchard, 1832*.

Persoana astfel comemorată fusese fratele bunicului bătrânei domnişoare Hatchard, şi aceasta însăşi nu concepea un alt titlu decât acela de nepoată a marelui om. Şi asta pentru că Honorius Hatchard se bucurase în primii ani ai secolului al nouăsprezecelea de o modestă celebritate. După cum îi informa pe rarii vizitatori o placă de marmură fixată în interiorul bibliotecii, Honorius Hatchard era autorul volumului de eseuri publicate sub titlul *Pustnicul din Eagle Range* şi întreţinuse relaţii cu Washington Irving, Fitz-Geene Halleck şi grupul lor literar. Călătorise apoi în Europa, unde murise tânăr, secerat în floarea vârstei de o boală contractată în Italia. Aceasta era singura relaţie ce înrudea North Dormer cu literatura, relaţie comemorată cu pioşenie prin înălţarea monumentului în care, în fiecare marţi şi joi după-amiază, Charity Royall se instala la biroul său, sub gravura pătată de rugină reprezentându-l pe tânărul scriitor. Şi, adesea, îşi punea întrebarea care dintre ei este cu adevărat mort, el, în mormântul său, sau ea, în această bibliotecă!

Intrând cu un pas nonşalant, îşi scoase pălăria, pe care o puse cu un gest neglijent pe capul unei Minerve de ipsos, apoi deschise obloanele, se aplecă pentru a putea vedea dacă erau ouă în cuibul de rândunele de sub copertina uneia dintre ferestre şi, aşezându-se, în sfârşit, în spatele biroului său, scoase din el un rulou de dantelă din bumbac şi o croşetă. Charity nu era o dantelăreasă expertă, îi trebuiseră săptămâni întregi pentru a confecţiona o jumătate de metru de dantelă lucrată strâns pe care o păstra înfăşurată în jurul coperţii smulse dintr-un exemplar din *Lampagiul*. Dar nu exista nicio altă posibilitate de a-şi procura dantela necesară pentru a-şi împodobi bluza de vară şi de când Ally Hawess, fata cea mai săracă din sat, apăruse duminica la templu cu un corsaj ajurat, croşeta nerăbdătoarei Charity se mişcase cu

şi mai multă râvnă. Desfăşură dantela, atacă un ochi şi se aplecă peste lucrul său, încruntându-şi sprâncenele.

Uşa se deschise brusc şi, înainte de a-şi ridica ochii, ghici deja că tânărul pe care îl văzuse intrând la domnişoara Hatchard tocmai trecea pragul bibliotecii.

Fără să îi acorde nicio atenţie, începu să parcurgă pe îndelete mica sală boltită, cu mâinile la spate, scrutând cu o privire mioapă şirurile de cărţi cu cotoarele spălăcite. Ajunse, în sfârşit, în dreptul biroului şi se opri în faţa bibliotecarei.

— Domnişoară, aveţi un fişier? întrebă cu o voce agreabilă, puţin repezită.

Neaşteptata întrebare o făcu să lase croşeta.

— Un ce?

— Păi… un fişier…

Îşi dădu seama că acum o vedea pentru prima oară cu adevărat – atunci când intrase o considerase ca făcând parte din mobilierul bibliotecii pe care îl trecuse în vedere rapid.

Privind-o, îşi pierdu brusc şirul. Charity îşi dădu seama şi surâse. Tânărul surâse şi el.

— Dar, într-adevăr, nu cunoaşteţi desigur acest gen de catalog, reluă. De fapt, este mai bine aşa…

Ea crezu că desluşeşte o uşoară condescendenţă în vocea sa şi întrebă sec:

— Mai bine? De ce?

— Pentru că este atât de agreabil într-o bibliotecă mică ca aceasta să scotoceşti tu însuţi… cu ajutorul bibliotecarei.

Pronunţă ultimele cuvinte cu un ton atât de respectuos încât Charity se îmblânzi şi răspunse suspinând:

— Mă tem că nu vă pot fi de un prea mare ajutor.

— De ce? întrebă tânărul, la rândul său.

Îi răspunse că biblioteca nu conţinea destule cărţi pentru a alcătui un catalog detaliat şi că, de altfel, ea însăşi citise doar câteva.

— …Oricum, le mănâncă viermii, adăugă cu un aer sumbru.

— Într-adevăr? Este păcat, deja am descoperit unele foarte interesante.

Lăsând impresia că nu se sinchiseşte să mai continue conversaţia, îşi reluă plimbarea printre rafturi. Părea să fi uitat de prezenţa tinerei şi indiferenţa sa o jigni pe Charity; îşi reluă lucrul, hotărâtă să nu îi mai ofere ajutorul său. Aparent, nici nu părea să aibă nevoie. Rămase mult timp imobilizat în celălalt capăt al sălii, întorcându-i spatele şi luând, unul câte unul, volumele prăfuite cocoţate pe o poliţă de deasupra.

— Oh! exclamă brusc.

Văzu că ştergea cu batista muchiile unei cărţi pe care o ţinea în mână. Resimţi acest gest ca o critică indirectă a felului în care se achita de datoria sa şi spuse repede:

— Nu este vina mea dacă sunt murdare.

Tânărul se întoarse şi o cercetă cu o curiozitate reînnoită.

— Ah… nu sunteţi deci bibliotecara?

— Ba da… numai că nu pot să le şterg de praf pe toate. De altfel, nimeni nu se uită la ele, de când infirmitatea o împiedică pe domnişoara Hatchard să vină la bibliotecă.

— Ah! fără îndoială!

Aşeză la loc cartea pe care o ştersese de praf şi o privi pe Charity fără să spună nimic. Ea se întrebă dacă nu cumva domnişoara Hatchard îl trimisese pentru a face un raport asupra felului în care era întreţinută biblioteca şi această bănuială făcu să îi sporească ranchiuna.

— V-am văzut intrând la domnişoara Hatchard puţin

mai devreme, nu-i aşa? îl întrebă.

Cu siguranţă voia să afle pentru ce venise acest străin să scotocească prin cărţile sale.

— La domnişoara Hatchard? Da… este verişoara mea şi am tras la ea, răspunse tânărul.

Adăugă, ca pentru a-i risipi neîncrederea:

— Mă numesc Harney… Lucius Harney. Nu v-a vorbit niciodată despre mine?

— Nu, răspunse Charity, pusă în încurcătură de faptul că nu putea răspunde afirmativ.

— Foarte rău! spuse râzând vărul doamnei Hatchard.

Şi, după un alt moment de tăcere, în timpul căruia Charity avu răgazul să îşi dea seama că tonul pe care îi răspunsese era puţin încurajator, tânărul adăugă:

— Observ că nu sunteţi prea tare în arhitectură.

Confuzia bibliotecarei crescu: cu cât făcea mai multe eforturi pentru a-l înţelege, cu atât aluziile interlocutorului său deveneau mai neinteligibile. Îi amintea de „domnul” care „explicase” tablourile, la Nettleton, şi din nou se simţi strivită sub povara ignoranţei sale.

— Vreau să spun că nu văd nicio carte despre vechile locuinţe din regiune. Fără îndoială, această zonă a ţării nu a prea fost explorată. Toţi arhitecţii se ocupă de Plymouth şi Salem. Este, totuşi, stupid. Casa verişoarei mele, de exemplu, este într-adevăr interesantă. Acest sat trebuie să aibă o istorie… trebuie că a fost chiar mai mult decât un sat odinioară…

Se întrerupse brusc, cu acea roşeaţă specifică unui tânăr timid care îşi aude deodată sunetul propriei sale voci şi care se teme să nu fi vorbit prea mult.

— Eu însumi sunt arhitect, explică, şi vânez, pur şi simplu, casele vechi.

Ea făcu ochii mari şi se gândi: „Case vechi? Dar nu este totul vechi în North Dormer?”

Repetă cu voce tare:

— Aici, totul este vechi.

Tânărul râse şi începu să se învârtească din nou prin bibliotecă.

— Nu aveţi o lucrare despre acest ţinut? Cred că s-a scris ceva în 1890, o carte sau o broşură asupra originilor comunei din Eagle County.

Charity îşi propti croşeta de buza inferioară şi reflectă. Da, îşi amintea, într-adevăr, că văzuse o lucrare cu acest titlu: *North Dormer şi primele comune din Eagle County*. Nutrea chiar o aversiune cu totul specială pentru acea carte, un biet volum jerpelit care cădea totdeauna din raft sau aluneca în spatele celorlalte. Ultima oară când îl culesese de pe jos se întrebase cum de putuse autorul să îşi piardă vremea scriind o carte despre North Dormer şi tristele sate din vecinătate: Dormer, Hamblin, Creston şi Creston River! Le ştia pe toate, sărmane grupuri de case pierdute în străfundurile munţilor: Creston River, unde exista o fabrică de hârtie ai cărei pereţi cenuşii se prăvăleau peste malul râului şi Hamblin, unde cădea întotdeauna prima ninsoare din lungile ierni de la munte. Acestea erau singurele lor titluri de glorie…

Charity se ridică la rândul ei şi aruncă o privire vagă peste şirurile de cărţi. Dar îi era imposibil să îşi aducă aminte unde pusese volumul despre North Dormer.

Îşi dădu seama că făcuse gluma de prost gust de a dispărea încă o dată. Cu siguranţă, nu era într-una din zilele ei bune.

— Trebuie, totuşi, să fie pe undeva, spuse, pentru a-şi dovedi zelul.

Dar vorbea fără convingere şi simţi că vorbele o dădeau de gol.

— Mulţumesc… mulţumesc… nu contează, răspunse tânărul cu un aer distrat.

Îşi dădu seama că se pregătea să plece şi dori mai mult ca oricând să regăsească volumul.

— Rămâne pentru data viitoare; adăugă, şi, luând cartea pe care o pusese pe pupitru, i-o întinse.

— Această carte nu este deloc lipsită de valoare, i-ar trebui puţin aer curat şi soare.

Salută surâzând şi ieşi.

Capitoluf 2

Orele de program erau pentru bibliotecara de la *Hatchard Memorial*, între trei şi cinci şi, de obicei, sentimentul datoriei o reţinea pe Charity la birou până în jur de patru şi jumătate.

Dar nu reuşise niciodată să descopere vreun avantaj practic care ar rezulta de aici, fie pentru North Dormer, fie pentru ea însăşi, şi, de aceea, hotăra, fără să îşi facă niciun scrupul, atunci când acest lucru îi convenea, că biblioteca se închide cu o oră mai devreme. La câteva minute după plecarea tânărului Harney luă din nou această hotărâre. Împături dantela, închise obloanele şi răsuci cheia în uşa bibliotecii *Hatch ard Memorial*.

Strada era la fel de pustie şi, după ce aruncă o privire în stânga şi în dreapta, tânăra se îndreptă spre casă. Dar, în loc să intre, îşi continuă drumul şi o luă pe o cărare care trecea peste câmp, urcând spre o pajişte de la marginea dealului. Dădu la o parte bariera şi, de-a lungul unui zid în ruină, înaintă pe o cărăruie ce se oprea în faţa unui dâmb pe care o zadă îşi scutura în vânt frunzele sale proaspete. Ajunsă acolo, se cuibări la umbră, îşi scoase pălăria şi îşi afundă obrajii în iarbă.

Era oarbă şi surdă la multe lucruri şi o simţea inconştient, dar tot ceea ce era aer, lumină, parfum şi culoare îi punea sângele în mişcare. Îi plăcea cum îi mângâia mâinile iarba stufoasă de munte, mirosul cimbrişorului în care îşi ascundea faţa, adierea uşoară a

vântului jucându-se cu părul ei sau încercând să îi desfacă bluza uşoară de vară, şi trosnetul zadei cu crengile îndoindu-se sub suflarea lui.

Se căţăra adesea pe această colină şi, culcată în iarbă, singură, savura din plin plăcerea de a se lăsa dezmierdată de briză sau de a-şi freca obrajii de cimbrişor. Rămânea ore întregi acolo, fără niciun gând, scufundată într-o vagă beatitudine. Astăzi, această stare era amplificată de bucuria evadării. Niciodată nu îşi detestase atât închisoarea ca acum. Desigur, nu îi displăcea ca, din când în când, câte o prietenă să o viziteze pe neaşteptate la bibliotecă, pentru a mai sta de vorbă, dar nu admitea să fie deranjată în legătură cu cărţile. Cum ar fi putut să îşi amintească pe ce raft se găseau, dacă i se cereau atât de rar? Orma Fry lua câteodată un roman, fratele său Ben avea o slăbiciune pentru manualele de geografie, ca şi pentru cărţile de comerţ şi contabilitate; dar nimeni altcineva nu mai ceruse altceva, orice ar fi fost, în afară de uneori, *Coliba unchiului Tom* sau poemele lui Longfelow. Aceste cărţi le păstra la îndemână şi le-ar fi găsit şi noaptea, pe întuneric; dar cererile neobişnuite erau atât de rare încât o exasperau ca o nedreptate.

Charity recunoştea că fizionomia tânărului arhitect o atrăgea, îi plăceau ochii săi cenuşii de miop, privirea caldă; felul său de a vorbi, puţin mai deosebit, repezit şi blând în acelaşi timp; mâinile bronzate şi nervoase, dar cu unghiile lustruite şi bine îngrijite, ca ale unei femei. Rememora culoarea părului ars de soare, asemănătoare aceleia a „crestei cocoşului” după îngheţ; revedea surâsul său modest şi totodată plin de încredere. Ghicea că acest surâs ascundea cunoaşterea a mii de lucruri necunoscute pentru ea, dar nici măcar o umbră de orgoliu. Şi superioritatea pe care o bănuia îi procura o senzaţie agreabilă. Aşa săracă şi ignorantă cum era, cea mai umilă

dintre cei umili, chiar şi în North Dormer, unde faptul de a veni de la „Munte” era cea mai mare năpastă, Charity domnise, totuşi, întotdeauna, în acel univers strâmt care era lumea ei. Avocatul Royall era, incontestabil, omul cel mai important din North Dormer: îi domina atât de evident pe cei din mediul său încât străinii, după ce discutau cu el, se mirau întotdeauna să îl vadă vegetând în acest colţ uitat de lume. În pofida trecutului său – şi în pofida prestigiului domnişoarei Hatchard –, domnul Royall domnea, deci, peste North Dormer: iar Charity domnea în casa avocatului. Nu îşi mărturisise niciodată această atotputernicie, dar o simţea. Îi cunoştea natura şi avea oroare de ea. Şi iată că, într-un mod nedesluşit, tânărul Harney o făcuse să simtă voluptatea de a te supune unei fiinţe superioare…

Se ridică în picioare, dând din cap pentru a scutura firele de iarbă care i se agăţaseră în păr şi îşi coborî privirea pe sărmana locuinţă în care domnea. Casă, construită din lemn, ca toate din sat, vopsită într-un roşu spălat de ploaie şi de vânt, se înălţa la poalele colinei. O grădiniţă cu o alee străjuită de coacăzi se întindea între casă şi drum. Pe o latură a ei se afla fântâna, peste al cărei acoperiş boltit se întindea o clematită, iar pe alta, suspendat peste un umbrar în formă de evantai, trandafirul agăţător pe care domnul Royall i-l adusese într-o zi de la Hepburn. În spatele casei, o bucată de teren de o formă neregulată servea la întinsul rufelor. Charity desluşea frânghiile legate de stâlpi, întinzându-se până lângă un zid ce stătea să cadă, dincolo de care un şir de porumb şi câteva straturi de cartofi mărgineau pământul în paragină acoperit de creasta cocoşului şi de melcul de purpură.

Tânăra nu îşi putea aminti ce impresie îi făcuse această casă atunci când o văzuse pentru prima oară. I se spusese, mai târziu, că era bolnavă şi avea febră în timpul

călătoriei de pe „Munte”. Îşi aducea aminte doar că se trezise într-o dimineaţă într-un pătuţ cu gratii, la picioarele patului dublu al soţilor Royall şi că deschisese uimită ochii privind cu nedumerire încăperea de o curăţenie glacială, care avea să devină mai târziu camera sa.

Doamna Royall muri şapte sau opt ani mai târziu. La vremea aceea Charity pricepuse deja multe dintre cele ce se întâmplau în jurul ei. Ştia că doamna Royall era tristă, timidă şi vulnerabilă şi că avocatul Royall era dur şi violent, şi încă şi mai vulnerabil decât soţia sa. Ştia că fusese botezată în biserica albă din celălalt capăt al satului şi că i se dăduse numele de Charity pentru a comemora actul de caritate al familiei Royall şi pentru a menţine viu în ea un just sentiment de dependenţă: ştia, mai ales, că domnul Royall, care era tutorele său, nu o adoptase legal, deşi toată lumea îi spunea Charity Royall. Ştia, de asemenea, de ce se întorsese domnul Royall să trăiască în North Dormer, în loc să rămână în Nettleton, acolo unde îşi începuse într-un mod atât de strălucitor cariera.

Se vorbise, după moartea doamnei Royall, despre internarea tinerei Charity într-un pension de fete. Domnişoara Hatchard însăşi avusese o lungă discuţie pe această temă cu domnul Royall, iar acesta se dusese într-o zi la Starkfield, pentru a vizita instituţia pe care venerabila doamnă i-o recomandase. Revenise a doua zi, spre seară, întunecat la faţă, mai întunecat decât îl văzuse Charity vreodată, deşi resimţise de câteva ori pe pielea ei efectele firii sale morocănoase.

În momentul în care îl întrebase când va pleca la Starkfield, îi răspunsese brusc şi categoric:

— Nu vei pleca.

Apoi, fără să mai rostească niciun alt cuvânt, o părăsi şi se închise în cămăruţa prost luminată pe care o numea cabinetul său de lucru. A doua zi, directoarea pensionului

scria, cu o politeţe îngheţată, că îi era teamă că nu putea să o primească pe domnişoara Royall la ea.

Charity îşi dădu imediat seama ce se întâmplase. Domnul Royall cedase, cu siguranţă, încă o dată, înclinaţiei sale spre băutură: dar tânăra ghici că nu mediocrele tentaţii din Starkfield îl făcuseră să se îmbete, ci mai degrabă supărarea de a se despărţi de ea.

Domnul Royall era un om cât se poate de taciturn şi solitar şi asta Charity o înţelegea, căci ea însăşi era la fel. El şi ea, singuri, faţă în faţă în această casă tristă, sondaseră profunzimile izolării, şi, deşi nu resimţea pentru el o afecţiune particulară, nici măcar o simplă recunoştinţă, totuşi îl compătimea, pentru că îşi dădea seama că era superior oamenilor care îl înconjurau şi că ea era singura fiinţă umană care se ridica între el şi singurătate. Aşa că, atunci când domnişoara Hatchard o chemă la ea câteva zile mai târziu, pentru a-i vorbi despre o pensiune din Nettleton şi pentru a-i spune că, de această dată, o doamnă care îi era prietenă „va face aranjamentele necesare”, Charity reteză scurt această ofertă spunându-i că luase decizia de a nu părăsi North Dormer.

Domnişoara Hatchard, surprinsă, o dojeni cu blândeţe, dar fără rezultat. Charity repetă de-a dreptul:

— Nu îl pot lăsa pe domnul Royall singur.

Ochii doamnei Hatchard clipiră în spatele ochelarilor fără rame şi figura sa prelungă şi subţire se boţi, cutată de nelinişte. Se aplecă înainte, sprijinindu-se pe braţele fotoliului de acaju, dornică în mod vădit să îşi îndeplinească până la capăt datoria pe care o avea faţă de protejata sa.

— Acest sentiment te onorează, copilul meu, dar totuşi…

Tăcu, interogând din priviri lemnăria mâncată de vreme din salonul său îmbătrânit, ca şi cum ar fi cerut

sfatul dagherotipiilor bunicilor săi, atârnate pe pereţi: dar privirile lor opace păreau să îi accentueze dificultatea de a se exprima.

— Fapt este că nu numai… nu numai din cauza educaţiei tale te sfătuiesc să mergi la Nettleton. Există alte motive… eşti prea tânără pentru a le înţelege… bolborosi.

— Oh, le înţeleg foarte bine, o întrerupse brusc Charity.

Domnişoara Hatchard roşi cu candoare până sub boneta sa de dantelă. Dar se simţi vizibil uşurată că nu trebuie să mai dea explicaţii suplimentare.

Reluă, după ce aruncă noi priviri imploratoare spre portretele bunicilor:

— În orice caz, voi face întotdeauna tot ce îmi va sta în puteri pentru tine… Şi dacă… dacă mai târziu, te vei răzgândi… ştii unde mă găseşti…

Avocatul o aştepta pe peronul casei roşii. Era proaspăt ras şi se ţinea drept în faţa ei în costumul cel negru, periat cu multă grijă. În asemenea momente era cu adevărat impunător, şi Charity nu se putu împiedica să nu îi admire.

— Ei bine, spuse brusc, s-a aranjat?

— Nu. Nu plec.

— Nu pleci la Nettleton?

— Nici acolo, nici în altă parte…

O întrebă atunci cu o voce joasă şi gravă:

— De ce?

— Prefer să rămân aici, îi răspunse scurt.

Şi, fără să îl privească, se urcă direct în camera ei. Săptămâna următoare îi adusese trandafirul agăţător de la Hepburn: era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată.

În timpul celor doi ani care urmară, viaţa ei se scurse fără niciun incident. Când împlini şaptesprezece ani, domnul Royall, care evita, pe cât era posibil, să se ducă la

Nettleton, a fost chemat acolo în legătură cu un proces. Îşi mai exercita, încă, profesia, deşi procesele erau mai degrabă rare la North Dormer şi în cătunele învecinate, aşa că atunci când se ivea ocazia să pledeze la Nettleton îi era dificil să refuze.

Petrecu trei zile la Nettleton, câştigă procesul şi se întoarse într-o dispoziţie încântătoare, în acea seară, la masă, vorbi îndelung despre primirea călduroasă pe care i-o făcuseră vechii săi prieteni din oraş.

— La urma urmei, spuse pe un ton confidenţial, am fost un imbecil notoriu să părăsesc Nettletonul. Soţia mea m-a făcut să comit această prostie…

Charity înţelese imediat că ceva umilitor şi penibil i se întâmplase şi că vorbea cu atâta însufleţire despre acea întâmplare doar pentru a alunga o amintire dureroasă. Urcă să se culce devreme, lăsându-l pe domnul Royall aşezat în sufragerie, cu coatele pe faţa de masă cerată, afundat în gândurile sale posomorâte. Urcând, avusese grijă să îi sustragă din buzunarul pardesiului cheia bufetului în care era încuiată sticla de whisky.

În toiul nopţii se trezi brusc, alarmată de un zgomot la uşă; sări din pat şi auzi vocea domnului Royall.

— Deschide! spunea.

Vorbea cu voce joasă, dar cu un ton hotărât. Deschise, temându-se de un accident… niciun alt gând nu îi trecu prin minte la început. Dar, când îl văzu pe domnul Royall în pragul uşii, cu chipul răvăşit luminat de o rază a lunii de toamnă, înţelese…

Pentru o clipă se priviră în tăcere, apoi, cum domnul Royall, înaintând, punea deja piciorul pe prag, întinse brusc braţele şi îl opri:

— Pleacă de aici! strigă cu o voce pătrunzătoare, care o surprinse pe ea însăşi. Nu vei pune mâna pe cheia de la bufet.

— Charity, ai milă, lasă-mă să intru! Nu vreau cheia de la bufet. Sunt un biet bărbat singur, continuă cu acea voce profundă care o emoţiona uneori.

Cu un gest dispreţuitor îl ţinu la distanţă.

— Cred că te înşeli. Aici nu mai este camera soţiei tale.

Nu îi era frică; resimţea doar un imens dezgust. Poate că îl ghici, poate că îl citi pe chipul ei, pentru că, după ce o privi fix câteva secunde, dădu înapoi şi se întoarse încet… Cu urechea lipită de gaura cheii, Charity îl auzi mai întâi căutându-şi drumul, orbecăind pe scara cufundată în beznă, apoi îndreptându-se pe bâjbâite spre bucătărie. Se aştepta să audă uşile bufetului sărind în lături sub loviturile lui exasperate; dar distinse doar zgomotul uşii de la casă deschizându-se, apoi, prin fereastră ajunse până la ea ecoul paşilor grei ai domnului Royall. Ascunsă în spatele obloanelor, îi văzu silueta încovoiată coborând pe poteca din grădină şi urcând strada pustie, luminată de lună. Atunci, deodată, o cuprinse frica, şi se ghemui dârdâind sub pătură.

Ie

O zi sau două după aceea, sărmana Eudora Skeff, care fusese supraveghetoarea bibliotecii Hatchard, murea subit de o congestie pulmonară. În prima zi de după înmormântare, Charity se prezentă la domnişoara Hatchard şi îi ceru să fie numită bibliotecară. Cererea păru să o surprindă puternic pe bătrâna domnişoară; evident, domnişoara Hatchard se cam îndoia de competenţa noii candidate.

— Dumnezeule, copilul meu, nu ştiu… Nu eşti puţin cam tânără? o întrebă, ezitând.

— Am mare nevoie să câştig bani, răspunse scurt Charity.

— Domnul Royall nu îţi dă tot ce ai nevoie? Nimeni

nu este bogat în North Dormer.

— Am nevoie de bani pentru a pleca de aici.

— Să pleci?

Ridurile mărunte ale domnişoarei Hatchard se adânciră şi mai mult datorită neliniştii:

— Aşadar, vrei să îl părăseşti pe domnul Royall? continuă, vizibil jenată.

— Da… sau vreau să mai stea încă o femeie cu mine în casă, spuse Charity, cu o expresie hotărâtă.

Mâinile nervoase ale domnişoarei Hatchard se crispară pe braţele fotoliului. Imploră din priviri portretele veştejite spânzurate de perete şi, după ce tuşi discret, urmă pe un ton indecis:

— Treburile… treburile gospodăriei sunt prea grele pentru tine?

Tinerei îi îngheţă inima. Îşi dădu seama că domnişoara Harchard nu voia să înţeleagă, şi că trebuia să găsească singură mijlocul de a ieşi din situaţia penibilă în care se afla. Se simţi năpădită de un profund sentiment de izolare. I se păru că îmbătrânise pe nesimţite, dintr-odată.

„Sărăcuţa! Trebuie să îi vorbeşti ca unui copil”, se gândi, compătimind-o pe această fată bătrână pentru naivitatea ei incorigibilă.

— Da, aşa este, spuse cu glas tare, treburile casei sunt prea grele: am tuşit mult toamna asta.

Remarcă imediat efectul pe care îl produseră ultimele ei cuvinte. Domnişoara Hatchard păli, gândindu-se la dispariţia subită a bietei Eudora. Promise pe loc să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să obţină postul de bibliotecară pentru protejata sa. Evident, existau o serie de oameni pe care era obligată să îi consulte: pastorul, consilierii municipali din North Dormer, ca şi o rudă îndepărtată a familiei Hatchard, care locuia la Springfield.

— Măcar dacă ai fi fost la pension, suspină.

O însoţi şchiopătând pe Charity până la uşă şi acolo, liniştindu-se ca urmare a constatării că spinoasa conversaţie se apropia de sfârşit, adăugă, învăluind-o cu blânda ei privire evazivă:

— Ştiu că domnul Royall este… dificil uneori, dar soţia sa îl suporta ca o adevărată creştină. Urmează-i exemplul… şi aminteşte-ţi întotdeauna, Charity, că domnul Royall este acela care te-a adus de la „Munte”.

Charity se întoarse acasă. De îndată ce intră, se duse direct în cabinetul de lucru al domnului Royall.

Îl găsi aşezat în apropierea sobei de fier citind discursurile lui Daniel Webster. Trecuseră cinci zile de la noaptea în care venise la uşa ei. În tot acest timp mâncaseră împreună şi Charity asistase alături de el la înmormântarea sărmanei Eudora Skeff; dar nu schimbaseră nicio vorbă.

Văzând-o intrând, domnul Royall tresări mirat. Charity observă că nu se bărbierise şi că arăta şi mai bătrân ca de obicei. Totuşi, cum îl considerase întotdeauna un moş, figura sa răvăşită nu îi provocă nicio emoţie. Îi comunică sec că fusese la domnişoara Hatchard şi îi explică scopul acestei vizite. Păru surprins, dar nu făcu niciun comentariu.

— I-am spus că treburile gospodăreşti sunt prea grele pentru mine şi că aş vrea să câştig atât cât să pot plăti o servitoare, dar tu vei fi acela care o va plăti. Banii pe care îi voi lua îi opresc pentru mine.

Domnul Royall încruntă din sprâncenele sale zbârlite şi bătu pe marginea biroului cu degetele sale pătate de cerneală…

— De ce ai nevoie de bani? întrebă.

— Pentru a pleca, atunci când voi avea cu ce, să îmi caut o slujbă în altă parte.

Ezită şi întrebă cu o voce neutră:

— De ce vrei să pleci, Charity?

Îl măsură cu o strâmbătură dispreţuitoare.

— Îţi închipui că ar putea consimţi cineva să rămână de bunăvoie la North Dormer? Chiar tu însuţi nu ai accepta… toată lumea spune asta.

Lăsând capul în jos o întrebă:

— Unde ai vrea să te duci?

— Acolo unde îmi voi putea câştiga existenţa. Voi încerca într-un loc la început şi, dacă nu va fi posibil, voi merge în altă parte, nu contează unde… mă voi întoarce pe Munte, dacă va fi nevoie.

Se opri la această ameninţare, văzând că avea efectul scontat.

— Aş vrea să intervii pe lângă domnişoara Hatchard şi pe lângă consilieri, pentru a putea obţine postul de bibliotecară. Şi aş dori ca o femeie să stea aici, cu mine, adăugă.

Domnul Royall deveni foarte palid. Când tânăra termină, se ridică greoi în picioare, sprijinindu-se de birou cu mâinile sale musculoase şi păroase. Se priviră, o secundă, fără să scoată nicio vorbă.

— Ascultă, rosti în cele din urmă cu o voce surdă, ca şi cum cuvintele pe care urma să le pronunţe îl sufocau, vreau să îţi spun ceva, de mult timp vreau să îţi vorbesc… Vrei să ne căsătorim?

Nemişcată, tânăra continuă să îl privească fix.

— Vreau să te iau de nevastă, repetă, şi tuşi pentru a-şi limpezi vocea.

Continuă:

— Pastorul va fi aici săptămâna viitoare. Ne poate căsători el, sau am putea merge la judecătorul de pace din Hepburn, dacă preferi o căsătorie civilă. Voi face după cum doreşti.

Gâfâind, lăsă ochii în jos sub privirea necruţătoare pe

care Charity continua să o aţintească asupra lui. Stătea în picioare acolo, în faţa ei, greoi, îmbătrânit, aproape sordid, cu hainele în dezordine, cu mâinile, ale căror vene se umflaseră, sprijinite pe birou… Fălcile sale groase de orator tremurau în urma efortului pe care şi-l impusese pentru a se mărturisi: arăta în ochii tinerei fete ca o caricatură a bătrânelului patern pe care îl cunoscuse odinioară.

— Să mă căsătoresc cu tine? Eu? îi spuse, râzând insolent. Asta veneai să îmi spui în noaptea aceea? Nu, dar ce te-a apucat, mă întreb… De cât timp nu te-ai mai privit într-o oglindă?

Luă o atitudine mândră şi provocatoare, conştientă de tinereţea şi forţa ei.

Domnul Royall nu schiţă nicio mişcare în timp ce ea vorbea. Se albise la faţă, şi sprâncenele sale negre fremătau, de parcă strălucirea insolentă a privirii semeţei Charity îl orbea… Când ea sfârşi, ridică greoi braţele.

— Bine, bine, spuse.

Se îndreptă încet spre vestibul şi îşi luă pălăria din cuier. Se opri în prag şi comentă copleşit:

— Întotdeauna oamenii au fost duri cu mine… întotdeauna viaţa a fost dură cu mine.

I

Şi ieşi.

Câteva zile mai târziu, North Dormer afla cu surprindere că tânăra Charity fusese numită bibliotecară la *Hatchard Memorial* şi că bătrâna Verena Marsh, o sărăntoacă de la ospiciul din Creston, fusese adusă să locuiască la avocatul Royall, pentru a îndeplini sarcinile de servitoare.

Capitoluf 3

Nu în acea încăpere, din casa roşie, denumită cabinet

de lucru îşi primea domnul Royall rarii săi clienţi.

Demnitatea profesională şi independenţa cerută de profesia sa, impuneau ca biroul său să se afle sub un alt acoperiş, iar în situaţia sa de unic avocat din North Dormer acest birou trebuia să se afle în aceeaşi clădire în care erau adăpostite Primăria şi Poşta.

De obicei se ducea acolo de două ori pe zi, dimineaţa şi după-amiaza. Biroul era situat la parterul imobilului, cu intrare separată şi o placă pe jumătate ştearsă pe uşă. Înainte de a intra, domnul Royall trecea întotdeauna pe la Poştă pentru a-şi lua corespondenţa – ceremonie de cele mai multe ori inutilă – şi intra la Primărie, pentru a schimba două vorbe cu secretara care stătea în biroul de pe cealaltă parte a coridorului. Se îndrepta, în sfârşit, spre prăvălia din faţă, unde Carrik Fry, băcanul, îi rezerva întotdeauna un scaun. Era sigur că îl găseşte acolo pe cel puţin unul dintre consilierii municipali, sprijinit cu nonşalanţă de tejgheaua lungă, într-o atmosferă încărcată de miros de cânepă, piele, gudron şi cafea. Domnul Royall, întotdeauna atât de tăcut la el acasă, nu se dădea în lături, în zilele în care era bine dispus, să îşi împărtăşească opiniile concetăţenilor săi; poate că, în acelaşi timp, nu dorea ca posibilii săi clienţi să dea peste el şi să îl vadă lenevind, singur, fără secretar, în biroul trist şi prăfuit. În orice caz, programul său nu era nici mai lung, nici mai riguros decât acela în timpul căruia Charity se plictisea la bibliotecă. Restul timpului îl petrecea fie la băcan, fie în brişcă, alergând prin ţinut pentru a găsi afaceri care să trezească interesul companiilor de asigurare al căror reprezentant era; fie la el acasă, scufundat în lectura *Istoriei Statelor Unite a* lui Bancroft sau a discursurilor lui Daniel Webster.

Din ziua în care Charity îi declarase domnului Royall intenţia sa de a-i succeda Eudorei Skeff, raporturile dintre

ei se schimbaseră într-un mod insesizabil, dar evident. Domnul Royall se ţinuse de cuvânt. Obţinuse pentru tânăra fată postul pe care aceasta îl dorea, şi nu fără dificultate, judecând după numărul de candidate rivale ca şi după ostilitatea pe care două dintre acestea, Orma Fry şi cea mai mică dintre surorile Targatt, continuară să o manifeste faţă de el aproape încă un an. De asemenea, o angajase ca bucătăreasă pe bătrâna Verena Marsh, din Creston. Verena era o văduvă sărmană, slabă la minte şi fără resurse. Charity îşi dădu seama imediat că primea doar pensia ca plată a serviciilor sale… Domnul Royall era prea avar pentru a da câţiva dolari pe lună unei servitoare stilate, când putea să beneficieze, pe nimic, de serviciile unei sărmane surde. Dar, în sfârşit, Verena se afla în casă, găzduită în mansarda de deasupra camerei în care locuia Charity, iar faptul că era surdă nu o deranja prea mult pe fată, pentru că ştia foarte bine că nu avea deloc nevoie să fie protejată de tentativele domnului Royall.

Îşi dădea seama perfect că ceea ce se întâmplase în acea noapte care îi lăsase amintiri atât de penibile nu se va mai repeta niciodată. Simţea că, oricât îl dispreţuia ea pe domnul Royall, acesta se dispreţuia şi mai mult. Dacă ceruse ca încă o femeie să fie prezentă în casă, o făcuse nu atât pentru propria sa apărare cât pentru a-l umili pe domnul Royall. Nu avea nevoie de nimeni să o apere: orgoliul umilit al domnului Royall va constitui întotdeauna cea mai bună apărare a sa. Nu pronunţase niciodată niciun cuvânt de scuză şi nu încercase să îşi micşoreze vina. Între ei, incidentul era dat uitării. Dar consecinţele sale rămâneau latente, în cuvintele pe care le schimbau sau în privirile care se ocoleau instinctiv. Nimic, de acum înainte, nu mai putea zdruncina autoritatea de care beneficia Charity în casa roşie.

În seara de după întâlnirea cu verişorul domnişoarei

Hatchard, culcată în patul ei mic de fier, cu braţele goale încrucişate sub cap, continua să se gândească la el. Fără nicio îndoială, intenţiona să rămână câtva timp în North Dormer, pentru că îi mărturisise că intenţionează să studieze casele vechi din împrejurimi. Nu sesiza, de fapt, ce voia să spună prin asta, doar toate casele din regiune erau vechi şi i se păreau la fel de urâte şi triste; dar înţelese că tânărul avea nevoie să se documenteze şi luă imediat hotărârea să caute, începând de mâine, volumul pe care nu reuşise să îl găsească, la fel ca şi pe toate celelalte care i se vor părea că se raportează la acelaşi subiect. Niciodată ignoranţa ei, în ceea ce priveşte atât viaţa cât şi literatura, nu o apăsase ca acum, când trecea în revistă scurta lor conversaţie…

— Nu foloseşte la nimic să fii cineva aici, şopti, şi fremătă la gândul vieţii necunoscute din marile oraşedin acele oraşe şi mai strălucitoare decât Nettleton, în care tinere şi mai elegante decât Annabel Balch discutau despre arhitectură cu tineri cu mâinile la fel de meticulos îngrijite ca acelea ale lui Lucius Harney.

Apoi, îşi aminti cât de brusc se oprise în faţa pupitrului ei, aţintindu-şi privirea asupra ei pentru prima oară. Uitase deodată ce voia să îi spună; Charity revăzu în minte cum se schimbase atunci la faţă… Sărind din pat, alergă pe duşumeaua goală până la comodă, aprinse o lumânare şi o ridică până la înălţimea oglinzii pătrate ce spânzura de peretele alb. Figura sa, atât de palidă de obicei, înflorea la lumină ca un trandafir; iar, sub părul în dezordine, ochii păreau mai adânci şi mai mari decât în timpul zilei. Poate că greşea regretând că nu sunt albaştri… Un guler strâmt închis cu un nasture strângea la gât cămaşa sa de noapte din bumbac bej. Îl desfăcu, îşi dezgoli umerii subţiri şi se văzu în rochie de mireasă,

ieşind din templu la braţul lui Lucius Harney. În pragul bisericii tânărul se oprea şi depunea un sărut pe buzele ei… Aşează deodată lumânarea pe comodă şi îşi acoperi faţa cu mâinile, ca pentru a reţine sărutul visat. În acel moment auzi pasul greoi al domnului Royall, care urca în camera lui. O reacţie violentă o răscoli cu totul. Până atunci îl

dispreţuise doar; acum o ură adâncă îi rodea inima. Nu mai reprezenta pentru ea decât un bătrân grotesc şi respingător…

A doua zi, atunci când domnul Royall se întoarse de la birou pentru masa de prânz, stătură faţă în faţă tăcuţi, ca de obicei. Prezenţa Verenei le servea ca pretext pentru a menţine tăcerea, deşi surzenia ei permitea o libertate completă a cuvântului. Dar, când terminară de mâncat şi domnul Royall se ridică de la masă, se întoarse spre Charity, care rămăsese pe lângă bătrână pentru a o ajuta să strângă masa.

— Aş vrea să îţi vorbesc, spuse.

Îl urmă, mirată, şi intră în cabinetul său de lucru.

Se aşezase în fotoliul cel mare de piele, Charity se sprijini nonşalant de fereastră, cu un aer indiferent. De data asta era nerăbdătoare să ajungă la bibliotecă, pentru a căuta cartea despre North Dormer pe care i-o ceruse tânărul Harney.

— Spune-mi, zise avocatul, de ce nu eşti la bibliotecă în zilele în care trebuie să stai acolo?

Această întrebare neaşteptată o smulse cu brutalitate din visele ei. Îl fixă pe avocat fără să rostească niciun cuvânt.

— Cine ţi-a spus că nu eram acolo? întrebă în cele din urmă.

— Există plângeri, după cât se pare. Domnişoara Hatchard a ţinut să mă vadă în această dimineaţă în

legătură cu acest subiect.

Ranchiuna tinerei izbucni:

— Ah! înţeleg! Este vorba despre Orma Fry sau despre necioplita de Ida Targatt, sau Ben Fry, acest pierdevară care roieşte în jurul ei. Ah! spioni murdari! Ştiam eu bine că vor să mă facă să plec! Ca şi cum ar fi bună la ceva, această bibliotecă ridicolă, în care niciodată nimeni nu pune piciorul!

— Totuşi, cineva a venit ieri şi nu erai acolo.

— Ieri? spuse distrată, surâzând plăcutelor sale amintiri. La ce oră nu eram acolo, ieri?

— Pe la patru.

Charity tăcu. Furată de amintirea vizitei tânărului Harney uitase cu totul că, după plecarea acestuia, părăsise biblioteca şi luase drumul câmpului.

— Cine a putut să vină la ora patru? fu rândul ei să se mire.

— Domnişoara Hatchard.

— Domnişoara Hatchard? Dar după accident nu a mai pus piciorul în bibliotecă. Nu poate urca scările…

— A fost ajutată, fără nicio îndoială. A fost acolo ieri, în orice caz, cu tânărul care în acest moment se află în vizită la ea. Se pare că acesta a trecut pe la bibliotecă la începutul amiezii şi că, întorcându-se, i-a declarat domnişoarei Hatchard că volumele erau într-o stare proastă, iar biblioteca rău întreţinută. A fost cuprinsă de emoţie şi a vrut să meargă imediat acolo. Ajunsă la uşă, a găsit-o încuiată; atunci m-a chemat şi mi-a povestit totul. Pretinde că a avut, de altfel, numeroase reclamaţii şi declară că te va înlocui cu o bibliotecară de profesie.

Descumpănită, Charity îl asculta în tăcere. Stătea nemişcată, cu capul sprijinit de pervaz şi frângându-şi mâinile.

Din tot ceea ce îi spusese avocatul reţinuse o singură

frază: „i-a spus domnişoarei Hatchard că volumele sunt în stare proastă”.

Cum puteau să o mai atingă celelalte acuzaţii? Adevărate sau false, le dispreţuia, aşa cum îi dispreţuia şi pe detractorii săi. Dar faptul că străinul faţă de care se simţise atât de misterios atrasă o trădase

astfel, dintr-odată? Că, în aceeaşi clipă în care ea se refugiase pe colină pentru a se gândi în linişte la el, se întorsese în grabă pentru a o denunţa domnişoarei Hatchard pentru neglijenţa sa! Nu, acest lucru nu putea fi… îşi aminti cum, în întunericul camerei sale, îşi acoperise faţa pentru a reţine acel sărut imaginar, şi inima începu să-i clocotească de ură împotriva tânărului…

— Bine… am să plec, conchise brusc. Am să plec imediat.

— Unde ai să pleci!? strigă avocatul.

Distinse spaima din vocea lui…

— Departe de biblioteca lor, şi asta imediat… şi niciodată nu o să mai calc pe acolo. Înţelegi?… Nu vreau să îşi închipuie că o să aştept să mă dea afară.

— Charity!… Charity… ascultă… o imploră avocatul, ridicându-se greoi din fotoliu.

Dar ea făcu un gest de parcă l-ar fi respins şi ieşi ca o furtună.

Urcă pentru a lua cheia de la bibliotecă din locul unde o ascundea întotdeauna, sub perniţa de ace. (Cine ar fi îndrăznit, deci, să spună că nu era ordonată?). Apoi, punându-şi pălăria, coborî repede în stradă. Dacă domnul Royall o auzi plecând, nu făcu nimic pentru a o reţine. Propriile sale accese de furie îl făcuseră, probabil, să înţeleagă că era inutil să încerci să faci apel la raţiune în astfel de momente.

Ajunse la micul templu consacrat memoriei tânărului

Hatchard şi pătrunse în penumbra glacială.

— Cel puţin nu voi mai fi obligată să îmi pierd minţile de plictiseală stând închisă în acest cavou în timp ce *ceilalţi* sunt afară, la soare! spuse cu voce tare, stăpânită de acel mic fior ce o cuprindea întotdeauna când trecea pragul bibliotecii.

Privi dezgustată lungile şiruri de cărţi prăfuite, Minerva cu profil de oaie de pe soclul negru; şi tânărul surâzând prosteşte, gâtuit de cravata sa imensă, a cărui efigie atârna deasupra biroului. Intenţiona să ia din sertar sulul de dantelă şi registrul bibliotecii, iar apoi să meargă de îndată la domnişoara Hatchard, pentru a-şi înainta demisia. Dar, deodată, o disperare cumplită se abătu asupra ei şi se lăsă să cadă pe scaun, într-un mod jalnic, cu capul sprijinit de marginea biroului. Inima îi era răvăşită de cea mai crudă descoperire pe care ne-o rezervă viaţa: prima fiinţă omenească venită spre ea, străbătând pustiul existenţei sale îi adusese neliniştea, în loc să îi aducă fericirea. Nu plângea încă, plângea greu, iar furtunile din inima sa se descărcau în interior. Dar, cum stătea acolo copleşită de o durere mută, simţi deodată că viaţa ei era mult prea tristă, mult prea urâtă şi mult prea de nesuportat…

— Cu ce am păcătuit să fiu atât de nefericită? gemu, apăsându-şi mâinile peste pleoapele care începuseră, în cele din urmă, să se umple de lacrimi.

Şi, sufocată de suspine, începu să hohotească.

— Nu. Nu vreau să mă duc acolo sus în halul ăsta!

Dar, în curând, reuşi să se stăpânească. Se ridică şi îşi aruncă pe spate pletele grele, ca şi cum ar fi înăbuşit-o; deschise apoi sertarul, luă registrul şi se îndreptă spre ieşire…

În clipa aceea, uşa se deschise şi tânărul verişor al domnişoarei Hatchard intră fluierând.

Capitoluf 4

Harney se opri brusc în faţa tinerei fete şi, surâzând încurcat, se descoperi.

— Vă cer scuze, credeam că nu este nimeni înăuntru.

Charity, ridicându-se repede în picioare, îi bară drumul.

— Nu aveţi voie să intraţi. Biblioteca este închisă miercurea.

— Ştiu, dar verişoara mea mi-a dat cheia…

— Domnişoara Hatchard nu are, ca şi mine de altfel, dreptul să dea cheia unei alte persoane. Mai sunt încă bibliotecară aici şi cunosc regulamentul acestei biblioteci, cred!

Tânărul o privi cu un aer surprins.

— Ştiu, şi sunt dezolat să constat că vizita mea este inoportună…

— Fără nicio îndoială, reluă, tremurând toată, aţi venit să vedeţi dacă nu cumva mai găsiţi ceva de semnalat împotriva mea… Nu vă mai daţi osteneala. Mai sunt bibliotecară astăzi, dar mâine nu voi mai fi. Când aţi intrat tocmai mă pregăteam să duc domnişoarei

Hatchard cheia şi registrul… împreună cu demisia mea.

Tânărul încetă să surâdă, dar privirea sa nu releva acea conştiinţă a vinovăţiei a cărei apariţie pe faţa sa o pândea Charity.

— Nu înţeleg, spuse cu blândeţe. Să vedem, trebuie să fie o eroare la mijloc. De ce v-aş vorbi de rău domnişoarei Hatchard sau altcuiva?

Acest răspuns, care i se păru evaziv, o exasperă la culme.

— Într-adevăr, nu ştiu de ce o faceţi; aş înţelege asta

mai degrabă din partea Ormei Fry, care a încercat mereu să facă în aşa fel încât să fiu dată afară, deşi are locuinţa ei şi o întreţin părinţii… şi chiar din partea Idei Targatt, care nu îmi iartă că am obţinut postul acesta, ea care l-a moştenit pe frate-său acum un an! Dar, oricum, locuim toate aici; şi, când vegetezi laolaltă într-un fund de lume ca North Dormer, este suficient ca oamenii să se întâlnească în fiecare zi pe stradă, pentru a ajunge să se urască. Dar dumneavoastră, dumneavoastră care nu sunteţi de aici şi pe care nu vă cunoaştem, de ce vă amestecaţi? Credeţi că celelalte fete şi-ar fi făcut datoria mai bine decât mine? Dar Orma Fry de-abia dacă poate să deosebească o carte de un fier de călcat! Dacă stau aici până când bat clopotele de ora cinci, sau dacă nu stau, pe cine deranjează? Cui îi pasă la North Dormer dacă biblioteca este deschisă sau nu? Credeţi că, într-adevăr, vine cineva aici ca să caute o carte? Ceea ce ar vrea fetele, toate, ar fi să le permit să îşi dea întâlnire cu băieţii din ţinut aici, în bibliotecă. Dar, nu voi îngădui niciodată acelui pierde-vară de Bill Sollas să vină să se instaleze în această sală, pentru a o aştepta pe Targatt cea mică. Îl ştiu eu pe băiatul ăsta… chiar dacă nu mă pricep la cărţi aşa cum ar trebui…

Se opri sufocată. Simţea cum tremură, scuturată de furie, şi, ca să nu o vadă clătinându-se, se sprijini de birou.

Tânărul, la început zăpăcit de această ieşire, păru profund afectat. Roşi sub bronzul său şi bolborosi:

— Dar, domnişoara Royall, vă asigur, vă asigur…

Încurcătura lui stârni şi mai mult furia fetei: îi reveni vocea şi replică dispreţuitor:

— În locul dumneavoastră aş avea cel puţin curajul să recunosc… Această replică sarcastică păru să îl facă pe Harney să îşi recapete prezenţa de spirit.

— Poate că aş avea acest curaj, dacă aş şti despre ce este vorba. Înţeleg, într-adevăr, că vi s-a întâmplat un lucru

dezagreabil, penibil, de care mă credeţi răspunzător… Dar ignor cu totul la ce faceţi aluzie: de-abia m-am întors în această clipă de la Eagle Range, unde mi-am petrecut toată dimineaţa plimbându-mă.

— Nu ştiu pe unde aţi umblat în această dimineaţă, dar ştiu că aţi venit ieri la bibliotecă şi că dumneavoastră, ieri, întorcându-vă, i-aţi spus verişoarei dumneavoastră că volumele sunt într-o stare proastă… şi tot dumneavoastră aţi fost acela care a adus-o aici, pentru a lua act de neglijenţa mea…

Tânărul o privi consternat.

— Aşa vi s-a spus? Atunci mânia dumneavoastră nu mă mai miră. Este adevărat că volumele sunt într-o stare proastă, şi este mare păcat, pentru că sunt câteva foarte interesante, l-am spus, într-adevăr, domnişoarei Hatchard că se degradează din cauza umezelii şi a lipsei de aer; şi, dacă am adus-o aici, am făcut-o pentru a-i arăta cât de uşor ar fi să ventilezi încăperea, l-am spus, de asemenea, că aveţi nevoie de cineva pentru a şterge cărţile de praf şi a le scoate la aer, din când în când. Dacă vi s-a repetat greşit ceea ce am spus, regret şi sunt profund mâhnit. Dar îmi plac atât de mult cărţile vechi, încât aş prefera mai degrabă să le văd aruncate în foc decât mâncate de mucegai, cum sunt cele de aici.

Charity simţi cum o îneacă plânsul. Încercă să îl acopere sub un val de cuvinte.

— Puţin îmi pasă de ce aţi putut să îi spuneţi verişoarei dumneavoastră. Ce ştiu eu este că o să-mi pierd pâinea pentru că ea consideră că toate acestea sunt din vina mea. Aveam nevoie de această slujbă mai mult decât oricine altcineva din North Dormer, căci eu nu mă pot compara cu ceilalţi: nici nu sunt înstărită, nici nu am rude. Tot ceea ce îmi doream era să pun deoparte destui bani pentru a putea pleca într-o bună zi din acest sat afurisit.

Dacă nu mă împingea nevoia, credeţi că aş fi acceptat să mă plictisesc în acest cavou învechit?

Tânărul nu păru să reţină decât ultima parte din această plângere.

— Este un cavou învechit, într-adevăr; dar nu ar putea fi şi altfel? Această întrebare, pe care am pus-o verişoarei mele, este fără îndoială cauza acestei stupide neînţelegeri.

Privirea sa exploră penumbra încărcată de melancolie care domnea în încăperea lungă şi îngustă, zăbovind asupra pereţilor umezi, asupra şirurilor de cărţi cu cotoare decolorate şi asupra tristului birou de palisandru care acoperea o parte din portretul tânărului Honorius.

— Evident, nu se poate face mare lucru cu o construcţie sprijinită de un taluz, cum este acest mausoleu grotesc; nu va putea fi ventilat cu adevărat decât practicând o gaură în munte. Dar se poate, totuşi, face în aşa fel încât să pătrundă puţin aer şi un pic de lumină; şi, dacă doriţi, vă pot arăta cum.

Zelul său profesional îl făcea să piardă din vedere reproşurile pe care i le adresase tânăra; îi dădea deja explicaţii, indicând cu vârful bastonului câteva porţiuni ale cornişei. Dar tăcerea tinerei îl făcu să înţeleagă că pe aceasta nu o interesa câtuşi de puţin ventilaţia bibliotecii şi atunci se întoarse brusc spre ea şi îi spuse întinzându-i mâinile:

— Haide, doar nu aţi luat-o în serios? Doar nu puteţi crede că am avut intenţia să vă produc neplăceri?

Vocea tânărului devenise foarte blândă şi Charity simţi cum începe să cedeze; nimeni nu îi mai vorbise pe un asemenea ton.

— Dar, atunci, de ce aţi vorbit în felul acesta verişoarei dumneavoastră? întrebă.

Mâinile sale rămăseseră în acelea ale lui Harney care îi strângea uşor degetele; era acea dulce apăsare pe care o visase în ajun pe colină.

— Doar pentru a face acest loc mai confortabil pentru dumneavoastră şi mai favorabil pentru cărţi. Sunt dezolat că verişoara mea a umflat toată această poveste. Este nervoasă şi exagerează tot ceea ce i se spune. Am greşit că nu mi-am amintit de asta.

Adăugă, văzând-o gata să se predea:

— Nu mă pedepsiţi, lăsând-o să creadă că o luaţi în serios.

Auzindu-l vorbind despre domnişoara Hatchard ca despre un copil iresponsabil, tânăra rămase uimită, în ciuda privirii timide, Harney avea aplombul propriu, desigur, al celor care trăiau în oraşele mari. Faptul că venea din Nettleton îi asigura domnului Royall, în ciuda slăbiciunilor sale cunoscute de toată lumea, o superioritate incontestabilă asupra tuturor celorlalţi locuitori ai North Dormerului; şi Charity bănuia că Lucius Harney locuia, probabil, în oraşe mult mai importante decât Nettleton.

Îşi dădu seama că, dacă vorbea în continuare pe acelaşi ton agresiv, o va clasa cu siguranţă în categoria acelor fete bătrâne şi ridicole, cum era verişoara sa, şi acest gând o făcu să devină dintr-odată simplă şi sinceră.

— Puţin îi pasă domnişoarei Hatchard de opiniile mele. Domnul Royall pretinde că intenţionează să angajeze o altă bibliotecară, şi prefer să-mi dau demisia, decât să aud cum umblă vorba prin tot satul că am fost concediată.

— Aici vă dau dreptate. Dar, sunt convins că nici nu-i trece prin cap să vă concedieze. În tot cazul, îmi permiteţi să mă informez mai întâi? Veţi avea timp suficient să vă daţi demisia, dacă se dovedeşte că m-am înşelat.

Charity roşi: această ofertă de-abia mascată de a interveni în favoarea ei o ofensa.

— Nu vreau să i se ceară să mă păstreze dacă nu îi convine.

Veni rândul lui Harney să roşească.

— Vă dau cuvântul meu că nu o să-i solicit aceasta. Aşteptaţi numai până mâine-dimineaţă, de acord? Pe măsură ce vorbea o fixa cu ochi timizi: Aveţi încredere în mine, vă rog, adăugă blând, privind-o mereu.

Toată ura tinerei se topi, dintr-odată, sub privirea lui şi şopti cu voce surdă, lăsând ochii în jos:

— Bine, voi aştepta.

Capitolul 5

Niciodată nu cunoscuse Eagle County o vară atât de strălucitoare. În această zonă muntoasă, iunie era, de obicei, perioada când vremea se schimba brusc. De la un frig septentrional te trezeai dintr-odată toropit de arşiţă; dar, în acest an, temperatura era deosebit de blândă şi de temperată. În fiecare dimineaţă, o briză puternică sufla dinspre dealuri – până la amiază – făcând să se adune norii, ca nişte baldachine imense scăldate în lumina argintie, acoperind cu umbra lor răcoroasă câmpia şi pădurile din jur. Cu puţin înainte de căderea serii, norii se risipeau şi lumina aurie a apusului inunda, cu razele sale oblice, cerul curat şi valea de sub el.

Într-una din aceste după-mese, Charity Royall stătea întinsă undeva pe o înălţime, deasupra unei pajişti însorite. Îşi ascunsese faţa în iarbă, ameţită de răsuflarea caldă a pământului, ce părea să îi alerge prin vene. Chiar în faţa ei se profila o tufă de mure. atât de aproape de cer încât frunzele verzi-albăstrui şi florile albe păreau să răsară direct din văzduhul limpede ca lacrima. Puţin mai departe, câteva ferigi se ridicau printre buruieni, iar deasupra lor plutea în aer, ca o pată de soare, un fluture galben. Era tot

ce putea să vadă; dar simţea, în jurul ei, viaţa viguroasă şi imperturbabilă a naturii, fagii înălţându-se puternici în vârful dealului, conurile de un verde palid umflându-se pe crengile brazilor, miriadele de ferigi ţâşnind din crăpăturile stâncilor ce coborau în vale, creţuşca şi stânjeneii hrănindu-se cu umezeala păşunilor fertile. Toată această sevă în clocot, aceşti muguri desfăcându-se, aceste calicii deschizându-se, răspândeau mii de miresme ce se contopeau în aer. S-ar fi spus că fiecare tulpină, fiecare frunză, fiecare boboc de floare avea partitura sa în acest concert armonios, suav şi mişcător, în care aroma pătrunzătoare a brazilor se ridica deasupra mirosului de cimbrişor şi a parfumului subtil al ferigilor pentru a se pierde în mireasma caldă a pământului jilav, asemănătoare respiraţiei unui animal uriaş încălzindu-se la soare.

Charity stătea acolo de mult timp, îmbătată de soare, nemişcată şi scăldată în lumina crepusculului care inunda povârnişul pe care se întinsese, când, brusc, acoperind imaginea fluturelui dansând în aer, în faţa ochilor îi apăru un pantof grosolan, murdar şi uzat, acoperit de o crustă de pământ argilos.

— Ai grijă! strigă, ridicând braţul într-un gest de apărare.

— La ce, mă rog? întrebă o voce groasă de deasupra capului ei.

— Nu călca peste flori, ţărănoiule, răspunse, ridicându-se în genunchi.

Piciorul se opri, apoi strivi neîndemânatic o crenguţă. Ridică ochii şi văzu un bărbat cu umblet greoi. Avea o barbă rară, crescută în dezordine, iar prin cămaşa ruptă i se vedea pielea foarte albă.

— Eşti orb, Liff Hyatt? îi spuse cu brutalitate, în timp ce intrusul rămăsese ţintuit în faţa ei, cu aerul unui om care a călcat într-un cuib de viespi.

El rânji:

— În tot cazul, pe tine te-am văzut, de aceea am şi coborât.

— De unde? se interesă, aplecându-se să culeagă petalele albe pe care piciorul lui Hyatt le risipise ici şi colo.

Arătă cu un gest vag undeva, spre înălţimi.

— Tocmai tai nişte copaci pentru… Targatt.

Charity, ghemuită pe vine, îl scruta atentă. Desigur, nu-i era frică de sărmanul Liff Hyatt, deşi „venea de la Munte" şi fetele din jur o zbugheau la fugă atunci când îl vedeau. Printre oamenii mai cu scaun la cap, însă, trecea drept o fiinţă inofensivă. Era un fel de verigă de legătură între sălbaticii de pe Munte şi locuitorii civilizaţi din vale, şi cobora, din când în când, pentru a munci ca tăietor de lemne, sau pentru a da o mână de ajutor fermierilor, la nevoie. Charity ştia că, în ceea ce o privea, nu avea de ce să se teamă de oamenii de pe Munte. Liff îi spusese asta încă de când era mică, atunci când o întâlnise, într-o zi, la marginea pădurii din apropierea casei avocatului Royall.

— Nimeni nu se va atinge de tine, dacă vei urca vreodată acolo sus… dar nu cred că vei urca vreodată, adăugase, uitându-se la pantofii noi ai fetiţei şi la frumoasa fundă roşie cu care domnişoara Royall îi legase părul.

Era adevărat: Charity nu manifestase niciodată nici cea mai mică dorinţă să vadă locul unde se născuse.

I

Nu ţinea ca lumea să îşi aducă aminte că vine de pe Munte şi prefera, în general, să nu fie surprinsă discutând cu Liff Hyatt. În această zi nu era, totuşi, deloc supărată că îl întâlnise. Multe se întâmplaseră din ziua în care tânărul Lucius Harney trecuse pragul bibliotecii *Hatchard Memorial*. Începuse, dintr-odată, să vadă viaţa cu alţi ochi şi îşi dădea seama, pentru prima oară, de avantajul de a fi în relaţii bune cu Liff Hyatt. Scormonea cu priviri curioase

faţa arsă de soare şi acoperită de pistrui, obrajii scobiţi, ochii, de un galben spălăcit, cu o privire vagă de animal inofensiv.

„Mă întreb dacă nu cumva face parte din familia mea”, se gândi, înfiorându-se uşor de dezgust.

Îl întrebă pe un ton indiferent:

— Stă cineva în casa aceea cafenie din apropierea mlaştinii, pe partea dinspre Porcupine?

Liff Hyatt o privi o clipă cu surprindere, apoi se scărpină în cap şi îi răspunse, bălăbănindu-se cu un rânjet prostesc:

— Sunt aceiaşi oameni care au locuit întotdeauna în casa cafenie.

— Nu sunt, puţin, rudele tale?

— Poartă acelaşi nume ca şi mine, răspunse, evaziv.

Dar Charity insistă, privindu-l în ochi:

— Vreau să îl duc acolo, într-una din zilele astea, pe tânărul care locuieşte la noi. A venit să deseneze casele vechi, de pe aici.

Ezita să intre în amănunte, dându-şi seama că orice explicaţie mai amplă ar fi fost de neînţeles pentru el.

— Ar dori să viziteze casa cafenie şi să facă schiţe, continuă.

Liff, perplex, îşi trecea în continuare degetele prin părul de culoarea fânului spălat de ploaie. Uitase gestul lui maşinal, care consta în a se scotoci prin buzunare, în căutarea tutunului de mestecat.

— Este un tip din oraş? întrebă, în cele din urmă.

— Da. Desenează. Acum face o schiţă a casei Bonner.

Arătă în depărtare, cu braţul întins, un coş care se zărea dincolo de pajiştea ce se întindea la picioarele lor.

— Casa Bonner? repetă prosteşte Liff.

— Da. Nu înţelegi… dar nu-i nimic. Tot ce vreau să-ţi spun este că el trebuie să meargă la familia Hyatt. Într-o

zi, două.

Liff arăta din ce în ce mai năucit.

— Bash Hyatt nu este prea bine dispus după-amiaza, concluzionă.

— Ştiu. Dar nu cred că va îndrăzni să refuze să mă lase să intru.

Ridicase capul privindu-l pe Hyatt în albul ochilor.

— Eu îl voi însoţi pe domnul Harney, iar tu îl vei anunţa pe Bash, da? continuă.

— Familia Hyatt nu-ţi va face necazuri. Dar de ce vrei să aduci acolo un străin?

— Ţi-am spus de ce. Nu-ţi rămâne decât să îl previi pe Bash.

Liff contemplă îndelung munţii albicioşi din zare, apoi privirea sa nesigură se opri asupra coşului de dincolo de păşune.

— Acum e acolo jos?

— Da.

Începu să se bălăngăne iar cu braţele încrucişate, continuând să privească în jur.

— Ei bine, vom vedea! Bună ziua, sfârşi, într-un târziu.

Urcă din nou dealul, cu paşi şovăitori, dar, ajungând deasupra locului unde se afla Charity, se opri şi se întoarse pentru a-i arunca:

— În locul tău, eu nu m-aş duce la casa cafenie într-o duminică.

Apoi o porni încet mai departe, înfundându-se în inima pădurii. Charity auzi în curând, undeva foarte sus, deasupra ei, zgomotul securii sale.

Rămase întinsă pe pământul cald, gândindu-se la amintirile îndepărtate pe care le deşteptase în ea venirea tăietorului de lemne. Nu ştia nimic despre primii ei ani de viaţă şi, până în acest moment, nici nu fusese curioasă să

ştie: simţea mai degrabă o aversiune ascunsă la ideea de a explora acele zone ale memoriei sale unde mai persistau încă anumite imagini pe jumătate şterse. Totuşi, tot ceea ce i se întâmplase în ultimele zile o tulburase şi o mişcase adânc. Se simţea absorbită deodată de un interes deosebit faţă de ea însăşi, nemaiîncercat până atunci, captivant, şi această curiozitate neaşteptată îşi proiecta lumina asupra a tot ceea ce se raporta la trecutul ei.

Chiar faptul că venea de la Munte, nu îi mai era indiferent. Tot ceea ce se referea la ea într-o oarecare măsură devenise în ochii ei viu, căpătase un suflet propriu, până şi acele lucruri cu care nu prea avea de ce să se mândrească se dovedeau acum demne de interes, pentru că reprezentau o parte din viaţa ei.

— Mă întreb dacă Liff Hyatt şi-a cunoscut mama, îşi spuse cu glas tare. Se înfiora la gândul că o femeie, care fusese odinioară tânără şi suplă, cu sângele la fel de năvalnic ca acela care curgea acum prin venele ei, o ţinuse la sân şi veghease primele ei clipe de somn. Pentru ea, mama sa fusese întotdeauna o moartă anonimă transformată de mult timp într-un pumn de pulbere; iar acum se întreba dacă nu cumva această mamă tânără odată, nu mai trăia încă, fiind acoperită de riduri şi soioasă, ca sărăntoaca pe care o zărise de câteva ori în pragul casei cafenii pe care Lucius Harney intenţiona să o deseneze.

Acest gând o reîntoarse la preocuparea sa principală şi nu mai zăbovi asupra ipotezelor pe care le născuse apariţia lui Liff Hyatt. Speculaţiile asupra trecutului nu puteau să o reţină prea mult timp, atunci când prezentul era atât de plin, viitorul atât de luminos, şi când Lucius Harney era aici, aproape, aplecat asupra albumului său de desen, încruntând din sprâncene, calculând, măsurând şi dându-şi din când în când capul pe spate, cu acel râs care

o cufunda în extaz şi făcea universul să strălucească în jurul ei.

Se ridică în picioare, dar, chiar în clipa aceea, îl zări pe Harney urcând dealul şi se lăsă în iarbă pentru a-l aştepta. Atunci când desena, schiţând planul uneia dintre „casele sale”, cum le numea ea, Charity se îndepărta de obicei şi cutreiera de una singură prin pădure sau pe dealuri. Şi asta atât din cauza unei uşoare timidităţi cât şi dintr-un sentiment de inferioritate. Suferea, mai ales atunci când însoţitorul ei, absorbit de lucru şi uitând de ignoranţa tinerei şi de incapacitatea ei de a înţelege cele mai simple aluzii ale sale, se trezea monologând despre artă sau viaţă. Pentru a evita să îl asculte încurcată, cu o figură care îi trăda lipsa de înţelegere şi, mai ales, pentru a scăpa de privirile curioase ale locatarilor caselor în faţa cărora tânărul se oprea brusc, deschizându-şi albumul, Charity se refugia în câte un loc mai retras, de unde putea să îl supravegheze, fără să fie văzută, sau, măcar, să zărească de departe casa pe care o desena.

La început nu îi displăcuse să se ştie în North Dormer şi în împrejurimi că ea era aceea care îl conducea pe vărul domnişoarei Hatchard, străbătând ţinutul în trăsura pe care o închinase domnul Royall. Întotdeauna se ţinuse departe de flirturile din sat, fără să îşi dea seama exact dacă orgoliul său sălbatic se datora unui complex de inferioritate, determinat de originea sa suspectă, sau provenea din dorinţa aproape inconştientă de a se păstra în aşteptarea unui Făt-Frumos. Adesea, le invidia pe celelalte fete, pentru preocupările lor sentimentale, pentru plimbările lungi şi tăcute şi pentru mângâierile stângace cu care le copleşeau rarii tineri care mai rămâneau încă în sat; dar, dacă se imagina ondulându-şi părul sau punându-şi o panglică nouă la pălărie pentru Ben Fry sau unul dintre fraţii Sollas, atunci febra sa juvenilă scădea brusc şi

se închidea din nou în indiferenţa ei obişnuită.

Acum, cunoştea motivele dispreţului şi aversiunii sale. Îşi dăduse seama de adevărata ei valoare în ziua în care Lucius Harney, văzând-o pentru prima oară, îşi pierduse şirul şi se sprijinise, roşind tot, de marginea biroului. Dar un alt soi de timiditate începuse să o cuprindă de atunci; spaima de a expune în faţa unor priviri încărcate de vulgaritate comoara sacră a fericirii sale. Nu o supăra că vecinii o bănuiau că flirtează cu un tânăr de la oraş: dar, nu dorea să ştie tot satul câte ore petrece în compania lui, în timpul acestor zile lungi de iunie. Iar lucrul de care se temea cel mai mult era că aceste comentarii inevitabile ar putea ajunge la urechile domnului Royall. Intuia că nimic din ceea ce o privea nu scăpa privirilor bărbatului taciturn, sub acoperişul căruia trăia: şi, în ciuda libertăţii depline pe care o acordau cei din North Dormer perechilor de îndrăgostiţi, îşi dădea seama că, în ziua în care îşi va manifesta deschis o preferinţă, domnul Royall ar putea, conform expresiei sale, *să o facă să plătească*. În ce fel? Habar n-avea; şi teama sa era cu atât mai mare cu cât nu ştia la ce să se aştepte. Ar fi fost mai puţin îngrijorată dacă ar fi acceptat să-i facă curte un tânăr din sat: domnul Royall nu putea să *o* împiedice să se mărite când i-ar trăsni ei prin cap. Dar toată lumea ştia că „a flirta cu un tip de la oraş” era cu totul altă afacere, mult mai dificil de mărturisit. Nu exista un singur sat care să nu îşi aibă victima sa, în urma acestei aventuri periculoase. Aşa că frica de o posibilă intervenţie a domnului Royall făcea şi mai puternică fericirea pe care o resimţea în orele pe care le petrecea împreună cu Lucius, adăugându-se îngrijorării provocate de faptul de a fi văzută prea des în compania acestuia.

Cum tânărul Harney se apropia, se ridică în genunchi, cu braţele îndoite în jurul capului, în acea poză

indolentă care reprezenta felul ei de a-şi exprima buna dispoziţie.

— Ştiţi, o să mergem împreună la casa aceea de sub Porcupine, îl anunţă, triumfătoare.

— Care casă? Ah! Da, acea magherniţă veche, din apropierea mlaştinii, locuită de nişte tipi care par să fie ţigani. Este, totuşi, curios că o casă care mai păstrează încă urme de arhitectură autentică a putut fi construită într-un asemenea loc. Oamenii aceştia mi se par nişte adevăraţi sălbatici. Credeţi că or să ne lase să intrăm?

— Vor face tot ce am să le spun eu, zise, sigură pe ea.

Răspunsul ei îl făcu să surâdă şi se întinse în iarbă, lângă ea.

— Cu atât mai bine, spuse, vesel. Sunt curios să văd dacă a mai rămas ceva din lemnăria veche în interior şi mi-ar plăcea să stau de vorbă puţin cu locatarii. Cine oare îmi spunea, ieri, că aceşti oameni vin de pe Munte?

Charity îi aruncă o privire piezişă. Era pentru prima oară când vorbea despre Munte altfel decât despre o parte din peisaj. Cât aflase oare în legătură cu acest subiect şi, mai ales, ce ştia referitor la raporturile dintre ea însăşi şi această regiune misterioasă? Inima începu să îi bată mai repede, sub impulsul rezistenţei instinctive pe care o manifesta ori de câte ori se credea atacată.

— Muntele? Nu îmi este mie frică de Munte. Harney nu păru să îşi dea seama de cauza atitudinii ei sfidătoare. Stătea culcat pe burtă în iarbă, smulgând câte un fir de cimbrişor şi mestecându-l. Sus, deasupra dealurilor învălurite din apropiere, masa violacee a Muntelui se profila pe cerul sărutat de soarele la apus.

— Ar trebui neapărat să urc într-una din aceste zile pe acest faimos Munte. Da, aş vrea să îl văd, continuă, visător.

Bătăile de inimă i se domoliră şi Charity se întoarse

pentru a-l examina cu atenţie. Evident, Harney nu avea nici cea mai mică intenţie să îi facă rău.

— Ce veţi face pe Munte? îl întrebă.

— Dar trebuie să fie un loc ciudat. S-ar părea că acolo sus există o colonie bizară, alcătuită din oameni în afara legii, care au fondat o mică republică independentă. Aţi auzit, desigur, vorbindu-se despre asta: am fost asigurat că s-au aranjat în aşa fel încât să nu aibă niciun fel de relaţii cu cei din vale. Îi dispreţuiesc. Mi s-a spus că sunt nişte veritabili sălbatici, cărora nu pare să le lipsească, însă, tăria de caracter.

Charity nu sesiza prea bine sensul acestor cuvinte, „nu pare să le lipsească, însă, tăria de caracter”, dar felul în care Harney le pronunţase trăda o anumită admiraţie şi acest lucru o făcu şi mai curioasă. Pentru prima oară se mira cât de puţin ştie despre Munte. Nu pusese niciodată întrebări în legătură cu acest subiect şi nimeni nu se oferise să o lămurească. North Dormer suspecta Muntele şi îşi manifesta dispreţul, mai degrabă prin aluzii decât prin comentarii explicite.

— Ce curios este, continuă el, să te gândeşti că acolo sus, atât de aproape de noi, pe creasta acelui munte pe care îl putem vedea de aici, există un grup mic de indivizi cărora puţin le pasă de restul lumii…

Aceste cuvinte o făcură pe Charity să tresară. Oamenii de acolo păreau să îi ofere explicaţia propriilor ei revolte şi a propriei ei atitudini sfidătoare, a căror natură îi rămăsese până acum obscură, şi se simţi nerăbdătoare să afle cât mai multe.

— Nu prea ştiu mare lucru despre Munte şi despre cei care locuiesc acolo. Sunt de mult timp acolo? îl întrebă.

— Nimeni nu ştie exact. Mi s-a spus, la Creston, că primii colonişti au fost slujbaşi la calea ferată, folosiţi, acum patruzeci sau cincizeci de ani, la construirea

drumului de fier dintre Springfield şi Nettleton. Unii dintre ei au început să bea, s-au luat la harţă cu poliţia şi au fost nevoiţi să se ascundă. S-au refugiat în pădure. Un an sau doi mai târziu, s-a răspândit zvonul că locuiau pe Munte. Fără îndoială că şi alţi vagabonzi li s-au alăturat… şi au început să apară copiii. Se spune că acum sunt ceva mai mult de o sută. Se pare că trăiesc cu totul în afara civilizaţiei. Nu lege, nu şcoală, nu biserică; niciun om al legii nu urcă vreodată să se intereseze de ce fac ei acolo. Se pare că teama de o eventuală lovitură pe la spate contribuie mult la această indiferenţă, în North Dormer ce se povesteşte despre ei?

— Nu ştiu. Se spune că sunt oameni răi.

— Într-adevăr?! exclamă tânărul râzând. Ei bine, vom merge să îi vedem împreună, vrei?

Charity roşi, întorcându-se brusc spre el:

— Nu ai auzit desigur spunându-se că eu provin de pe Munte. Am fost adusă de acolo când eram mică.

— Dumneata?

Se ridicase dintr-odată pe jumătate, privind-o cu un interes sporit.

— Dumneata eşti de pe Munte? Ce curios! Probabil că din această cauză eşti atât de diferită…

Se simţi inundată de bucurie până în străfundurile fiinţei sale. O elogia… şi asta pentru că venea de pe Munte!

— Sunt… atât de diferită? bolborosi, prefăcându-se uimită.

— Oh! Şi încă cum.

Îi cuprinse mâna micuţă şi bronzată şi o sărută.

— Să mergem, spuse, la drum!

Se ridică, se scutură de firele de iarbă care i se lipiseră de haine şi strigă:

— Ce zi bună!… Mâine unde mergem?

Capitoluf 6

În aceeaşi zi, după ce mâncaseră de seară, aşezată la fereastra bucătăriei, Charity asculta conversaţia dintre domnul Royall şi tânărul Harney, care discutau pe terasă.

Rămăsese înăuntru după ce masa fusese strânsă, aşteptând ca Verena să urce cu greutate la mansardă. Îşi aşezase scaunul în apropierea ferestrei deschise şi stătea nemişcată, cu mâinile pe genunchi. Seara era răcoroasă şi liniştită. Dincolo de colinele întunecate, linia orizontului, galben-roşiatică în lumina de chihlimbar a apusului, devenea pe nesimţite de un verde palid, apoi de un albastru intens, un albastru de cobalt. O stea mare se înălţa pe cer. Strigătul tânguitor al unei cucuvele se ridica încet în întuneric şi puncta cuvintele celor doi bărbaţi.

Domnul Royall vorbea cu o voce sonoră şi mulţumită. De mult timp nu mai avusese un interlocutor de talia lui Lucius Harney. Charity ghicise că tânărul îi amintea avocatului de un întreg trecut, distrus, dar nu şi uitat. Domnişoara Hatchard fusese chemată de urgenţă la Springfield pentru a o îngriji pe văduva fratelui său, care se îmbolnăvise, şi tânărul Harney, aflat în toiul muncii sale, constând în desenarea exterioarelor şi schiţarea planurilor interioare ale tuturor caselor vechi situate între Nettleton şi New Hampshire, îi propusese domnului Royall ca acesta să îl ia în pensiune. Charity tremurase de teamă că avocatul îl va refuza. Nu se pusese problema să îl găzduiască, pentru că nu aveau nicio cameră disponibilă. Dar Harney putea să aranjeze să rămână în casa domnişoarei Hatchard, dacă domnul Royall consimţea să mănânce la el, şi, după o zi de reflecţie, domnul Royall consimţise.

Charity bănuia că era fericit să profite de această ocazie pentru a câştiga ceva bani. Desigur, avea reputaţia

că era avar, dar ea începea să descopere că, de fapt era, probabil, mai sărac decât se credea. Preocupările sale profesionale ajunseseră o vagă legendă, pe care o făceau să renască, la intervale din ce în ce mai mari, doar rarele convocări la Hepburn sau Nettleton. Se părea că mijloacele sale de subzistenţă se reduceau acum doar la venitul neînsemnat pe care îl aducea ferma şi la cele câteva comisioane pe care i le trimiteau companiile de asigurare pe care le reprezenta în vecinătate. În orice caz, se grăbise să accepte oferta pe care i-o făcuse Harney, de a închiria şareta la preţul de un dolar şi jumătate pe zi, iar satisfacţia încheierii acestui târg se manifestase într-un mod destul de surprinzător, la sfârşitul primei săptămâni. Întorcându-se, într-o seară, o găsise pe Charity cârpindu-şi pălăria veche şi îi aruncase pe genunchi o hârtie de zece dolari.

— Ţine, îi spusese, du-te să îţi cumperi o pălărie drăguţă pentru duminică, o pălărie care le va face să moară de gelozie pe toate fetele din ţinut.

În timp ce vorbea, o privea clipind imperceptibil din ochii înfipţi adânc în orbite. Charity ghici imediat că acest cadou neaşteptat, singurul cadou important pe care i-l oferise vreodată, provenea din prima sumă achitată de Harney.

Dar venirea tânărului nu îi adusese domnului Royall doar un simplu avantaj pecuniar: îi oferise, în plus, plăcerea de a se afla în compania unui om instruit. Charity nu putea decât să bănuiască vag necesităţile intelectuale ale tutorelui său, dar nu ignora faptul că acesta se simţea, pe bună dreptate, superior celor în mijlocul cărora trăia şi îşi dădu seama repede că Lucius Harney era de aceeaşi părere. O surprinseseră dezinvoltura şi maniera autoritară în care se exprima domnul Royall, acum, când avea un interlocutor capabil să îl înţeleagă, ca şi deferenţa amicală

pe care tânărul Harney i-o arăta avocatului.

Discuţiile lor se învârteau, în general, în jurul problemelor politice, din care ea nu prea înţelegea mare lucru. În această seară, totuşi, dialogul lor avea o importanţă deosebită pentru ea, pentru că începuseră să vorbească despre Munte. Îşi dădu scaunul puţin mai înapoi, pentru că nu voia ca ei să îşi dea seama că îi poate auzi.

— Muntele? Muntele? spunea domnul Royall, dar este o ruşine pentru acest ţinut, domnule, o adevărată ruşine. De mult timp ar fi trebuit Poliţia să împrăştie toată această pleavă dăunătoare. Dar ne este frică, iată, ne este frică. Muntele ţine de comuna noastră şi este vina celor din North Dormer dacă există acolo sus o adunătură de pungaşi şi de recidivişti care îşi bat joc de lege. Nu, niciun jandarm, niciun perceptor, niciun judecător nu a îndrăznit să se aventureze acolo sus... Când se aude că se întâmplă ceva pe Munte, consilierii noştri municipali întorc capul... şi votează credite suplimentare pentru înfrumuseţarea adăpătoarei din comună! Singurul om care urcă uneori pe Munte este pastorul; şi asta pentru că îi cer să vină de câte ori moare cineva. Da... se pare că ţin mult să fie înmormântaţi creştineşte... în schimb, nu am auzit niciodată spunându-se că l-ar fi chemat pe acelaşi pastor pentru a binecuvânta o căsătorie, în legătură cu care, de altfel, nu îl deranjează nici pe judecătorul de pace. Toţi aceşti oameni duc o viaţă gregară, ca păgânii.

Continuă, furnizând explicaţii tehnice asupra manierei în care această colonie mică de „squatters” reuşise să eludeze întotdeauna legea. Charity aştepta, arzând de nerăbdare, să audă comentariile lui Harney, dar acesta părea preocupat, mai degrabă, să cunoască ideile domnului Royall, decât să şi le exprime pe ale sale.

— Presupun că dumneavoastră înşivă nu aţi fost

niciodată acolo? întrebă în cele din urmă.

— Ba da, am fost acolo, răspunse domnul Royall râzând dispreţuitor.

— Profeţii satului prorociseră, chiar, că nu mă voi mai întoarce viu; dar nimeni nu s-a atins de mine, nici măcar cu un deget. Şi, totuşi, tocmai îl băgasem la zdup pe unul dintre ai lor.

— Şi aţi mai urcat după asta?

— Chiar aşa; imediat după aceea. Caraghiosul coborâse la Nettleton, şi după câteva ore, încingându-se la băutură, cum fac toţi, începuse să cutreiere toate bombele din oraş. Trebuie să vă spun că, de fiecare dată când taie copacii, coboară şi îşi cheltuiesc banii prin cârciumi. După cum era de aşteptat, tipul a sfârşit prin a da de belea; a omorât un om. Am reuşit să obţin condamnarea lui la şapte ani de închisoare, deşi aceeaşi spaimă de cei de pe Munte domneşte şi la Nettleton: dar un lucru ciudat s-a întâmplat atunci. Omul acesta m-a chemat să îl văd în celulă. M-am dus şi iată ce mi-a spus: „Imbecilul care m-a apărat nu este bun de nimic. Am nevoie de cineva care să îmi facă un comision, pe Munte şi, dintre toţi cei pe care i-am văzut, dumneata eşti singurul care arată ca un om căruia pot să îi cer acest serviciu”. Mi-a povestit atunci că era acolo sus un copil al cărui tată era – sau cel puţin, aşa credea – şi că voia ca această micuţă să fie luată de acolo şi crescută creştineşte. Nenorocitul îmi făcea într-adevăr milă… l-am făcut acel serviciu şi am luat copilul.

Se întrerupse: Charity îl asculta, cu inima palpitând.

— Este singura vizită pe care am făcut-o vreodată pe Munte, adăugă domnul Royall drept concluzie.

Se făcu tăcere: după aceea Harney întrebă:

— Şi copilul nu… nu avea mamă?

— Ba da; exista o mamă, dar era fericită să scape de micuţă. Ar fi dat-o oricui. Aşa cum vă spuneam, oamenii

aceştia sunt pe jumătate sălbatici. Maică-sa probabil că a murit de mult, judecând după viaţa pe care o ducea. Oricum, ceea ce pot să vă spun este că nu am mai auzit niciodată vorbindu-se despre ea.

— Ce oroare! murmură Harney.

Sufocată de umilinţă, Charity se ridică şi alergă să se ascundă în camera ei.

În sfârşit, aflase adevărul: deci aşa, era fiica unui beţiv, a unui ocnaş, iar mama ei era pe jumătate sălbăticită şi fusese încântată să scape de ea... şi această poveste a originii ei o aflase ascultând cum este împărtăşită singurei fiinţe în ochii căreia ţinea atât de mult să pară superioară mediului ei!

Remarcase că domnul Royall nu o numise, că, mai mult, evitase orice aluzie care ar fi putut să contribuie la identificarea copilului de pe Munte: şi înţelese că păstrase tăcerea din consideraţie pentru ea. Dar la ce mai servea această discreţie când, chiar în această după-amiază, lăsându-se înşelată de interesul arătat de Harney faţă de locuitorii stranii ai Muntelui, se lăudase prosteşte în faţa lui cu originea ei? Acum, tot ceea ce tocmai aflase îi arăta că o astfel de origine nu putea decât să sporească distanţa care îi separa deja.

În cele zece zile de când se afla la North Dormer, Lucius Harney nu îi adresase niciun cuvânt de dragoste. Este adevărat că intervenise în favoarea ei pe lângă verişoara sa şi o convinsese pe domnişoara Hatchard de calităţile ei de bibliotecară; dar era doar un act de justiţie, pentru că aceste calităţi fuseseră puse la îndoială din vina lui. O rugase pe Charity să îl conducă, atunci când închinase trăsura domnului Royall pentru a explora împrejurimile. Dar nici acest lucru nu avea nimic extraordinar, pentru că el nu cunoştea ţinutul şi avea nevoie de un ghid. În sfârşit, îl rugase pe domnul Royall să

îl ia în pensiune, atunci când verişoara lui fusese chemată la Springfield. Dar cui altcuiva ar fi putut să se adreseze, în North Dormer? Cu siguranţă nu lui Carrick Fry, cu o familie atât de numeroasă încât Harney nici nu ar fi încăput la masă şi a cărui soţie era paralizată, nici familiei Targatt, care locuia la trei kilometri depărtare de sat, nici sărmanei bătrâne doamne Hawes care, de când fata cea mare o părăsise, abia dacă avea putere să-şi gătească ei. În timp ce Ally îşi câştiga existenţa făcând pe croitoreasa.

Într-adevăr, casa domnului Royall era singura care îi putea oferi tânărului o ospitalitate convenabilă. Nu exista, aşadar, niciun eveniment exterior care ar fi putut să trezească în inima tinerei o speranţă cât de vagă. Dar, în spatele incidentelor vizibile care însoţiseră sosirea lui Lucius Harney, Charity simţea cum acţionează o forţă la fel de misterioasă şi implacabilă ca aceea care face să înflorească primii muguri şi să ţâşnească frunzele, înainte ca gheaţa să se fi topit de pe suprafaţa iazurilor.

Harney venise, într-adevăr, să lucreze. Charity citise scrisoarea editorului din New York care îl desemna să întreprindă un studiu asupra arhitecturii din secolul al XVIII-lea, în regiunile mai puţin cunoscute ale Noii Anglii. O astfel de muncă rămânea un mister pentru Charity şi nu avea să înţeleagă niciodată de ce Harney se oprea, încântat, înaintea anumitor case mizerabile ca aspect şi fără niciun ornament, în timp ce altele, restaurate şi îmbunătăţite minuţios de un antreprenor local, nu îi smulgeau nici măcar o privire. Bănuia, totuşi, că Eagle County nu poseda chiar atâtea comori arhitecturale câte lăsa Harney să se înţeleagă şi trăgea concluzia că durata şederii sale, pe care tânărul o fixase la o lună, avea o oarecare legătură cu acea privire a lui din ziua în care se oprise în faţa ei, la bibliotecă. Tot ceea ce urmase părea să se fi născut din acea privire: felul afectuos în care îi

vorbea, promptitudinea cu care o înţelegea, dorinţa evidentă de a prelungi excursiile pe care le făceau şi de a nu pierde nicio ocazie de a se afla singur cu ea.

Semnele sale de simpatie erau evidente: dar, era dificil să le aprecieze importanţa, pentru că manierele lui Harney difereau complet de acelea ale tinerilor din North Dormer. Era, în acelaşi timp, mai apropiat şi mai respectuos decât toţi cei pe care îi cunoscuse până acum; şi, adesea, tocmai atunci când era mai apropiat, Charity simţea şi mai puternic distanţa care îi separa. Educaţia şi circumstanţele creaseră între ei o prăpastie pe care tânăra, cu toate eforturile ei, nu reuşea să o acopere, pentru că, în momentul în care tinereţea lui Harney şi admiraţia pe care o citea în ochii lui îl apropiau de ea, un cuvânt spus la întâmplare, sau o simplă aluzie involuntară erau suficiente pentru a-i îndepărta din nou.

Niciodată nu i se păruse atât de adâncă această prăpastie ca în momentul în care se refugiase în fugă în camera ei, purtând în adâncul sufletului ecoul dureros al povestirii domnului Royall. Prima idee care îi trecu prin minte, străbătând valul imens de disperare care se abătuse asupra ei, a fost să nu îl mai revadă în vecii vecilor pe Harney.

I se părea prea chinuitor să şi-l imagineze ascultând cu un aer detaşat o asemenea poveste…

„Să plece! Să plece de mâine şi să nu se mai întoarcă niciodată!” gemea, cu obrazul ascuns sub pernă… şi rămase astfel până târziu în noapte, prostită, uitând să se dezbrace, suferind până în adâncul sufletului, pierdută într-un ocean de tristeţe pe care pluteau, ca nişte epave, toate speranţele şi toate visele ei.

A doua zi dimineaţă, când deschise din nou ochii, din tot acest tumult rămăsese doar o vagă strângere de inimă. Primul său gând a fost să vadă cum este vremea. Harney îi

ceruse să îl conducă până la casa cafenie, aproape de Porcupine şi, după aceea, până în îndepărtatul sat Hamblin. Întrucât excursia urma să fie mai lungă, hotărâseră să plece cât mai de dimineaţă. Soarele strălucea pe cerul limpede, fără nori. Sculându-se mai devreme ca de obicei, Charity coborî în bucătărie pentru a prepara sandvişuri cu brânză, pentru a turna un pic de lapte într-o sticlă şi pentru a împacheta plăcintele cu mere. Tot trebăluind, puţin cam nervoasă, se legă de bătrâna Verena, acuzând-o că ar fi rătăcit un coş de care acum avea nevoie, şi care de obicei stătea agăţat pe coridor. Când ieşi pe terasă, îmbrăcată în rochia de bumbac de un roz cam decolorat, dar încă destul de proaspăt pentru a pune în valoare tenul ei închis, încercă, triumfătoare, mulţumirea de a se simţi la unison cu dimineaţa însorită şi răcoroasă, şi spaima îi dispăru cu totul. Ce conta, la urma urmei, de unde venea şi cine o născuse, când dragostea îi pulsa în vene şi când tocmai îl zărea pe tânărul Harney deschizând poarta grădinii.

Domnul Royall se afla şi el pe verandă. Nu spusese nimic la dejun, dar atunci când Charity apăru în rochia ei roz, cu coşul în mână, o privi surprins:

— Unde te duci? o întrebă, încruntând din sprâncene.

— Dar… Domnul Harney porneşte devreme la drum astăzi…

— Domnul Harney? Domnul Harney? Oare domnul Harney nu a învăţat încă să mâne un cal?

Nu îi răspunse. Avocatul se lăsă pe spate în scaunul său din lemn de palmier şi începu să bată toba cu degetele în balustrada verandei. Era pentru prima oară când vorbea pe acest ton despre tânărul Harney şi Charity începu să simtă o uşoară îngrijorare. O clipă mai târziu, avocatul se ridică tăcut şi trecu în spatele casei, îndreptându-se spre bucata de teren unde un rândaş întorcea pământul cu

cazmaua.

Aerul era răcoros şi albăstrui, iar dealurile sclipeau în depărtare, acoperite de acea strălucire autumnală pe care vântul din nord o aduce în primele zile de vară.

Noaptea fusese atât de calmă încât rouă rămăsese atârnată peste tot, nu ca o pâclă uşoară, dar în picături translucide care împodobeau cu franjuri ferigile şi presărau diamante în iarbă. Era mult de mers pentru a ajunge mai jos de Preocupine. Trebuia să traversezi valea, unde dealurile albăstrii se ridicau dincolo de păşunile în pantă: apoi să cobori de-a lungul pădurilor de fagi, pe malul Crestonului – un râuşor cu apă maronie care ţâşnea printre stâncile căptuşite cu muşchi –, să străbaţi după aceea pământurile cultivate care înconjoară lacul în care se varsă Creston, pentru a te căţăra, în cele din urmă, pe coasta dinspre Eagle Range. Ajunseră, în sfârşit, în vârf. O altă vale, verde şi sălbatică, se deschidea în faţa lor şi, dincolo de ea, alte dealuri albăstrii se rostogoleau spre cerul de un albastru mai deschis, ca valurile mării spărgându-se de coasta acoperită de ceaţă.

Harney legă calul de trunchiul unui arbore şi despachetă coşul cu merinde sub un castan bătrân, din scorburile căruia năvăleau întruna stoluri de bondari. Soarele ardea... Din spatele lor urca murmurul puternic al pădurii la mijlocul zilei. Insectele verii dansau în aer şi un roi de fluturi albi răscolea ciorchinii de iarbă-roşie. Nicio aşezare nu se zărea jos, în vale: s-ar fi spus că Harney şi Charity erau singurele fiinţe vii. suspendate, undeva, între cer şi pământ.

Veselia tinerei se risipi brusc şi acea nelinişte vagă îi strânse din nou inima. Harney tăcea, culcat lângă ea, cu braţele îndoite sub cap, cu ochii aţintiţi pe perdeaua de frunze care îi acoperea cu umbra ei, şi Charity se întrebă dacă se gândea la ceea ce domnul Royall îi povestise în

ajun, şi dacă, în prezent, o dispreţuia, într-adevăr, din cauza tristei sale origini. Acum regreta că îi ceruse să îl conducă până la casa cafenie: ar fi preferat ca el să nu dea ochii cu cei în mijlocul cărora se născuse, tocmai în acest moment când povestea naşterii ei îi era încă proaspătă în memorie. De mai multe ori se află pe punctul de a-i propune să meargă direct la Hamblin, unde se găsea o altă casă pe care el dorea să o vadă: dar timiditatea şi orgoliul o împiedicară.

„La urma urmei este mai bine să afle de unde vin”, îşi spuse cu o atitudine de sfidare puţin forţată; dar, în realitate, ruşinea era aceea care o reţinea să vorbească.

Charity ridică deodată braţul şi îi arătă cerul:

— Lată că vine furtuna!

El îi urmări privirea şi surâse:

— Norişorul acela, dintre pini, v-a speriat?

— E deasupra Muntelui şi un nor deasupra Muntelui este un semn că se strică timpul.

— Oh! ştiţi, spuse surâzând, nu cred nici pe jumătate poveştile urâte pe care le răspândiţi cu toţii în legătură cu Muntele. Dar, în orice caz, vom avea timp să ajungem la casa cafenie înainte să înceapă ploaia.

Într-adevăr, doar câteva picături răzleţe cădeau când o luară pe drumul care se întindea de-a lungul coastelor abrupte din Preocupine, şi care ducea spre casa cafenie. Aceasta se înălţa singuratică în faţa unui smârc mărginit de hăţişuri de arini şi de stuf. Nu se zărea nicio altă locuinţă. Ai fi fost greu de explicat ce îl făcuse pe primul colonist să îşi înalţe aşezarea într-un loc atât de ostil.

Charity strânsese destule firimituri de erudiţie din lungile monologuri ale însoţitorului ei pentru a putea înţelege acum motivele care îl făcuseră să fie atras de această casă. Observă mulurile în formă de evantai ale impostei cu geamuri, canelurile de pilaştri cu colţuri ale

faţadei şi ochiul de bou de pe fronton, căci ştia că, din motive care îi scăpau deocamdată, acestea reprezentau particularităţi remarcabile şi demne de admiraţie. Văzuseră totuşi alte case mult mai „tipice” (cuvântul îi aparţinea lui Harney). Aruncând frâiele după gâtul calului, tânărul spuse, cu un uşor gest de aversiune:

— Nu stăm mult.

Ascunsă în spatele arinilor bătuţi de vânt, casa părea părăsită.

Vopseaua de pe obloane şi uşi se scorojise, iar în unele locuri căzuse cu totul, ferestrele, sparte, erau astupate cu ghemotoace de cârpă, iar în grădina tristă acum creşteau la întâmplare urzici şi buruieni, printre care zumzăiau muşte mari şi albăstrii.

La zgomotul roţilor, un băieţel cu părul cânepiu şi ochii goi, ca aceia ai lui Liff Hyatt, ieşi să se uite pe deasupra barierei şi apoi se ascunse în spatele unei şure de lângă casă.

Harney puse primul piciorul pe pământ şi o ajută pe Charity să coboare din trăsură. Chiar în acel moment începu ploaia, o ploaie năprasnică, şi în acelaşi timp vântul începu să bată dintr-odată, măturând cu furie rafalele de ploaie, făcând tufişurile să se aplece până la pământ, răsucind copacii tineri, gata-gata să îi rupă, preschimbând drumul într-un râu înspumat, transformând într-o băltoacă fiecare scobitură de pământ. Bubuitul tunetelor însoţea continuu zgomotul vântului şi al ploii, şi o licărire stranie gonea razant cu solul, brăzdând întunericul din ce în ce mai compact.

— Avem noroc că suntem aici, la urma urmei, spuse Harney râzând.

Priponi calul sub şura şubrezită şi, scoţându-şi haina pentru a o înfăşură pe tânără, alergară împreună spre casă. Copilul dispăruse şi, cum nu răspunse nimeni când

bătură la uşă, Harney apăsă pe clanţă şi intrară.

Pătrunseră într-o bucătărie în care se aflau trei persoane. Aproape de geam şedea o femeie bătrână, cu o basma înnodată în jurul capului; ţinea pe genunchi un pisoiaş sfrijit, cu blana jumulită. O altă femeie – sărăntoaca ciufulită pe care Charity o remarcase într-o zi în pragul casei – era în picioare, sprijinită de fereastră, şi le aruncă nou-veniţilor o privire buimacă. Lângă plită dormea, pe un butoi, un bărbat neras, într-o cămaşă murdară.

Încăperea era goală şi mizeră. Atmosfera era aproape irespirabilă: plutea un aer lânced, încărcat de mirosuri grele, amestecându-se cu parfumul greţos al fumului de pipă. Inima tinerei se strânse. Îi reveniră în memorie poveştile de necrezut care circulau pe seama celor de pe Munte şi pe care ea însăşi le auzise de atâtea ori. Privirea femeii era atât de tulburătoare, iar figura bărbatului adormit atât de josnică şi de brutală, încât dezgustul său se accentuă amestecându-se cu o teamă nelămurită. Nu se temea deloc pentru ea însăşi, ştiind prea bine că familia Hyatt nu-i va face niciun rău: dar nu se simţea prea sigură în legătură cu modul în care aceştia ar putea primi un domn de la oraş.

Lucius Harney ar fi râs cu siguranţă de aceste temeri. Îşi plimbă privirea prin bucătărie, aruncă un „bună ziua!” general, la care nu îi răspunse nimeni, şi o întrebă pe femeia cea tânără dacă putea să se adăpostească sub acoperişul lor până când va trece furtuna.

Aceasta întoarse capul şi se uită la Charity.

— Sunteţi domnişoara de la avocatul Royall, nu-i aşa?

Charity roşi.

— Sunt Charity Royall, spuse, ca şi cum ar fi vrut să îşi afirme dreptul de a purta acest nume chiar în locul în care putea fi pus la îndoială cel mai mult.

Femeia nu păru să remarce nimic.

— Puteţi rămâne, rosti simplu. După aceea, le întoarse spatele, indiferentă, şi se aplecă deasupra unei cratiţe în care amesteca ceva.

I

Harney şi Charity se aşezară pe o bancă făcută dintr-o scândură pusă pe două scaune. În faţa lor se afla o uşă, atârnând de balamalele sparte; prin crăpătură zăriră ochii puştiului cu părul cânepiu şi capul unei fetiţe gălbejite, cu o cicatrice pe obraz. Charity surâse şi făcu semn copiilor să intre, dar aceştia se făcură nevăzuţi fără niciun zgomot, furişându-se în picioarele goale. Fără nicio îndoială că le era frică să nu îl trezească pe bărbatul adormit şi femeia tânără le împărtăşea teama, pentru că mergea în vârful picioarelor, evitând să se apropie de sobă.

Ploaia continua să lovească în zidurile casei, pătrunzând prin ferestrele sparte şi astupate de mântuială, formând băltoace pe duşumea. Din când în când, pisoiaşul începea să miaune şi să se zbată, scăpa şi sărea jos; atunci femeia bătrână se apleca, îl prindea şi îl strângea în braţele osoase, fără ca niciun muşchi să se clintească pe faţa ei ridată şi imobilă. De două ori, bărbatul se trezi pe jumătate, pentru a-şi schimba poziţia. Aţipi, în sfârşit, cu capul căzut, proptindu-şi bărbia în pieptul păros. Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar rafalele de ploaie continuau să biciuiască ferestrele, Charity simţea cum creşte în ea o adevărată oroare faţă de această casă şi de cei care locuiau în ea. La vederea acestei bătrâne senile, a acestor copii sperioşi şi a acestui bărbat în zdrenţe, răpus de beţie, viaţa ei îi apăru ca o întruchipare a tihnei şi bunăstării. Revăzu bucătăria din casa roşie, cu duşumeaua bine spălată, bufetul cu garnitură de faianţă, simţi în nări acel miros specific de drojdie, cafea şi săpun de rufe pe care îl detestase întotdeauna şi care acum i se părea simbolul însuşi al ordinii şi al curăţeniei dintr-o

gospodărie. Revăzu cabinetul de lucru al domnului Royall, scaunul din nuc cu spătarul înalt, carpeta din fâşii de postav decolorat, şirurile de cărţi aşezate pe rafturi, gravura *Capitularea generalului Burgoyne* şi, în faţa sobei, covorul pe care era desenat, cu alb şi maro, un prepelicar cu o bordură de lână verde, care imita muşchiul din pădure. Apoi gândul îi zbură la casa domnişoarei Hatchard, unde totul respira atâta prospeţime, curăţenie şi eleganţă, spre acel interior în comparaţie cu care casa roşie i se păruse întotdeauna atât de sărăcăcioasă şi de oarecare!

„Sunt din neamul acestor oameni... Fac parte din aceeaşi familie", îşi repetă în sinea ei; dar aceste cuvinte i se păreau lipsite de sens. Toate instinctele, toate deprinderile ei o făceau să fie o străină ruptă de la matcă în mijlocul acestor sărmani nenorociţi, viermuind în vizuina lor. Cât de mult îşi reproşa că cedase curiozităţii lui Harney şi îl condusese la familia Hyatt. Ploaia o pătrunsese şi începu să tremure pe sub rochia subţire. Femeia tânără îşi dădu fără îndoială seama, pentru că se întoarse cu o cană ciobită, pe jumătate plină cu whisky, pe care i-o întinse. Charity schiţă un gest de refuz, dar Harney luă cana şi i-o duse la buze. Când o puse pe masă, Charity îl văzu scotocindu-se în buzunar şi scoţând un dolar. Ezită un moment, apoi se răzgândi. Tânăra ghici că nu voia ca ea să îl vadă oferind bani unor oameni despre care îi spusese că s-ar putea să facă parte din familia ei.

Brusc, bărbatul începu să se agite, ridică capul şi deschise ochii, privindu-i ca prin ceaţă pe Charity şi pe Harney; apoi pleoapele i se închiseră şi capul îi alunecă din nou pe piept. Dar o anume nelinişte apăru imediat pe faţa femeii tinere. Privi pe fereastră şi apoi se apropie de Harney spunând:

— Cred că acum aţi face mai bine să plecaţi.

Tânărul înţelese şi se ridică.

— Mulţumesc, spuse, întinzându-i mâna; dar femeia nu păru să îi remarce gestul şi, în timp ce se îndreptau spre uşă, le întoarse spatele. Ploaia continua să cadă, dar niciunul, nici altul nu se neliniştiră, atât de îmbălsămat li se părea aerul de afară. Norii se ridicau, apoi se risipeau, descoperind nemărginirea albastră din care se revărsa lumina. Harney dezlegă calul, o înfăşură pe Charity în pătură, şi amândoi porniră prin ploaia care începea să se liniştească, brăzdată deja de razele soarelui.

Păstrară un moment de tăcere. Charity îl pândea pe Harney. Arăta mai palid ca de obicei, ca şi cum şi el ar fi fost frământat de ceea ce văzuseră; în sfârşit, Charity spuse deodată:

— Oamenii aceştia sunt din acelaşi neam cu mine. S-ar putea chiar să facem parte din aceeaşi familie.

Nu voia ca el să aibă impresia că regretă că îi spusese povestea ei.

— Nenorociţii, spuse Harney, ce i-a făcut oare să se stabilească în acest cuib al frigurilor?

Charity râse ironic.

— Pentru a fi mai în largul lor; pe Munte este mult mai rău. Bash Hyatt s-a căsătorit cu fata fermierului care locuia odinioară în casa cafenie. Fără nicio îndoială că el dormea lângă sobă.

Întrucât Harney nu-i răspunse, continuă:

— V-am văzut când aţi vrut să îi daţi un dolar sărmanei femei. De ce l-aţi băgat înapoi în buzunar?

Tânărul roşi şi se aplecă pentru a alunga un tăune care se aşezase pe gâtul calului.

— Nu eram sigur…

— Fiindcă ştiaţi că ei sunt poate înrudiţi pe departe cu mine şi aţi crezut că îmi va fi ruşine să vă văd oferindule bani? insistă Charity cu nervozitate.

Se întoarse spre ea cu o privire încărcată de reproş.

— Oh! Charity… murmură.

Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic. Necazul ei izbucni la suprafaţă.

— Nu îmi este ruşine. Sunt ai mei, nu mi-e ruşine cu ei, suspină.

— Draga mea… murmură Harney, cuprinzând-o de mijloc. Charity se rezemă de el şi începu să plângă încetişor. Se făcuse prea târziu pentru a mai ajunge la Hamblin. Cerul limpede era doldora de stele când ajunseră în valea care adăpostea North Dormer şi se opriră în faţa casei roşii.

Capitoluf 7

De când reintrase în graţiile domnişoarei Hatchard, Charity nu mai îndrăznea să scurteze nici măcar cu un minut orele de prezenţă la bibliotecă. Îşi făcea chiar un punct de onoare din preocuparea de a veni mai devreme şi de a se arăta cuprinsă de o indignare demnă de toată lauda atunci când Marnie Targatt, care fusese angajată ca ajutor, pentru a scutura cărţile de praf şi a le aranja din nou în rafturi, sosea cu întârziere, sau îşi neglija atribuţiile pentru a-l pândi la fereastră pe tânărul Bill Sollas. Cu toate acestea, „zilele de bibliotecă” i se păreau mai plicticoase ca niciodată, comparate cu voluptatea din orele de libertate, şi i-ar fi fost foarte greu să dea un bun exemplu subordonatei sale, dacă Lucius Harney n-ar fi primit, înaintea plecării domnişoarei Hatchard, misiunea de a găsi, împreună cu antreprenorul din sat, cel mai bun mijloc de a aerisi *Memorialul*.

Tânărul avea grijă să se consacre acestei îndeletniciri doar în zilele în care biblioteca era deschisă pentru public, în aşa fel încât Charity putea fi sigură că va petrece o

parte a amiezii în compania sa. Prezenţa lui Marnie Targatt ca şi riscul de a fi întrerupţi de câte un trecător cuprins de o subită sete de lectură, le reducea conversaţia la un schimb de banalităţi: dar contrastul dintre aceste raporturi în societate şi intimitatea lor secretă constituia o atracţie în plus în ochii tinerei.

Ziua imediat următoare plimbării la casa cafenie era „o zi de bibliotecă”. Charity, aşezată la biroul său, lucra la refacerea catalogului, iar Marnie Targatt, întorcându-şi ochii de la fereastră, recita cu voce cântătoare titlurile unui teanc de cărţi. Gândurile tinerei vagabondau departe, la casa sinistră de pe malul smârcului, şi retrăia în minte drumul lung de la întoarcere, în lumina apusului de soare, în timpul căruia Lucius Harney o consolase cu atâta tandreţe. În ziua aceea, pentru prima oară de când lua masa la casa roşie, nu apăruse la prânz şi nu trimisese niciun mesaj pentru a-şi explica absenţa. Domnul Royall, mai taciturn ca niciodată, nu arătase în niciun fel că ar fi fost surprins şi nu făcuse nicio remarcă. Această indiferenţă nu avea nimic particular, pentru că domnul Royall, ca majoritatea concetăţenilor săi, accepta pasiv evenimentele, adânc convins de multă vreme că în North Dormer nu stătea în puterea nimănui să le modifice cursul. Dar pentru Charity, aflată încă sub impresia exaltării pasionate din ajun, această tăcere avea ceva neliniştitor. S-ar fi spus că Lucius Harney nu făcuse niciodată parte din existenţa lor; indiferenţa imperturbabilă a domnului Royall părea să îl expulzeze în domeniul irealului.

Încercă să se cufunde în lucru, pentru a-şi înăbuşi dezamăgirea pe care i-o provoca absenţa lui Harney. Cu siguranţă că un incident fără importanţă îl împiedicase să ajungă la prânz, dar era sigură că acum era şi mai nerăbdător să dea ochii cu ea, şi că nu va aştepta până la masa de seară, când nu o va revedea decât în prezenţa

domnului Royall şi a Verenei. Se întreba care vor fi primele lui cuvinte, şi căuta în acelaşi timp un mijloc de a se debarasa de tânăra Targatt, când auzi un zgomot de paşi şi îl văzu intrând, împreună cu domnul Miles.

Pastorul din Hepburn venea rar la North Dormer, în afara zilelor când trebuia să oficieze în vechea biserică albă care, printr-o întâmplare destul de rară în acest ţinut în care predominau sectele mărunte, aparţinea vechii comuniuni episcopaliene. Era un om vioi şi afabil, extrem de dornic să profite de faptul că un nucleu mic de credincioşi supravieţuise în această adevărată lume a sectelor şi extrem de hotărât să anuleze definitiv influenţa capelei baptiste, care îşi înălţa în celălalt capăt al satului faţada de culoarea turtei dulci; dar era prins de serviciul parohial din Hepburn, un important burg industrial cu numeroase depozite de alcool, şi nu găsea decât rareori timp pentru a veni în North Dormer.

Charity, enoriaşă a bisericii albe (ca toţi cei „la locul lor" din North Dormer), îl admira mult pe Mister Miles. Visase chiar, în timpul memorabilei excursii la Nettleton, să se mărite cu un domn cu o figură la fel de armonioasă, cu un mod de a se exprima la fel de distins şi care să locuiască, la fel ca domnul Miles, într-un prezbiteriu construit din blocuri de piatră şi acoperit cu viţă sălbatică. Când descoperi că acest privilegiu aparţinea deja unei doamne cu bucle blonde şi înzestrată cu un bebeluş rotofei se simţi profund afectată. Dar sosirea lui Lucius Harney îl alungase de mult timp pe domnul Miles din visele ei, şi acum, când îl vedea venind alături de Harney, îşi dădu seama dintr-odată cum era în realitate: un bărbat copt, corpolent, cu un început de chelie ascunsă doar pe jumătate de pălăria sa de pastor, cu un nas grecesc încălecat de o pereche de ochelari cu sticla groasă. Se întrebă ce căuta la North Dormer într-o zi de lucru şi se

simţi decepţionată că Harney îl adusese cu el la bibliotecă.

Se dovedi în curând că domnul Miles venise la North Dormer la rugămintea domnişoarei Hatchard. Petrecuse câteva zile la Springfield, unde predicase înlocuindu-l pe unul dintre pastorii cu care era prieten, iar domnişoara Hatchard profitase de ocazie pentru a-l consulta în legătură cu planurile de aerisire a *Memorialului*. A atenta la arca sacră a familiei Hatchard era un lucru dintre cele mai grave şi buna domnişoară, veşnic plină de scrupule, ca şi (cum spunea vărul ei) de scrupule în legătură cu scrupulele ei, era extrem de mulţumită să aibă şi opinia domnului Miles înainte de a lua o decizie.

— Din cele ce mi-a spus verişoara dumneavoastră, explică pastorul, nu am înţeles foarte clar care ar fi modificările pe care intenţionaţi să le faceţi şi, cum ceilalţi directori nu au înţeles nici ei mai mult, am considerat că ar fi mai bine să îmi fac o părere la faţa locului… deşi sunt sigur, adăugă, aruncând o privire amicală tânărului prin sticla groasă a ochelarilor, că nimeni nu poate fi mai competent decât dumneavoastră… Dar ştiţi că aici este un loc sacru.

— Sper, răspunse râzând Harney, că nu va fi profanat de o gură de aer proaspăt.

Se îndreptară amândoi spre celălalt capăt al sălii, în timp ce tânărul arhitect îi expunea pastorului planul său.

Domnul Miles le salutase pe cele două fete cu afabilitatea sa obişnuită, dar cu o expresie distantă, şi după frânturile de conversaţie care ajungeau până la ea, Charity înţelese că se afla încă sub impresia vizitei sale la Springfield, care se părea că fusese presărată de o mulţime de incidente agreabile.

— Ah! familia Cooperson… da, o cunoaşteţi bineînţeles, îi spunea lui Harney. O locuinţă veche atât de încântătoare! Iar Ned Cooperson a reunit câteva tablouri

aparţinând şcolii impresioniste care sunt într-adevăr remarcabile…

Numele pe care le cita nu îi erau cunoscute tinerei.

— Da, da, aşa este… cvartetul Schaefer a cântat sâmbătă seara la Lyric Hall, continuă domnul Miles, iar luni am avut din nou plăcerea să îl ascult la familia Towers. O interpretare admirabilă… Bach şi Beethoven… audiţia a fost precedată de o gardenparty. *Apropo, am* văzut-o pe domnişoara Balch de mai multe ori… arăta superb…

Charity scăpă creionul din mână şi nu mai reuşi să fie atentă la titlurile recitate de Marnie Targatt. De ce domnul Miles o pomenea astfel, dintr-odată, pe Annabel Balch?

— Ah! într-adevăr, îl auzi pe Harney răspunzând…

Şi, indicând cu vârful bastonului, urmă:

— Planul meu constă în a da la o parte acest stelaj pentru a deschide un alt ochi de bou, pe axa celui de pe fronton.

— Cred că domnişoara Balch intenţionează să vină aici pentru a petrece câteva zile împreună cu domnişoara Hatchard, continuă domnul Miles, furat de gândurile sale: apoi, amintindu-şi brusc motivul pentru care venise la bibliotecă, reluă:

— Da, da, văd… înţeleg. Aşa va fi aer, fără să se modifice aspectul sălii. Nu văd, într-adevăr, nimic de obiectat.

Conversaţia continuă, şi, puţin câte puţin, cei doi bărbaţi se apropiară de biroul la care se afla Charity. Domnul Miles se opri în faţa tinerei şi o examină cu atenţie…

I

— Nu eşti cam palidă, copila mea? Prea multă muncă, poate? Domnul Harney îmi spune că dumneata şi Marnie Targatt sunteţi pe cale să aranjaţi biblioteca, de sus până jos.

Domnul Miles nu uita niciodată numele de botez ale enoriaşelor sale şi atunci când o numi pe Marnie Targatt, îi aruncă o privire binevoitoare pe sub ochelari.

Apoi, întorcându-se spre Charity:

— Nu lua lucrurile prea în serios. Charity, nu te obosi prea tare şi vino într-una din zile la Hepburn să ne vezi, pe doamna Miles şi pe mine.

Îi strânse mâna, schiţă un gest de despărţire spre Marnie Targatt şi ieşi din bibliotecă, însoţit de Harney.

Charity crezu că observă la Harney o oarecare jenă. Îşi imagină, imediat, că acesta nu voia să rămână singur cu ea; şi, cuprinsă de o nelinişte subită, se întrebă dacă nu cumva regretă cuvintele afectuoase pe care i le spusese în ajun. Cuvintele sale fuseseră mai mult expresia unui sentiment fratern decât a unei pasiuni de altă natură, dar semnificaţia lor exactă se pierduse, pentru Charity, în căldura mângâietoare a vocii sale. O făcuse să simtă că faptul de a fi un copil găsit, de pe Munte, nu reprezenta pentru el decât un motiv în plus pentru a o strânge în braţe şi a-i potoli hohotele de plâns cu şoapte consolatoare… şi Charity îşi aminti că, la capătul călătoriei, atunci când coborâse din trăsură, frântă de oboseală, îngheţată de răcoarea nopţii şi tremurând de emoţie, mergea de parcă pământul ar fi fost o mare luminoasă, legănându-se sub paşii ei.

De ce, deci, Harney se schimbase dintr-odată? De ce părăsise biblioteca în acelaşi timp cu domnul Miles? Imaginaţia neliniştită a tinerei se fixă asupra numelui de Annabel Balch. În momentul în care pronunţase acest nume, i se păruse că Harney se schimbase la faţă. Annabel Balch era la *garden-party*, în Springfield, şi arăta superb!…

Poate că domnul Miles stătea de vorbă cu Annabel chiar în momentul în care ea şi Harney, adăpostindu-se de ploaie, erau aşezaţi în vizuina familiei Hyatt, între un beţiv

şi o bătrână sărăntoacă dementă! Charity nu ştia prea bine ce putea fi o *garden-party*, dar imaginea fugară de odinioară a peluzelor încărcate de flori din Nettleton o ajuta să îşi reprezinte scena, iar amintirea toaletelor pe care domnişoara Balch le purta la North Dormer, şi despre care vorbea ca despre nişte „zdrenţe vechi”, îi permitea să îşi imagineze cât de elegantă era atunci când se arăta în lume. Charity înţelegea tot ce putea trezi acest nume în mintea tânărului şi simţea că este pe deplin inutil să încerce să lupte împotriva influenţelor invizibile care se întreţeseau în viaţa lui Harney.

Când coborî din camera ei la masa de seară, rămase surprinsă să nu îl vadă sosind. Îşi aminti, în timp ce îl aştepta pe verandă, de tonul domnului Royall şi de comentariile sale, cu ocazia plecării lor matinale din ajun. Domnul Royall era aşezat lângă ea, cu scaunul răsturnat pe spate şi cu picioarele, încălţate în pantofi negri cu elastic, sprijinite pe balustrada verandei. Părul cenuşiu şi nepieptănat se ridica deasupra frunţii precum creasta unei păsări iritate, iar pielea tăbăcită de soare şi de vânt de pe obraji era acoperită de pete roşii. Charity ştia că aceste pete roşii erau semnele prevestitoare ale unei explozii.

Avocatul strigă, într-adevăr, deodată:

— Când mâncăm? Verena a ars din nou „biscuiţii”?

f

Charity îi aruncă o privire mirată.

— Presupun că aşteaptă sosirea tânărului Harney.

— Domnul Harney? Ar face atunci mai bine să servească. Se pare că nu are de gând să vină.

Şi, odată cu aceste cuvinte, domnul Royall se ridică, se îndreptă spre uşă şi aruncă, ridicând vocea pentru ca surda să îl poată auzi:

— Haide, haide, Verena, masa!

Charity tremura de îngrijorare. Era evident că se

întâmplase ceva şi acum era sigură că domnul Royall ştia ce. Dar nu i-ar fi dat pentru nimic în lume satisfacţia să descopere cât este de neliniştită. Se aşează, deci, la locul ei obişnuit, în timp ce tutorele ei, luând loc în faţa ei, îşi turna o cană mare de ceai înainte de a-i întinde ceainicul. Verena aduse ouăle jumări; el îşi umplu farfuria.

— Nu iei? o întrebă pe tânără.

Charity îşi reveni şi începu să mănânce.

Tonul cu care domnul Royall îi spusese: „Se pare că nu are de gând să vină" i se părea încărcat de o satisfacţie ameninţătoare. Intui că avocatul începuse dintr-odată să îl urască pe Lucius Harney şi înţelese că era din cauza ei. Dar nu avea nicio posibilitate să descopere dacă plecarea tânărului fusese provocată de un act de ostilitate din partea avocatului, sau, pur şi simplu, acesta voia să evite să o vadă după excursia din ajun. Încercă să pară indiferentă în timpul mesei; dar se simţea observată de domnul Royall şi îşi dădea seama că agitaţia sa nu putea să îi scape.

După-masă, se întoarse în camera ei. Îl auzi, în curând, pe domnul Royall străbătând coridorul, pentru a se instala din nou pe terasă. Se aşează pe pat, luptând cu disperare împotriva dorinţei de a coborî, pentru a-l întreba ce se întâmplase.

„Mai bine mor decât să îl întreb", îşi şopti foarte încet. Cu un singur cuvânt ar fi putut să scape de nelinişte; dar pentru nimic în lume nu ar fi consimţit să i-l solicite.

Se ridică şi se sprijini de fereastră. Forma uşor arcuită a lunii noi se înălţa la marginea pădurii. Zări în întuneric unul sau doi trecători urcând pe drum; dar, cum seara era prea răcoroasă pentru a te îmbia să hoinăreşti, marii plimbăreţi se retrăseseră repede pe la casele lor. Ici şi colo, ferestrele începeau acum să se lumineze. Un fir subţire de lumină făcea să strălucească albeaţa crinilor din

curtea doamnei Howes; mai departe, lampa cu petrol a lui Carrick Fry proiecta un cerc transparent pe grădina rustică din mijlocul peluzei. Tânăra rămase mult timp aplecată peste fereastră, cu tâmplele arzând de nelinişte. Se strecură în sfârşit pe culoar, îşi luă pălăria şi ieşi din casă ca purtată de vânt. Domnul Royall şedea în continuare pe terasă. Verena, cu braţele ei bătrâne încrucişate peste fusta peticită, era lângă el. Când Charity coborî treptele, domnul Royall strigă:

— Unde te duci?

Ar fi putut să îi răspundă: „La Orma Fry" sau „la familia Targatt" şi oricare dintre aceste răspunsuri ar fi putut fi adevărat, pentru că nu se hotărâse încă. Dar se închise în tăcere decisă să nu îi recunoască domnului Royall dreptul de a o lua la întrebări.

Se opri în spatele gardului grădinii, privind în dreapta şi în stânga. Obscuritatea o atrăgea şi o clipă se simţi îndemnată să urce pe deal şi să se afunde în pădurea de zadă de deasupra pajiştii. Apoi, examină din nou, indecisă, strada. Cum scruta drumul, din apropierea porţii domnişoarei Hatchard se zări licărirea unei lămpi. Lucius Harney era deci acolo?... Nu se întorsese la Hepburn, împreună cu domnul Miles, cum îşi închipuise mai devreme? Dar unde mâncase şi ce îl împiedicase să vină la masă ca de obicei la domnul Royall? Lumina care se vedea la una dintre ferestrele casei Hatchard era o dovadă sigură a prezenţei tânărului, căci slugilor li se dăduse liber, iar femeia care făcea menajul venea doar dimineaţa, pentru a deretica prin camera lui Harney şi a-i prepara cafeaua. Fără îndoială că stătea în acel moment aşezat în faţa lămpii. Pentru a afla în sfârşit adevărul, Charity nu avea decât să străbată jumătate din sat şi să bată la fereastra deschisă. Ezită câteva secunde, apoi se îndreptă, hotărâtă, spre casa domnişoarei Hatchard.

Mergea foarte repede, aruncând priviri neliniştite în dreapta şi în stânga, pentru a evita să se întâlnească pe neaşteptate cu cineva. La jumătatea drumului, traversă pieziş strada pentru a ocoli lumina lămpii lui Carrick Fry. De fiecare dată când era nefericită se simţea singură împotrivindu-se unei lumi nemiloase; era ca o sălbăticiune prinsă în capcană. Strada era pustie; se strecură nevăzută în grădină, şi o luă pe aleea ce ducea la locuinţa domnişoarei Hatchard. Faţada albă se zărea nedesluşit printre arbori, doar un mic dreptunghi de lumină apărea în dreptul primului etaj. La început, Charity crezuse că lampa se afla în salonul domnişoarei Hatchard: dar îşi dădu seama, apropiindu-se, că fereastra luminată era într-un ungher al casei. Nu cunoştea încăperea din spatele acelei ferestre şi se opri sub arbori, cuprinsă deodată de frică. Îşi reluă totuşi mersul, înaintând încetişor pe gazon, lipită de zidul casei, în aşa fel încât să nu poată fi văzută din încăperea luminată, chiar dacă şi-ar fi trădat prezenţa printr-un zgomot.

Fereastra dădea într-o verandă îngustă, lângă care se înălţa un spalier pe care se căţărau clematite. Se sprijini de spalier, dădu la o parte ramurile de clematite şi privi. Văzu un colţ al camerei, piciorul unui pat de mahon, o gravură pe perete, un lavaoar peste care era aruncat un prosop, şi marginea mesei acoperite cu o faţă de masă verde, pe care se afla lampa. O parte din abajur era vizibilă şi chiar sub acest abajur două mâini fine şi bronzate se mişcau cu gesturi lente şi precise, una ţinând un creion, iar cealaltă o riglă, pe o planşetă.

Charity simţi cum îi ţâşneşte inima din piept, apoi cum se opreşte. Harney era acolo… şi, în timp ce sufletul ei se clătina pe un ocean de durere, el stătea liniştit în faţa unei planşete! Vederea acelor mâini făcându-şi treaba cu abilitatea şi precizia obişnuită o smulse din vis. Înţelese

deodată disproporţia dintre neliniştea pe care o resimţise şi cauza agitaţiei sale… Era pe punctul să se îndepărteze de fereastră, ruşinată şi umilită, când una dintre mâini împinse planşeta în timp ce cealaltă, cu un gest enervat, azvârli creionul.

Tânăra remarcase adesea câtă grijă avea Harney de desenele sale şi cât de metodic şi de precis executa şi încheia toate lucrările sale. Această mişcare de nerăbdare, cu care împinsese departe de el planşeta, părea să mărturisească o stare de spirit neobişnuită.

Acest gest trăda o descurajare subită, sau faptul că i se făcuse, deodată, silă de munca lui, şi Charity se întrebă dacă nu cumva şi el era ros de nelinişti secrete. Impulsul de a se face nevăzută dispăru; urcă cele două trepte ale verandei şi privi cu nesaţ în cameră. Harney îşi pusese coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în mâini. Îşi scosese haina, vesta şi îşi desfăcuse gulerul de la cămaşa de flanelă; Charity remarcă liniile viguroase ale gâtului său tânăr, muşchii supli care îl legau de piept. Privea drept înainte, cu ochii ficşi, cu un aer de dezgust şi de oboseală întipărit pe obraz; s-ar fi spus că priveşte într-o oglindă invizibilă reflexul deformat al propriilor sale nelegiuiri. Un moment, Charity îl pândi cu un soi de teroare; i se părea o altă fiinţă, un străin care se ascundea sub trăsăturile atât de familiare.

Dezlipindu-şi, în sfârşit, ochii de pe el, văzu pe parchet o valiză verde, pe jumătate plină cu haine, înţelese atunci că se pregătea de plecare şi că se hotărâse, fără îndoială, să plece fără să îşi ia rămas-bun de la ea. Ghici că această decizie îl tulburase profund, oricare ar fi fost motivul, şi trase concluzia că faptul că îşi schimbase planurile se datora unei intervenţii secrete a domnului Royall. Toate vechile ei resentimente, toate revoltele interioare se treziră din nou, amestecându-se confuz cu

emoţia pe care o deştepta în ea faptul că se afla atât de aproape de Harney. Cu câteva ore mai înainte se simţise susţinută şi consolată de prietenia compătimitoare a tânărului; acum se vedea din nou singură, după această clipă de simpatie împărtăşită.

Harney continua să îi ignore prezenţa. Imobil, cu bărbia sprijinită în mâini, fixa mereu, cu o privire absentă, acelaşi punct de pe tapet. Nu avusese nici măcar energia să termine de împachetat; în jurul valizei zăceau încă haine şi hârtii, risipite în dezordine. Dintr-odată îşi coborî coatele de pe masă şi se ridică; Charity se dădu repede înapoi şi se ghemui pe treptele verandei. Noaptea era atât de întunecoasă încât era puţin probabil să o descopere, doar dacă ar fi deschis fereastra, şi chiar şi atunci ar fi avut timp să se pitească în umbra deasă a copacilor. Rămase câteva clipe în picioare, privind în jurul lui cu aceeaşi expresie de oboseală şi de dezgust, ca şi cum ar fi dispreţuit, deopotrivă, atât propria persoană cât şi tot ceea ce îl înconjura; se aşeză din nou la masă, mai trase câteva linii cu creionul, apoi îl aruncă din nou. În cele din urmă, se ridică, traversă camera, îndepărtă valiza din drum cu o lovitură de picior şi se aruncă pe pat, cu braţele îndoite sub cap, fixând morocănos plafonul. De câte ori nu îl văzuse Charity culcat astfel lângă ea, pe iarba din poieni sau pe covorul des de ace de pin, cu privirea întoarsă spre cer şi chipul iluminat de plăcere şi de petele de soare pe care crengile le făceau să se legene pe fruntea lui. Acum era atât de schimbat la faţă încât de-abia îl recunoştea şi durerea pe care o resimţea, văzând durerea lui, o sugruma. Ochii i se umeziră şi lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

Rămase mult timp ghemuită astfel pe trepte, ţinându-şi respiraţia, amorţită de statul pe loc. O mişcare a mâinii sale, o uşoară bătaie în geam şi îşi imagina schimbarea

care s-ar produce pe faţa lui Harney. Simţea cum urcă deja, în toţi muşchii trupului ei amorţit, căldura primirii pe care i-ar face-o ochii şi buzele lui Harney; dar ceva o oprea să se mişte. Nu frica unei sancţiuni umane sau divine; nu-i fusese niciodată frică. Pur şi simplu, pentru că îşi imagina ceea ce urma să se întâmple, dacă intra! Se va întâmpla ceea ce este fatal să se întâmple între un tânăr şi o tânără, ceea ce North Dormer se preface că ignoră în public, dar îl face să rânjească pe ascuns. Se va întâmpla ceea ce domnişoara Hatchard nu aflase încă, fără nicio îndoială, dar ceea ce toate prietenele lui Charity ştiau, chiar dinainte de a termina şcoala. Se va întâmpla ceea ce păţise Julia, sora lui Ally Howes, ceea ce sfârşise prin a determina plecarea ei, la Nettleton, ceea ce făcea ca nimeni să nu-i mai pomenească numele…

Bineînţeles, aceste poveşti nu se terminau întotdeauna într-un mod atât de senzaţional ca în cazul Juliei Howes. Alte deznodăminte, chiar dacă mai puţin zgomotoase, erau poate şi mai tragice. Charity bănuise întotdeauna că soarta Juliei nu era lipsită de compensaţiile ei secrete. Existau alte finaluri mai rele decât acesta, deznodăminte meschine, mizerabile, nemărturisite sau de nemărturisit şi alte existenţe, care se târau lamentabil fără o schimbare vizibilă, în acelaşi decor mărginit de ipocrizie. Nu acestea erau însă motivele care o reţineau. Încă din ajun îşi imagina cu precizie tulburarea profundă care o va cuprinde atunci când Harney o va lua în braţe: mâinile, buzele contopindu-se şi flacăra care o va devora din creştet până în tălpi. Dar un alt sentiment se amesteca cu acesta: mirarea plină de orgoliu de a se simţi iubită de el, dulcea surpriză pe care această tandreţe o făcuse să se depună în inima ei. Uneori, când tinereţea i se urca la cap, se vedea cedând, ca alte fete, unor mângâieri furişe, în amurg, dar nu putea să se înjosească astfel în ochii lui

Harney. Nu ştia de ce voia să plece, dar dacă aşa hotărâse el, simţea că nu trebuie să facă nimic din ceea ce ar fi putut să denatureze acea imagine a ei pe care dorea ca el să o păstreze şi să

O ia cu sine. Dacă voia, trebuia să o caute: nu să se supună unei beţii a simţurilor, nu voia să fie posedată ca atâtea altele, cum o Julia Howes fusese posedată.

Niciun sunet nu răzbătea dinspre satul adormit. Percepea, din când în când, în întunericul adânc al grădinii, un freamăt tainic al crengilor, de parcă o pasăre nocturnă le-ar fi atins uşor. La un moment dat, se auziră paşi aproape de gard. Charity se retrase în umbră şi zgomotul se pierdu în depărtare, lăsând în urma lui o tăcere şi mai profundă. Ochii tinerei rămăseseră fixaţi pe chipul răvăşit al lui Harney; simţea că ea însăşi nu va mai putea să se mişte până când acesta nu se va clinti într-un fel. Începea să amorţească, totuşi, şi uneori gândurile i se învârteau într-atât în cap încât

I se părea că doar greutatea propriei oboseli o mai reţinea acolo.

Această veghe stranie se prelungi încă mult timp. Harney continua să zacă pe pat, imobil, cu ochii ficşi, de parcă şi-ar fi urmărit halucinaţia până la sfârşitul ei amar. În sfârşit, se mişcă şi îşi schimbă puţin poziţia. Inima lui Charity începu să bată puternic. Dar tânărul nu făcu decât să-şi întindă braţele, pentru a reveni imediat în aceeaşi poziţie. Suspinând profund, îşi aruncă pe spate părul care îi căzuse pe frunte; apoi trupul i se destinse şi capul îi căzu pe pernă. Surâsul său obişnuit îi reveni pe buze, chipul îşi pierdu expresia rătăcită şi deveni proaspăt ca al unui copil, iar Charity îşi dădu seama că dormea.

Se ridică atunci şi se îndepărtă.

Capitoluf 8

Charity pierduse într-atât noţiunea timpului petrecut sub fereastra lui Harney, încât nu îşi dădu seama cât de târziu se făcuse decât când ajunse în stradă. Toate ferestrele situate între locuinţa domnişoarei Hatchard şi casa Royall erau cufundate în beznă, atunci când ieşi din umbra deasă a brazilor.

Crezu totuşi că desluşeşte două umbre în noapte, înspre iazul cu raţe. Se retrase repede şi aşteptă. Dar nu se vedea nimic mişcându-se şi ţinuse atât de mult ochii fixaţi asupra luminii din odaie, încât întunericul o zăpăcea; crezu că s-a înşelat.

Îşi continuă drumul, întrebându-se dacă domnul Royall mai era încă pe terasă. În starea de exaltare în care se afla, îi era aproape indiferent dacă o aştepta sau nu. Se simţea plutind deasupra vieţii, pe un nor gros de nelinişte, de la înălţimea căruia realităţile de zi cu zi apăreau doar ca nişte puncte mici, rătăcite în spaţiu. Veranda era pustie, pălăria domnului Royall atârna în cuierul din vestibul, iar lampa ardea aşteptând-o pe Charity. O luă şi urcă să se culce.

A doua zi, orele se scurseră posomorâte şi fără niciun incident. Charity îşi imaginase că, într-un fel sau altul, va afla dacă Harney a plecat deja; dar Verena, pe care surzenia o izola, nu avea cum să o informeze; şi nu apăru nimeni care ar fi putut să o lămurească în legătură cu acest subiect.

Domnul Royall ieşi devreme şi reveni doar la ora dejunului. La întoarcere, intră direct în bucătărie şi îi strigă bătrânei: „Haide, la masă!” Charity era deja în sufragerie, aşezată la locul ei de totdeauna şi un tacâm fusese pus, ca de obicei, pentru Harney. Întrucât domnul Royall nu făcu nicio aluzie la absenţa tânărului, Charity nu

ceru nicio explicaţie. Exaltarea febrilă din noaptea precedentă îi trecuse; tânăra îşi spunea că Harney plecase nepăsător, într-un mod aproape brutal şi că, de acum înainte, viaţa ei avea să reintre pe făgaşul îngust de pe care pentru o oră el reuşise să o scoată. Îşi spunea, mai ales şi asta cu o ironie amară, că o alta în locul ei nu ar fi ezitat să îşi folosească talentul pentru a-l păstra.

Rămase la masă până la sfârşit, pentru a nu-i oferi domnului Royall ocazia să îi facă observaţie; dar, când acesta se ridică, se ridică la rândul ei, lăsând-o pe Verena să strângă singură. Se îndrepta deja spre scară, când domnul Royall o interpelă.

— Am o migrenă, spuse. Urc să mă culc.

— Un moment, te rog. Am să îţi spun ceva.

Îşi dădu seama, după tonul lui, că avea în sfârşit să se lămurească. Îşi simţea toţi nervii încordaţi, dar intrând în birou făcu un ultim efort pentru a părea indiferentă.

Domnul Royall stătea în picioare, în mijlocul camerei, cu sprâncenele groase zbârlite şi maxilarul inferior agitat de un uşor tremur. Crezu la început că băuse, dar văzu că era stăpân pe sine şi cuprins de o emoţie profundă şi aprigă, care nu semăna deloc cu accesele lui obişnuite de furie. Îşi dădu seama, dintr-odată, că până atunci nu îl privise niciodată cu adevărat; că niciodată nu îi acordase un gând şi că, exceptând ziua în care el încercase să-i forţeze uşa camerei, reprezentase pentru ea doar *persoana care este în*totdeauna *aici*, fapt central şi incontestabil în viaţă, inevitabil de asemenea, dar la fel de neinteresant ca şi satul în care trăia. Chiar şi atunci nu îl luase în consideraţie pe tutorele ei decât în funcţie de ea însăşi, fără să se arate preocupată să afle care sunt cu adevărat sentimentele lui. Se mărginise să conchidă, instinctiv, că de acum încolo o va lăsa în pace. Pentru prima oară se întreba cine era domnul Royall în realitate.

Cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului, avocatul o privea insistent. În cele din urmă, spuse:

— Haide, Charity, dacă am discuta, măcar o dată, ca doi prieteni?

Avu deodată impresia că se întâmplase ceva şi că se afla în mâinile lui. Strigă brusc, fără să ştie prea bine ce spune:

— Unde este domnul Harney? De ce nu mai vine? L-ai dat afară?

Chipul răvăşit al domnului Royall o înspăimântă. Sângele îi fugi dintr-odată din obraji şi ridurile care crestau faţa sa tăbăcită se adânciră şi deveniră aproape negre.

— Nu a avut timp noaptea trecută să îţi răspundă la unele dintre aceste întrebări? Aţi stat destulă vreme împreună, răspunse.

Charity rămase fără glas. Gândurile ei erau atât de departe, încât trebui să facă un efort pentru a putea înţelege sensul acuzaţiei. Dar instinctul de apărare i se trezise deja.

— Cine a spus că eram împreună ieri-seară?

— La ora asta, toată lumea o spune.

— Atunci, tu eşti acela care ai făcut ca această minciună să fie pe buzele…

Şi, cu o bruscă izbucnire de furie, îi aruncă:

— Oh! Te-am urât întotdeauna!

Se aştepta la o ripostă la fel de vie, dar exclamaţia sa rămase fără ecou.

— Ştiu, răspunse încet domnul Royall. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— În orice caz, asta îmi îngăduie să nu dau nicio importanţă minciunilor pe care îţi place să le scorneşti pe socoteala mea.

— Dacă sunt minciuni, nu îmi aparţin. Jur pe Biblie,

Charity. Nici măcar nu ştiam unde eşti; nu am părăsit acest loc ieri-seară.

Văzând că ea nu răspunde nimic, reluă:

— Este o minciună că ai fost văzută ieşind de la domnişoara Hatchard la miezul nopţii?

Îl înfruntă râzând, recăpătându-şi îndrăzneala insolentă:

— Nu m-am gândit să mă uit la ceas.

— Nefericito… nefericito… tu… tu… Dumnezeule, de ce mi-ai spus? izbucni, prăbuşindu-se pe scaun, cu capul aplecat pe piept ca un bătrân.

Dar, simţind pericolul, Charity îşi redobândise sângele rece.

— Crezi că m-aş obosi să te mint? Cine eşti tu, la urma urmei, să îmi ceri socoteală când ies?

Domnul Royall înălţă capul. Chipul său îşi reluase expresia calmă, aproape blândă, expresia pe care Charity îşi amintea că o văzuse uneori când era mică, pe când trăia domnişoara Royall.

— Te rog, Charity, spuse încetişor, să nu continuăm pe acest ton. Nu ne va servi la nimic – nici mie, nici ţie. Ai fost văzută intrând în casa acestui bărbat… ai fost văzută ieşind de acolo… Simţeam că vei ajunge aici, speram să intervin la timp. Dumnezeu mi-e martor că…

Ea îl întrerupse, şfichiuindu-l cu dispreţul ei:

— Ah! deci tu erai? Ştiam eu că tu l-ai dat afară.

El o privi surprins.

— Nu ţi-a spus? Credeam că a înţeles.

Continuă să vorbească încet, cu pauze penibile:

— Nu te-am numit, mai degrabă mi-aş fi tăiat mâna. I-am spus, pur şi simplu, că nu puteam să mă lipsesc de cal mult timp şi că Verena avea prea multă treabă la bucătărie. Fără îndoială că nu este pentru prima oară când trece printr-o asemenea aventură. În orice caz, a părut să

ia lucrurile cu calm. Mi-a spus că aproape a terminat ceea ce avea de făcut; atât am discutat şi niciun cuvânt mai mult. Dacă ţi-a spus altceva, te-a minţit.

Charity îl asculta cuprinsă de o furie rece. Puţin îi păsa de bârfele din sat, dar să asiste la nimicirea tuturor viselor sale, strivite de o mână brutală!

— Ţi-am spus că nu am vorbit cu el. Nu am fost împreună astă-noapte.

Domnul Royall o privi surprins.

— Nu aţi fost împreună în noaptea trecută?

— Nu… Şi asta nu pentru că m-aş sinchisi de ce ai putea spune, dar, de fapt, de ce nu ai şti adevărul? Relaţiile noastre nu sunt ceea ce crezi tu… tu şi mitocanii de aici. Era bun cu mine, era prietenul meu, asta-i tot. Dintr-odată a încetat să mai vină, şi am ghicit bine că tu erai la mijloc, tu! strigă, cu toată ura ascunsă care se acumulase în ea.

Şi continuă:

— Aşa că ieri-seară m-am dus la el pentru a-l întreba ce i-ai spus…

Domnul Royall scoase un suspin de uşurare.

— Dar atunci… dacă nu l-ai găsit acasă, de ce ai lipsit atât de mult timp? Charity, te implor, răspunde-mi! înţelege că trebuie să ştiu adevărul pentru a-i face să tacă.

Charity nu simţi nicio emoţie. Această abdicare subită de la orice autoritate asupra ei o lăsa indiferentă. Simţi, doar, jignirea din intervenţia lui.

— Nu vezi că puţin îmi pasă de ce spune lumea despre mine? Da, este adevărat… am ieşit pentru a-l vedea. Şi l-am văzut de departe… era în camera lui.

Dar nu am îndrăznit să intru. Am rămas afară tot timpul să îl pândesc. Nu voiam să creadă că alerg după el…

Simţi că îşi pierde vocea, şi îl sfidă din nou, cu ultimele ei puteri:

— N-o să te iert cât voi trăi! N-o să te iert niciodată!

Domnul Royall nu îi răspunse. Rămase aşezat, cu capul în jos, absorbit de gânduri. Mâinile cu vene proeminente strângeau braţele fotoliului. Vârsta părea să se fi abătut asupra lui aşa cum coboară iarna peste dealuri, după primele ploi de toamnă. Ridică, într-un târziu, capul.

— Spui că nu-ţi pasă de ce se vorbeşte pe seama ta. Dar, tu eşti fata cea mai plină de mândrie pe care o cunosc, şi nu vei admite niciodată să fii criticată. Ştii, însă, că vor exista întotdeauna invidioşi care te vor spiona. Eşti cea mai drăguţă şi cea mai fină fată de aici, şi asta ajunge pentru ca toate gurile rele să se dezlănţuie împotriva ta. Până în ultimul timp, nu le-ai dat niciodată ocazia să te bârfească, nici măcar să trăncănească pe seama ta. Această ocazie o au acum şi vor profita de ea. Eu te cred, dar ceilalţi, ştii bine că nu te vor crede… Tom Fry este acela care te-a văzut intrând la Harney… două sau trei alte guri rele erau acolo, pândindu-te să ieşi… Gândeşte-te, deci, că ai petrecut zile întregi cu acest băiat, de când este aici… Sunt un om al legii, şi ştiu, din păcate, ce repede prinde o calomnie.

Se întrerupse, dar Charity rămase nemişcată, fără să dea niciun semn de încuviinţare, nici măcar de atenţie.

— Era un băiat deosebit de simpatic, continuă domnul Royali. Mie însumi îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu el. Tinerii de aici nu au avut şansa lui. Dar, există un adevăr vechi de când lumea, atunci când un tânăr vrea să se căsătorească cu o tânără, găseşte întotdeauna mijlocul să i-o spună.

Charity nu răspunse. Nimic nu putea fi mai dureros şi mai umilitor pentru ea, decât să audă asemenea cuvinte ieşind din această gură.

Domnul Royali se ridică.

— Ascultă-mă, Charity! Am avut odinioară gânduri

necurate şi m-ai făcut să plătesc scump. Nu m-ai pedepsit destul? Există în mine ceva pe care nu sunt totdeauna stăpân; dar, în afară de data aceea, m-am purtat totdeauna loial cu tine şi tu ştii asta… Ştii că nu ai de ce să te temi de mine. În ciuda dispreţului tău şi a ironiilor tale ai ştiut întotdeauna că te iubesc aşa cum un bărbat iubeşte o femeie cumsecade. Este adevărat că sunt mult mai în vârstă decât tine, dar sunt cu un cap peste satul acesta şi peste toţi locuitorii lui şi asta, de asemenea, o ştii. Mi-am irosit viaţa de mult; dar poate că nu este prea târziu să o iau de la capăt. Dacă accepţi să ne căsătorim, vom pleca într-un oraş mare, unde te poţi descurca. Nu este prea târziu să găsesc un debuşeu. Îmi dau seama de asta după felul în care sunt primit când merg la Hepburn, sau la Nettleton, pentru a pleda sau pentru a mă ocupa de afaceri.

Charity nu se mişcă. Nimic din acest apel nu ajunsese până la inima ei; se gândea doar cum să găsească replici şi mai jignitoare, şi mai defăimătoare. Dar o lehamite din ce în ce mai accentuată o cuprinse. Ce ar putea avea cât de cât importanţă, din ceea ce făcea el? Vedea viaţa ei de până acum închizând-o ca într-o cuşcă şi de-abia dacă mai percepea acea viziune himerică a viitorului, pe care i-o evoca el.

— Charity… Charity… spune că accepţi… spune…

Simţi în vocea domnului Royall toată febra anilor pierduţi şi-a pasiunii sale cheltuite în van.

— La ce servesc toate astea? Când voi pleca de aici, nu o voi face cu tine, spuse cu brutalitate.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre uşă, dar îl văzu brusc în faţa ei, barându-i calea. Părea că crescuse dintr-odată, de parcă umilinţa împinsă la extrem i-ar fi dat o nouă vigoare.

— Aşadar, asta este tot ceea ce ai să-mi spui? Este

puţin.

Se rezemase de pervazul uşii, atât de impozant şi de puternic încât părea să umple, el singur, întreaga încăpere.

— Ei bine, da… ai dreptate: nu am niciun drept asupra ta… De ce te-ai gândi la un om terminat ca mine? îl vrei pe celălalt, şi nu te condamn. Ai pus ochii pe ce era mai bun, de îndată ce s-a ivit ocazia. Eu însumi am procedat întotdeauna la fel.

O fixa cu ochi sfredelitori şi Charity avu senzaţia că lupta care se dădea în sufletul lui atinsese intensitatea maximă.

— Vrei să te ia în căsătorie? o întrebă, brusc.

Se înfruntară îndelung din priviri, cu aceeaşi îndrăzneală tragică şi dintr-o parte şi din cealaltă, ceea ce o făcea uneori pe Charity să aibă sentimentul că erau de acelaşi sânge.

— Răspunde! Vrei să te ia în căsătorie?… Pot să îl aduc aici într-o oră, dacă doreşti asta. Nu degeaba sunt om al legii de treizeci de ani. A închiriat trăsura lui Carrik Fry pentru a fi condus la Hepburn; dar nu poate pleca mai devreme de o oră. Iar eu pot să îi prezint lucrurile în aşa fel încât să nu îi trebuiască prea mult timp ca să se decidă. În fond, este un om slab şi pot să fac ce vreau din el. Nu spun că nu o să regreţi mai târziu… dar, slavă Domnului, te vei căsători cu el, dacă asta vrei, şi eu te voi ajuta să o faci.

Charity îl asculta tăcută. Tot ceea ce simţea el şi tot ceea ce îi spunea era atât de îndepărtat încât nici măcar încă o răbufnire dispreţuitoare nu ar mai fi putut să o liniştească.

În timp ce îl asculta, îi veni în minte imaginea bocancilor plini de noroi ai lui Liff Hyatt, călcând peste florile albe de mure. I se întâmplase un lucru asemănător: ceva înflorise în ea, ceva efemer, dar delicat, ceva pe care avea să îl vadă călcat în picioare sub ochii ei… Şi, în timp

ce era pătrunsă de acest gând, îl zări pe domnul Royall în faţa ei, sprijinindu-se în continuare de pervazul uşii, dar abătut, micşorat, ca şi cum tăcerea tinerei fete ar fi fost răspunsul de care se temea cel mai mult.

— Nu vreau nimic din ceea ce ai putea să îmi oferi, răspunse cu răceală. Sunt mulţumită să plece.

Domnul Royall rămase încă un moment nemişcat, cu mâna pe clanţă.

— Charity! o imploră.

Ea nu-i răspunse, şi atunci apăsă pe clanţă şi ieşi. Îl auzi ridicând zăvorul de la uşa de la intrare şi îl văzu coborând treptele verandei. Traversă grădina, gârbovit, cu paşi greoi, îndepărtându-se încet spre capătul străzii.

Rămase câtva timp în acelaşi loc, încă tremurând toată de umilinţă. Ultimele cuvinte ale domnului Royall îi răsunau atât de tare în urechi încât i se părea că ecoul lor se propagase în tot satul, proclamând-o drept o creatură capabilă să se preteze la cele mai josnice sugestii. Ruşinea o strivea ca o greutate fizică: i se părea că plafonul şi pereţii o apasă şi se simţi cuprinsă brusc de dorinţa de a fi afară, undeva foarte departe, acolo unde ar putea să respire în voie. Când tocmai întindea mâna spre uşa de la intrare, Lucius Harney o deschise.

Era mai grav şi mai puţin sigur de sine decât de obicei. Se priviră un moment, fără să scoată un cuvânt. Maşinal, el îi întinse mâna.

— Leşeai? o întrebă. Pot să intru?

Inima tinerei fete bătea atât de violent încât îi era frică să vorbească. Îl privea, cu ochii măriţi, gata să plângă; îşi dădu seama că tăcerea ar putea-o trăda şi spuse foarte repede:

— Da, intră.

Îl conduse în sufragerie şi se aşezară, unul în faţa celuilalt. Erau despărţiţi de masă, pe care mai tronau încă

serviciul de untdelemn şi oţet şi coşul de pâine din tablă lăcuită. Harney îşi pusese alături pălăria de pai şi, cum stătea aşezat în faţa ei, în sacoul uşor de vară, cu o cravată maro înnodată la gâtul cămăşii de flanelă, cu părul negru netezit şi dat pe spate, şi-l imagină aşa cum îl văzuse în noaptea precedentă, întins pe pat, cu părul ciufulit căzându-i pe ochi, gâtul gol ieşindu-i din cămaşa cu nasturii descheiaţi.

Niciodată nu i se păruse atât de departe de ea ca în momentul în care îi trecu prin minte această imagine.

Brusc, el începu să vorbească:

— Sunt atât de mâhnit că trebuie să îmi iau adio, ştii desigur că plec, spuse încurcat.

Charity ghici că Harney se întreba până la ce punct fusese informată asupra motivelor plecării lui.

— Presupun că lucrarea pe care o aveai de făcut s-a terminat mai repede decât ai prevăzut, spuse.

— Da… într-adevăr… sau, mai degrabă, nu mai sunt multe case pe care mi-ar fi plăcut să le desenez. Dar concediul meu este limitat şi, întrucât domnul Royall are nevoie de cal, mi-ar fi greu dacă aş mai rămâne aici, să găsesc un alt mijloc de locomoţie.

— Într-adevăr, nu sunt multe atelaje de închiriat pe aici, spuse Charity. Şi din nou se făcu linişte.

— Am petrecut aici zile deosebit de agreabile. Ţie ţi-o datorez şi voiam să îţi mulţumesc pentru primirea pe care mi-ai făcut-o, continuă, înroşindu-se uşor pe frunte.

Charity nu găsi ce să îi răspundă. Tânărul continuă:

— Ai fost atât de bună cu mine. Mi-ar plăcea să te ştiu mai fericită, mai puţin izolată… fără îndoială că într-o zi se va produce o schimbare în viaţa ta.

Ea răspunse:

— Nimic nu se schimbă la North Dormer: oamenii se adaptează, asta-i tot.

Răspunsul său reteză scurt consolările banale pe care Harney se pregătea să i le ofere. Tăcu, privind-o indecis. Apoi spuse, surâzând cu blândeţe:

— Asta nu va fi valabil şi pentru tine. Nu, nu se poate.

Surâsul lui Harney era ca o lovitură de cuţit în inima ei. Simţi cum o îneacă lacrimile şi se ridică.

— La revedere, spuse… îşi dădu seama, ca prin vis, că îi cuprinde mâna şi că mâinile lui sunt parcă fără viaţă.

— La revedere, răspunse Harney.

Se opri, o clipă, în pragul uşii.

— Spune-i Verenei la revedere din partea mea.

Îl auzi cum traversează vestibulul şi închide uşa de la intrare. Percepu cum scârţâie pietrişul din grădină sub paşii grăbiţi şi clinchetul porţii care se închidea în urma lui.

Când se ridică din pat a doua zi dimineaţă, după o noapte de insomnie, lumina rece a zorilor bătea în fereastră. Se aplecă în afară şi zări un băieţel cu faţa acoperită de pistrui care stătea pe cealaltă parte a străzii şi care ridică ochii spre ea. Era fiul unui fermier care locuia la câţiva kilometri depărtare, pe drumul spre Creston, şi se întrebă ce căuta acolo, la o oră atât de matinală, şi de ce o privea atât de stăruitor. Când o văzu, copilul traversă şi veni să se sprijine cu un aer indiferent de gardul grădinii. După ce ezită o clipă, neauzind nicio mişcare în casă, îşi puse un şal pe umeri, coborî în cămaşă de noapte şi ieşi. Băiatul se îndepărta deja fluierând, atunci când ajunse lângă gard, dar văzu că între şipci fusese strecurată o scrisoare. O luă şi urcă repede în cameră.

Pe plic era scris numele ei. Charity îl desfăcu şi găsi câteva cuvinte aruncate în grabă pe o foaie smulsă dintr-un carnet.

Dragă Charity, nu pot pleca astfel. Mai stau câteva zile la Creston River. Vrei să vii să mă întâlneşti lângă iazul din Creston? Te voi aştepta acolo până diseară.

Capitolul 9

Stând în faţa oglinzii, Charity încerca pălăria pe care Ally Howes i-o confecţionase în mare taină.

Era o pălărie de pai albă cu boruri mari, căptuşite cu mătase de culoarea cireşii, care dădea tenului său strălucirea roz din interiorul scoicii aşezate pe şemineul din sufragerie.

Charity sprijinise oglinda de Biblia în piele neagră a domnului Royall, proptind-o cu o piatră albă, care servea de prespapier, şi pe care era pictată o imagine a podului Brooklyn. Stătea în faţa oglinzii şi potrivea borurile când într-un fel, când în altul, în timp ce pe deasupra umărului ei, chipul palid al lui Ally apărea ca spectrul norocului pierdut.

— Sunt atât de urâtă! spuse Charity, cu un suspin de satisfacţie prost disimulată.

Ally surâse şi îi luă pălăria.

— O să cos repede trandafirii, ca s-o poţi ascunde imediat.

Râzând fericită, îşi răsfiră printre degete pletele grele, şaten-închis; ştia că lui Harney îi plăcea să vadă reflexele lor acaju jucându-se pe frunte şi pe ceafă.

Se aşeză pe pat şi aruncă o privire cercetătoare spre Ally, care se aplecase asupra pălăriei, cu sprâncenele încruntate de atâta atenţie.

I

— Spune-mi, Ally, n-ai avut niciodată chef să stai măcar o zi la Nettleton? o întrebă.

Ally scutură din cap, fără să ridice ochii.

— Nu, îmi amintesc mereu de oribila vizită pe care am făcut-o cu Julia… la doctoriţa aceea.

— Oh! Ally…

— Nu mă pot opri. Casa este la întretăierea lui Wing Street cu Lake Avenue. Tramvaiul care merge la gară trece prin apropiere; în ziua în care pastorul ne-a dus să vedem proiecţiile, am recunoscut locul imediat şi nu am putut să mă mai gândesc la altceva. Este o firmă mare, neagră, cu litere aurii, care ocupă toată faţada: „Consultaţii particulare”… Julia a fost la un pas de moarte…

— Sărmana Julia, oftă Charity, de la înălţimea purităţii şi a siguranţei sale.

Ea, Charity, avea un prieten care o respecta şi în care avea încredere. Urma să petreacă cu el ziua de mâine, 4 Iulie. Ziua Declaraţiei de Independenţă, la Nettleton. Cine avea dreptul să facă vreo obiecţie? Şi ce era rău în asta? Nenorocirea venea doar atunci când fete ca Julia nu ştiau să aleagă şi nici să ţină la distanţă indivizii dubioşi…! Charity se lăsă să alunece din pat şi întinse mâinile, l-ai cusut? Dă-mi-o, să o mai încerc o dată. Şi-o puse şi surâse imaginii sale din oglindă. Nu se mai gândea la Julia…

A doua zi dimineaţă era în picioare încă din zori şi, aplecată peste fereastră, asista la răsăritul soarelui din spatele dealurilor şi privea lumina argintie, care precede o zi călduroasă, tremurând şi peste câmpia adormită.

Plănuise totul cu multă grijă. Anunţase că merge la o serbare câmpenească organizată de „Fraternitatea Speranţei” la Hepburn, şi cum nimeni din North Dormer nu avea intenţia să se aventureze atât de departe, era puţin probabil să se constate absenţa sa de la această sărbătoare. Puţin îi păsa, de altfel. Era hotărâtă să îşi afirme independenţa şi, dacă se înjosea să mintă în legătură cu sărbătoarea de la Hepburn, această nesinceritate se datora doar instinctului tainic care o făcea

să se teamă mereu de o eventuală profanare a fericirii sale. De câte ori se afla cu Lucius Harney ar fi vrut ca un nor de nepătruns să îi învăluie.

Rămăsese stabilit că va pleca pe jos, că se vor regăsi la un punct dinainte fixat pe drumul spre Creston şi că, de acolo, o trăsură îi va transporta până la Hepburn, la timp pentru a prinde trenul de nouă şi jumătate pentru Nettleton. La început, Harney nu se arătase prea entuziasmat de această excursie. Era şi dorinţa lui să o ducă pe Charity la Nettleton, dar o sfătuise stăruitor să nu aleagă 4 Iulie din cauza mulţimii, a probabilei întârzieri a trenurilor şi a dificultăţii de a se întoarce acasă înainte de căderea nopţii. Văzând însă că ţine la ideea ei şi dorind să nu o dezamăgească, cedă şi se prefăcu încântat de această escapadă.

Charity înţelegea foarte bine că, pentru un tânăr „de la oraş”, sărbătoarea de 4 Iulie din Nettleton nu era mare lucru; dar ea nu văzuse niciodată nimic şi se simţise năpădită de o dorinţă arzătoare – dorinţa de a se plimba pe străzile unui oraş mare, ia braţul prietenului ei, îmbrâncită de tot felul de gură-cască, îmbrăcaţi de duminică. Faptul că magazinele erau închise constituia singura pată de umbră din acest tablou feeric, dar spera că Harney o va duce acolo şi altă dată, într-o zi când vor fi deschise.

Ieşi devreme din casă, fără să o zărească nimeni, furişându-se ca o umbră prin bucătărie, în timp ce Verena era aplecată peste cuptor. Pentru a nu atrage atenţia, îşi ţinea pălăria în mână, ascunsă într-o batistă mare, iar peste rochia nouă de muselină albă, confecţionată de degetele îndemânatice ale lui Ally, îşi aruncase o eşarfă gri lungă, aparţinând domnului Royall. Cei zece dolari, pe care îi dăduse domnul Royall, fuseseră cheltuiţi pe îmbrăcăminte şi, când Harney sări din trăsură pentru a-i veni în întâmpinare, se simţi mai mult decât despăgubită

de licărul de admiraţie pe care îl citi în ochii lui.

Ştrengarul din Creston, acelaşi care îi adusese biletul de la Harney, trebuia să aştepte cu trăsura la Hepburn până la întoarcerea lor. Se căţără în trăsurică şi se întinse la picioarele lui Charity, cu ţurloaiele spânzurând în afară. Din cauza prezenţei lui, Charity şi Harney nu puteau să îşi spună mare lucru, dar aceasta nu avea prea multă importanţă, pentru că acum trecutul lor era suficient de bogat pentru a putea comunica fără să îşi vorbească. O zi lungă de vară se deschidea înaintea lor asemănătoare cu depărtările albastre care se întindeau în spatele dealurilor, şi tânăra află o plăcere delicată în amânarea clipelor când vor fi singuri.

Atunci când, cu două săptămâni în urmă, se dusese la iazul din Creston, răspunzând apelului lui Harney, sufletul îi era atât de plin de umilinţă şi de furie încât primul cuvânt rostit de el ar fi putut să o rănească iremediabil; dar tânărul găsise tonul potrivit, tonul unei prietenii fireşti şi sincere. Nu făcuse, în niciun fel, aluzie la ceea ce se petrecuse între el şi domnul Royall: prezentase plecarea sa ca o consecinţă naturală a penuriei de mijloace de transport din North Dormer şi insistase asupra faptului că Creston River era un loc mult mai comod din acest punct de vedere, închinase cu săptămâna o şaretă ce aparţinea tatălui ştrengarului, proprietarul unui centru de transport care deservea câteva pensiuni ieftine, împrăştiate pe malurile Lacului Creston, şi îi spuse fetei că nu putea, atâta timp cât se afla în vecinătate, să renunţe la plăcerea de a o vedea cât mai des posibil.

Aşa că, la sfârşitul primei lor întrevederi, Charity îi promisese să îi servească în continuare drept ghid şi în următoarele cincisprezece zile. Străbătură ţinutul în lung şi în lat, ca nişte simpli camarazi fericiţi să se afle împreună. În cea mai mare parte a flirturilor din sat,

sărutările încercau să suplinească absenţa conversaţiei; dar Harney nu încercase niciodată să o mângâie prin surprindere, cu excepţia momentului în care o luase de mijloc încercând să o consoleze, în timp ce se întorceau de la casa cafenie.

Părea că îi este suficient să respire prezenta ei ca pe o floare; dar cum plăcerea de a fi cu ea şi aprecierea tinereţii şi graţiei ei i se citeau tot timpul în ochi şi îi îndulceau inflexiunile vocii, purtarea sa rezervată nu sugera deloc indiferenţa, ci doar deferenţa cuvenită unei tinere bine-crescute.

Iuţeala trăpaşului înhămat la şaretă crea în jurul lor un curent de aer rece; dar, când ajunseră la Hepburn, se simţiră dintr-odată sufocaţi de căldură. Peronul gării era negru de lume. Charity şi Harney se refugiară în sala de aşteptare, înţesată şi ea de mulţimea care făcea şi mai moleşitoare atmosfera încinsă în care trebuia să aştepţi, cine ştie cât, trenurile în întârziere. Mame cu tenul palid se luptau cu sugarii agitaţi sau încercau să-i sustragă pe cei mai răsăriţi fascinaţiei şinelor; tinere fete glumeau şi se înghionteau cu prietenii, trecându-şi din mână în mână pungi de hârtie năclăită cu bomboane, în timp ce capii de familie, cu gulerul desfăcut, lucind de sudoare, îşi purtau odraslele grele când într-o mână când în alta, supraveghind cu un ochi neliniştit membrii dispersaţi ai familiei.

Trenul sosi, în sfârşit, şi mulţimea năvăli în el. Harney o cocoţă pe Charity în primul vagon şi, reuşind să ocupe, după lupte crâncene, o banchetă de două locuri, se instalară acolo într-o fericită izolare, în timp ce trenul îi purta de-a lungul câmpiilor mănoase presărate de grupuri de arbori. Bruma dimineţii se transformase într-o vibraţie de cristal răspândită peste tot, asemănătoare reflexelor roşiatice ale flăcărilor unui incendiu; şi peisajul opulent

părea doborât de toropeală.

Dar pentru Charity, căldura era un stimulent, învăluind întreaga lume în flăcările care îi dogoreau în inimă. Din când în când, o zguduitură a trenului o lipea de Harney, al cărui braţ o atingea prin rochia subţire de muselină. Se îndepărta, ochii lor se întâlneau şi respiraţia fierbinte a zilei părea să îi contopească într-o singură fiinţă.

Cu un zgomot asurzitor trenul intră în gara din Nettleton; fură luaţi de şuvoiul pasagerilor şi debarcară într-o piaţă prăfuită, în care se învălmăşeau trăsuri rufoase şi landouri cu perdele, trase de mârţoage acoperite de învelitori franjurate, pentru a le apăra de muşte, clătinând trist din capetele lungi şi resemnate.

O hoardă de birjari zbiera: „La hotel Vulturul”, „La hotel Washington”, „Pentru lac, aici”. „În trăsură pentru Greytop” şi apelurile lor zgomotoase se amestecau cu detunăturile petardelor şi mortierelor ca şi cu bubuiturile stridente ale unei fanfare de pompieri, încercând să cânte *Văduva veselă* în timp ce era înghesuită într-un imens omnibuz pavoazat.

Hanurile din jurul pieţei erau, de asemenea, pavoazate şi acoperite cu ghirlande de lampioane şi de hârtie. Harney şi Charity o luară pe strada principală. Nenumăratele fire de sârmă întinse deasupra capetelor lor, între stâlpi mari de ciment, păreau să vibreze şi să zumzăie de căldură şi de-a lungul faţadelor înalte de cărămidă şi de granit, şirul dublu de steaguri şi felinare se întindea până la copacii din parc, la limita priveliştii.

Această risipă de culoare, această aglomeraţie specifică unei serbări populare păreau să transforme Nettleton într-un mare oraş. Charity nu putea să creadă că Springfield, sau chiar Boston, ar fi avut ceva mai frumos de arătat, şi se întreba dacă, în acelaşi moment, Annabel

Balch se plimba la braţul unui tânăr la fel de elegant ca Harney, într-un decor la fel de fermecător ca acela care se oferea privirilor ei fermecate.

— Unde ai vrea să mergem mai întâi? o întrebă Harney; dar, cum ea se întoarse spre el cu o privire extaziată, ghici răspunsul şi spuse: O să facem un tur prin oraş, nu-i aşa?

Trotuarele gemeau de lume. Îi recunoscură pe vecinii lor de compartiment, amestecaţi cu alţi călători, veniţi din toate direcţiile, cu locuitorii Nettletonului şi cu muncitorii din filaturile care se aflau de-a lungul Crestonului. Prăvăliile erau închise, dar de-abia dacă îţi dădeai seama, într-atât de numeroase erau uşile de sticlă care se dădeau larg în lături, îmbiindu-te să intri în baruri, în restaurante, în cofetăriile „cu fântâni” de sifon rece ţâşnind continuu, cu rafturile gemând de bunătăţi: tarte cu fragi, bomboane umplute cu cremă de nucă de cocos, platouri acoperite de cutii de caramele sau de gumă de mestecat. În magazinele de fructe în care se ofereau privirii panere pline cu fragi, ciorchini mari de banane. În faţa unora dintre ele erau aşezate tarabe pe care erau stivuite portocale şi mere, pere cu coaja pătată şi căpşuni prăfuite. În aerul greu şi îmbâcsit, mireasma de fructe, deja prea coapte, se amesteca cu aroma de cafea veche, cu izul înţepător de bere, cu mirosul cartofilor prăjiţi.

Prin geamurile mari, prăvăliile închise lăsau să se ghicească câte ceva din comorile lor ascunse. Valuri de panglică de mătase se revărsau, izbindu-se de malurile de stofă grea, din a căror masă întunecată ţâşneau pălării încântătoare, ca nişte orhidee exotice. Şiruri de gramofoane îşi deschideau boturile uriaşe şi rivale, de parcă ai fi intonat în cor un imn neauzit; biciclete strălucitoare şi perfect aliniate păreau să aştepte semnalul unui starter invizibil; articole de fantezie de tot felul,

fleacuri din piele, din carton presat, din celuloid, îşi expuneau, insidioase, nurii; şi, într-o vitrină vastă, care părea gata să se deschidă pentru a oferi mulţimii ocazia de a le pipăi, înfiorându-se, elegante doamne de ceară, îmbrăcate în rochii provocatoare, despre care ai fi spus că sunt absorbite într-o conversaţie de salon, arătau cu degetul, cu un gest îndrăzneţ şi pudic în acelaşi timp, spre corsetele lor roz ca şi spre combinezoanele diafane.

Harney îşi dădu seama, brusc, că i se oprise ceasul şi intră în buticul unui mic bijutier. Charity se aplecă peste o vitrină în care străluceau, ca tot atâtea stele, pe un fond de catifea bleu-închis, nenumărate broşe, inele, ace de păr. Nu văzuse niciodată o bijuterie atât de aproape şi ardea de dorinţa de a-şi cufunda mâinile în aceste comori scânteietoare. Dar ceasul lui Harney fusese deja reparat şi mâna tânărului se aşeză pe braţul ei, trezind-o din vis.

— Ce îţi place mai mult? o întrebă, aplecându-se alături de ea peste vitrină.

— Nu ştiu…

Arătă spre o lăcrămioară de aur, cu petale emailate.

— Nu găseşti că broşa cea bleu este mai drăguţă? îi sugeră.

Şi, dintr-odată, lăcrămioara i se păru un obiect insignifiant, în comparaţie cu mica piatră rotundă, albastră ca un lac de munte, cu brâuri de punctuleţe strălucitoare. Lipsa ei de gust o făcu să roşească.

— Broşa este atât de frumoasă încât nu îndrăznesc nici măcar să mă uit la ea.

Harney râse şi ieşiră amândoi din prăvălioară, dar după câţiva paşi, tânărul exclamă:

— Scuză-mă! am uitat ceva.

Şi o părăsi brusc. Oprindu-se în faţa magazinului de gramofoane, Charity contemplă imensele boturi roz, până în momentul în care se întoarse şi o luă de braţ.

— De-acum încolo nu vei mai avea de ce să îţi fie frică să te uiţi la broşa bleu, pentru că este a ta, spuse.

Simţi cum îi strecoară o cutiuţă în palmă. Îi săltă inima de bucurie, dar nu reuşi decât să bolborosească o mulţumire vagă. Îşi aminti, deodată, de tinerele pe care le auzise discutând despre cel mai eficace mod de a-şi face „prietenii” să le ofere cadouri, şi se temu ca nu cumva Harney să îşi imagineze că se aplecase peste vitrina bijutierului în speranţa de a primi un cadou…

Puţin mai departe, trecură pragul unei uşi de sticlă, care dădea într-un hol mare şi luminos, în centrul căruia se afla o scară monumentală cu balustrada din acaju. În fiecare colţ al holului era câte un ghişeu cu zăbrele de alamă, unde erau expuse ţigări, bomboane, jurnale şi reviste.

— Este timpul să ne gândim la dejun, spuse Harney.

O conduse pe Charity într-un cabinet de toaletă îmbrăcat în ceramică strălucitoare, în care tinere în toalete ţipătoare se pudrau, aranjându-şi în acelaşi timp imensele pălării cu panaş. De-abia când plecară Charity cuteză, în fine, să îşi cufunde obrajii arzând într-una din chiuvetele de marmură şi să-şi potrivească pălăria, al cărui bor fusese uşor deformat de umbrelele trecătorilor.

Toaletele etalate în vitrinele magazinelor în pas cu moda o impresionaseră atât de mult încât de-abia îndrăzni să se privească în oglindă; dar, când ridică în cele din urmă ochii, strălucirea chipului său sub pălăria căptuşită cu mătase de culoarea cireşii şi linia umerilor tineri întrezărindu-se prin muselina subţire o făcură să îşi recapete curajul. Scoase broşa bleu din sipeţel, o fixă pe decolteul rochiei şi se îndreptă spre restaurant cu capul sus, ca şi cum ar fi păşit de când lumea pe dalele de marmură ale marilor hoteluri, în compania unor tineri eleganţi, cu nimic mai prejos decât Harney.

Se simţi uşor intimidată la vederea fetelor care serveau, cu talii subţiri, privindu-te de sus de sub seducătoarele lor bonete mici, circulând dispreţuitoare printre mesele apropiate una de alta.

— Nu veţi putea fi serviţi în mai puţin de un ceas, le aruncă în trecere una dintre ele.

Harney se opri, ezitând, în timp ce examina din priviri salonul înţesat.

I

— Oh, nu putem rămâne să aşteptăm aici, în căldura asta, declară, să încercăm în altă parte…

Şi Charity îl urmă, părăsind cu un sentiment de uşurare acest loc de o splendoare neospitalieră.

Descoperiră, în cele din urmă, după un drum obositor şi mai multe tentative infructuoase, o cârciumioară numită „Restaurant Francez”.

Câteva mese erau aşezate în aer liber, sub o prelată de pânză, între răsaduri de cârciumărese şi petunii, un ulm uriaş le acoperea cu umbra lui deasă, aplecându-se peste gardul grădinii învecinate. Dejunară acolo, consumând feluri cu un gust ciudat. În timp ce Harney, răsturnat într-un balansoar, fuma turnându-i în pahar un vin de culoarea paielor, acelaşi, o asigură, care se bea în Franţa în case de ţară pline de veselie, identice cu cea în care se aflau.

Charity găsi vinul mai puţin bun decât siropul de „sarsapiralla”, dar bău o înghiţitură, din plăcerea de a-l imita pe Harney şi de a-şi imagina că voiajau împreună într-o ţară îndepărtată. Iluzia era sporită de faptul că erau serviţi de o femeie negricioasă, cu părul negru pieptănat cu îngrijire, cu un surâs agreabil, care schimba cu Harney cuvinte de neînţeles, şi părea surprinsă şi încântată, văzând că îi poate răspunde în limba ei. La celelalte mese, oameni simpli, muncitori într-o uzină probabil, conversau în acelaşi jargon cu note ascuţite şi aruncau asupra lor

priviri binevoitoare. Un caniş amărât, cu ochii mici şi roz, cotrobăia pe sub mese şi cerşea bucăţi de zahăr, ridicându-se pe labele din spate într-un mod caraghios.

Harney nu părea deloc grăbit să părăsească acest restaurant. Deşi şi aici era cald, cel puţin era umbră şi linişte, răzbătea până la ei doar ecoul îndepărtat al zgomotului de tramvaie, al claxoanelor automobilelor, al vacarmului pianelor mecanice şi rumoarea mulţimii, care sporea din ce în ce. Tânărul instalat comod, fuma şi mângâia câinele, lăsând zahărul să i se topească în cafeaua fierbinte, pe care le-o turnase patroana restaurantului în două ceşti desperecheate.

— Este cafea adevărată, ştii, spuse, corectând cu un singur cuvânt imaginea pe care o avea până acum Charity asupra calităţilor pe care trebuie să le îndeplinească această licoare.

Încă nu stabiliseră ce urmau să facă în restul zilei, şi, când Harney o întrebă pe Charity unde ar dori să meargă, aceasta nu ştiu ce să aleagă între atâtea alternative ispititoare.

Mărturisi, în cele din urmă, că îşi dorea mult să vadă lacul, pe care nu reuşise să îl viziteze în cursul primului său voiaj la Nettleton; şi când Harney răspunse: „Oh! avem timp, ar fi mai agreabil puţin mai târziu”, îi propuse să meargă la cinema, ca în ziua excursiei organizate de domnul Miles. Crezu că descoperă că ideea nu îi surâdea deloc lui Harney, din cauza căldurii, fără îndoială, dar el îşi şterse fruntea cu batista sa fină şi spuse vesel:

— Ei bine! fie, hai la cinema.

Mângâindu-l pentru ultima oară pe proaspătul lor prieten lăţos, părăsiră micul restaurant.

Matineul organizat de domnul Miles avusese loc în sala „Asociaţia Tinerilor Creştini”, un local auster cu pereţii albi şi goi, cu o orgă mare deasupra scenei; dar

Harney o conduse pe Charity într-o sală strălucitoare: tot ceea ce vedea în acea zi i se părea că străluceşte. Printre două şiruri de afişe imense, reprezentând ticăloşi în haine de seară înjunghiaţi de frumuseţi blonde, pătrunseră într-un teatru cu o amplă cortină de catifea şi înţesat până la limita capacităţii umane de a se comprima. Apoi, totul se învârteji în creierul tinerei, în cercuri vertiginoase de căldură, în orbitoare succesiuni de lumină şi întuneric. I se părea că tot ceea ce există în lume mai ciudat şi mai miraculos îi defilează prin faţa ochilor, într-o învălmăşeală de palmieri şi minarete, de şarje de cavalerie, de poliţişti comici, de asasini cu măşti teribile. Mulţimea care o înconjura, sutele de chipuri palide de căldură, tinere, bătrâne, sau de o vârstă incertă, dar toate cuprinse de aceeaşi emoţie contagioasă, făcea parte din spectacol şi tremura pe ecran, printre imaginile mişcătoare.

Gândul de a se mai răcori puţin, mergând cu tramvaiul spre lac, deveni în curând irezistibil. Charity şi Harney ieşiră din teatru, făcându-şi loc cu coatele, şi cum stăteau pe trotuarul fierbinte, Harney alb la faţă de căldură, iar Charity chiar şi ea, puţin deprimată, văzură trecând un tânăr la volanul unui mic automobil electric, înfăşurat într-o fâşie de pânză: „Zece dolari turul lacului”; înainte ca ea să îşi dea seama ce se întâmplă, Harney opri maşinuţa.

— Vreţi să vă duc la meciul de baseball şi apoi la lac? Costă doar cincisprezece dolari, propuse şoferul, cu un surâs îmbietor.

Dar Charity ripostă ferm:

— Prefer să mergem direct la lac.

Strada era atât de înţesată încât avansau cu mare greutate; însă mândria de a se afla în automobilul care îşi făcea cu dificultate loc printre camioanele cu mărfuri şi tramvaiele ticsite, făcu să i se pară că timpul trece prea

repede.

— Ne apropiem de bulevardul Lacului, le strigă tânărul peste umăr.

Şi cum tocmai se opriseră pentru a lăsa să treacă un camion în care erau înghesuiţi cam vreo treizeci de „cavaleri ai Pityhiei”, cu pălării cu pană şi săbii, Charity ridică ochii şi văzu la colţul străzii o casă de cărămidă cu o firmă mare cu negru şi auriu „Doctor Merkle. Consultaţii particulare la orice oră”. Îşi aminti, deodată, cuvintele lui Ally Howes: „Casa este la intersecţia dintre Wing Street şi Lake Avenue… Este o firmă mare pe faţadă”, şi, în ciuda căldurii şi a veseliei, se simţi străbătută de un fior rece.

Capttotuf 10

În sfârşit, lacul! O întindere imensă de metal topit, peste care se aplecau crengile moleşite ale copacilor. Charity şi Harney închinară o barcă şi se lăsară purtaţi alene de curent, evitând debarcaderele şi bufetele, în căutarea unei oaze de răcoare.

Acolo unde soarele îşi arunca razele, apa părea cuprinsă de flăcări, sub cerul care o învăluia în pâclă, şi umbra cea mai uşoară devenea, prin contrast, întunecată. Lacul era atât de neted şi de calm încât imaginea copacilor de pe ţărm se reflecta ca smălţuită pe suprafaţa parcă solidă; dar, pe măsură ce soarele cobora, apa devenea transparentă şi Charity, aplecându-se peste marginea ambarcaţiunii, îşi scufunda privirile fascinate în adâncurile atât de limpezi încât vedea coroanele răsturnate ale arborilor amestecându-se cu ierburile verzi de la fund.

Depăşind o limbă de pământ situată la extremitatea cea mai îndepărtată a lacului, acostară într-un golfuleţ, lângă un trunchi care înainta în apă. Ramuri de salcie, lungi şi suple, se lăsau peste ei ca un văl. Întrezărindu-se prin penumbra verde, câmpiile cu grâu scânteiau în soare; iar colinele îndepărtate păreau că palpită la orizont, sub

cerul strălucitor. Charity se răsturnase pe pernele banchetei din spate; Harney ridică vâslele şi se întinse pe fundul bărcii, fără un cuvânt.

De la întâlnirea lor de pe malul iazului din Creston cădea, adesea, pradă acestor accese de mutism visător, care nu aveau nimic comun cu momentele în care amândoi încetau să-şi vorbească, pentru că vorbele deveneau inutile. Chipul lui căpăta atunci acea expresie pe care Charity i-o văzuse în noaptea în care îl pândise ascunsă în grădina domnişoarei Hatchard; şi se simţea din nou invadată de sentimentul distanţei misterioase care îi separa. Dar aceste crize de concentrare interioară erau urmate, cel mai adesea, de o explozie de bucurie, care alunga aceste umbre înainte ca ele să facă să îi îngheţe inima.

Charity se mai gândea încă la cei zece dolari pe care tânărul îi dăduse şoferului pentru cursă. Aceşti zece dolari nu reprezentau decât douăzeci de minute de agrement, şi i se părea inimaginabil ca cineva să-şi poată permite să plătească un simplu amuzament cu un asemenea preţ. Cu zece dolari, Harney i-ar fi putut cumpăra un inel de logodnă: ştia că acela al doamnei Tom Fry, cumpărat la Springfield şi împodobit cu un briliant, costase doar un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Dar nu înţelegea de ce îi venise gândul ăsta. Harney nu îi va cumpăra niciodată un inel de logodnă; erau prieteni, camarazi, şi nimic mai mult. Fusese perfect loial cu ea; în niciun moment nu îi spusese niciun cuvânt care ar fi putut să îi dea speranţe. Charity se întreba cum va fi tânăra necunoscută în degetul căreia va pune Harney, într-o zi, inelul…

Vapoarele începeau să se înmulţească şi zgomotul tramvaielor, circulând unul după altul, anunţa întoarcerea spectatorilor de la meciul de baseball. Umbrele se alungeau peste apele gri-deschis: doi nori albi din

vecinătatea soarelui căpătau, încetul cu încetul, reflexe aurii. Pe ţărmul opus, muncitorii lucrau grăbiţi să termine un schelet de lemn pe o pajişte. Charity întrebă ce făceau.

— Sunt pregătirile pentru focul de artificii şi, judecând după preparative, presupun că spectacolul va fi destul de măreţ.

Harney o privi şi un surâs îi lumină ochii melancolici.

— Ai văzut vreodată un adevărat joc de artificii? o întrebă.

— Domnişoara Hatchard comandă întotdeauna rachete de 4 Iulie, îi răspunse.

— Oh!... făcu, cu o figură dispreţuitoare. Vreau să spun un mare spectacol, aşa cum se dau în zilele de sărbătoare. Vapoare iluminate, buchete şi tot restul.

Ea roşi de plăcere.

— Se trage cu rachete pe lac?

— Mai ales. N-ai remarcat acea plută mare, pe lângă care am trecut? Este minunat să vezi rachetele scufundându-se în lac, la picioarele tale.

Charity nu spuse nimic şi Harney potrivi vâslele la loc.

— Dacă rămânem diseară, am face bine să încercăm să găsim ceva de mâncare.

— Dar, cum am putea să ne întoarcem atât de târziu la North Dormer? riscă, simţind că ar fi cuprins-o *o* tristeţe infinită dacă ar fi trebuit să se lipsească de toate aceste minunăţii.

Harney consultă un mic orar, găsi un tren la zece seara şi o linişti:

— Luna se ridică atât de târziu, încât la opt va fi întuneric şi vom avea mai mult de o oră la dispoziţie pentru a ne desfăta cu jocurile de artificii.

Amurgul se lăsa deja şi luminile începeau să se aprindă pe malul lacului. Tramvaiele care veneau dinspre

Nettleton păreau nişte mari şerpi luminoşi târându-se printre copacii de pe ţărm. Cabanele-restaurante se acopereau de lanterne şi aerul se umplea de ecoul râsetelor şi al strigătelor de bucurie, amestecându-se cu clipocitul vâslelor.

Harney şi Charity găsiseră o masă într-un colţ retras, pe o terasă mare de pe mal şi aşteptau cu răbdare să fie serviţi. Apa lovea stâlpii terasei, sub ei, foarte aproape, agitată de evoluţia unui vaporaş alb, împodobit cu ghirlande de globuri colorate, care făcea turul lacului. Puntea vasului era deja neagră de lume, chiar de la prima cursă.

Charity auzi, deodată, un râs de femeie în spatele ei; i se păru cunoscut şi întoarse capul. O bandă de tinere cu toalete ţipătoare şi de tineri cu pălării noi de pai împinse pe ceafă, descoperindu-le capetele rase şi cu insigne masonice la butonieră, invadase terasa. Şi toţi aceşti tineri cereau să li se găsească loc, strigând cât îi ţinea gura. Tânăra care era în capul bandei era aceea care răsese. Purta o pălărie mare, împodobită cu o pană albă, lungă şi pe sub borurile largi, ochii ei făcuţi o scrutau pe Charity, parcă amuzaţi de întâlnire.

— Spune-mi, seamănă aceasta, oare, cu serbarea de *Old Home Week*? o întrebă pe tânăra de lângă ea şi amândouă schimbară zâmbete şi priviri complice.

Charity îşi dădu imediat seama că femeia cu pană albă era Julia Howes. Îşi pierduse prospeţimea, dunga neagră de sub ochi accentua obrazul supt şi tras, dar buzele sale păstrau aceeaşi curbă încântătoare şi acelaşi surâs rece şi batjocoritor, ca şi cum tocmai ar fi descoperit la cel pe care îl privea un defect ascuns, care îl făcea ridicol.

Charity roşi până peste urechi şi întoarse capul. Se simţea umilită de râsul Juliei şi vexată că batjocura unei

astfel de creaturi reuşea să o afecteze. Tremura la gândul că Harney va remarca faptul că banda zgomotoasă o cunoştea; dar nu găsiră nicio masă liberă şi părăsiră, la fel de gălăgioşi, restaurantul.

Un fluierat uşor se auzi curând în aer şi o ploaie de argint căzu din înălţimile albastre ale cerului nocturn. Galbene lumânări romane se aprinseră brusc, una câte una, din cealaltă direcţie, printre arbori; apoi o rachetă cu o coadă ca o cometă mătură orizontul, ca un semn prevestitor. Cortina de catifea a întunericului se lăsa din ce în ce mai groasă peste acele licăriri intermitente şi în intervalele de eclipsă strigătele mulţimii se linişteau, transformându-se într-un murmur înăbuşit.

Charity şi Harney, deposedaţi de alţi noi veniţi, fură în cele din urmă obligaţi să îşi părăsească masa şi să îşi facă loc prin mulţimea care se îmbulzea pe debarcader. Crezură o clipă că nu vor răzbate prin valul nou-veniţilor; dar, în final, Harney reuşi să obţină ultimele două locuri de pe estrada de unde cei privilegiaţi de soartă urmau să asiste la focul de artificii. Fiecare dintre cele două locuri era la extremitatea unui rând, unul în spatele celuilalt. Charity îşi scoase pălăria, pentru a vedea mai bine şi, de fiecare dată când se lăsa pe spate pentru a urmări traiectoria unei rachete, capul i se sprijinea de genunchii lui Harney.

La un moment dat, focurile împrăştiate încetară. Urmă un interval de întuneric şi mai lung, apoi, dintr-odată, noaptea se deschise în întregime ca o floare. În fiecare punct al orizontului, arcuri de aur şi de argint se înălţară şi se încrucişară, grădini celeste înfloriră, împrăştiind petale de flăcări, etalându-şi crengile încărcate de roade de aur şi cerul se umplu de un foşnet blând supranatural, de parcă mari păsări îşi clădeau cuiburile în vârfurile nevăzute ale acestor copaci uriaşi.

Din când în când, focurile de artificii se opreau şi fascicolul unui proiector răspândea un val de lumină lunară pe suprafaţa lacului. Apăreau atunci, într-o străfulgerare, sute de vapoare de un negru de oţel în mijlocul strălucirii roşiatice a apei, apoi lumina se retrăgea de parcă o pasăre uriaşă ar fi încetat să bată din imensele ei aripi translucide. Charity era copleşită de încântare. I se părea că toată frumuseţea latentă a lumii îi este dezvăluită. Nu îşi putea închipui că ar exista ceva mai minunat, dar auzi pe cineva de lângă ea zicând: „Aşteptaţi să vedeţi buchetul, aşteptaţi să vedeţi piesa principală”; şi speranţa ei se aprinse din nou. În sfârşit, chiar în momentul în care i se părea că bolta uriaşă a cerului este doar o pleoapă imensă coborâtă peste ochii ei uluiţi, de unde ţâşneau fără încetare scântei de lumină diamantină, umbra de catifea se lăsă din nou peste toate şi un murmur de aşteptare se ridică din mulţime.

— Acum… veţi vedea, exclamă vocea de lângă ea.

Şi Charity, strângându-şi pălăria pe genunchi, o strivi în efortul de a-şi reprima extazul.

Timp de o clipă noaptea păru şi mai neagră, impenetrabilă; apoi, un tablou mare se desenă în întuneric, asemănător unei constelaţii pe cale de a se naşte. Pe o banderolă aurie se detaşau cuvintele:

„Washington traversează Delaware”; şi Eroul Naţional trecu pe valurile nemişcate ale unui râu de aur, ţeapăn, solemn, gigantic, cu braţele încrucişate, în picioare, la pupa unui vapor, tot de aur, care înainta încet. Se auzi un lung: „Oh! oh! oh!…” Estrada scârţâia şi tremura sub trepidaţiile de bucurie ale mulţimii. „Oh! oh! oh!” suspină Charity; uitase unde se află, uitase chiar şi de apropierea lui Harney. I se părea că se înălţase la cer.

Tabloul dispăru şi întunericul căzu din nou. Subit, Charity simţi două mâini care i se aşezară pe obraji,

încadrându-i capul răsturnat, şi buzele lui Harney le apăsară pe ale sale. Cu o vehemenţă neaşteptată, o cuprinse cu braţele, ţinând-o strâns la piept, în timp ce ea îi înapoia sărutările. Descoperea un Harney necunoscut, un Harney care o domina, şi asupra căruia simţea că are, totuşi, o nouă, o misterioasă putere…

Dar mulţimea se puse în mişcare şi Harney trebui să îi dea drumul.

— Vino, îi spuse cu o voce nesigură.

Sări de pe estradă şi o prinse în braţe când sări, la rândul ei. Apoi o cuprinse de talie, protejând-o de îmbrâncelile mulţimii. Ea se lipi de el, fără glas, exultând, ca şi cum vâltoarea mulţimii care-i acoperea nici nu ar fi existat.

— Vino, repetă, să încercăm să prindem tramvaiul.

O trăgea după el, şi ea îl urma, încă pierdută în visele ei. Mergeau de parcă ar fi fost o singură fiinţă, izolaţi în extazul lor în aşa măsură încât oamenii care îi îmbrânceau li se păreau impalpabili. Dar, când ajunseră la staţia terminus, tramvaiul iluminat, deja gata de plecare, gemea de lume. Vagoanele care aşteptau la rând erau la fel de înţesate, iar mulţimea era atât de densă încât părea inutil să lupţi pentru a-ţi face loc.

„Ultima cursă pentru lac”, urlă un megafon de pe debarcader; şi luminile vaporaşului începură să danseze în întuneric.

— Inutil să mai aşteptăm; dacă am face turul lacului? propuse Harney.

Îşi făcură drum prin mulţime, până pe malul apei, chiar în momentul în care era coborâtă pasarela. Lumina electrică de la capătul debarcaderului bătea în plin pe pasagerii care coborau şi Charity o zări printre ei pe Julia Howes, pana sa albă strâmbă, obrajii împurpuraţi, un surâs deşuchiat pe buze. Cum tocmai punea piciorul pe

pământ, se opri brusc, ochii încercuiţi cu negru strălucind de maliţiozitate.

— Ia te uită! Charity Royall, exclamă; şi, întorcând capul: Nu v-am spus eu că este o sărbătoare în familie? Iat-o pe micuţa puicuţă a lui tata mare venită să îl caute ca să îl ia acasă!

Un râs înăbuşit parcurse grupul şi, deodată, dominându-şi anturajul şi sprijinindu-se vajnic de balustradă, într-un efort disperat de a se ţine drept, domnul Royall coborî pasarela cu pas ţeapăn. La butoniera redingotei purta, ca toţi tinerii din bandă, o insignă masonică. Pe cap avea o panama nouă şi o cravată neagră şi subţire flutura, pe jumătate desfăcută, pe plastronul cămăşii boţite. În lumina orbitoare care scălda mulţimea, arăta ca o lamentabilă ruină: furia îi umpluse de pete roşii obrajii închişi la culoare – acum livizi –, iar buzele îi spânzurau în jos, ca unui bătrân.

Venea în urma Juliei Howes, cu o mână pe braţul ei; dar, când ieşi de pe pasarelă, se desprinse şi se îndepărtă câţiva paşi. O recunoscu imediat pe Charity şi privirea i se plimba încet de la ea la Harney, care încă o înlănţuia. Se opri fixându-i, încercând să-şi stăpânească tremuratul senil al buzelor, se îndreptă, cu maiestatea împleticită a beţivilor, şi întinse braţul.

— Haimana afurisită! Te-a cam ciufulit!

O explozie de veselie se auzi în grupul beţivilor şi Charity îşi duse involuntar mâna la cap. Îşi aminti atunci că pălăria i se rostogolise de pe genunchi, atunci când sărise de pe estradă şi se văzu brusc, cu capul descoperit, ţinută de mijloc de un bărbat, faţă în faţă cu această bandă de beţivi care preceda figura demnă de milă a tutorelui său. Cunoştea încă din copilărie năravul domnului Royall; îl văzuse adesea, când urca seara să se culce, aşezat singur şi morocănos la birou, cu o sticlă de whisky

dinaintea lui sau întorcându-se greoi şi gata de harţă din călătoriile lui de afaceri de la Springfield sau Hepburn; dar, ideea că s-ar putea afişa public cu o şleahtă de fete uşoare şi de stâlpi de cafenea, nu îi trecuse niciodată prin cap şi spectacolul o îngrozea.

— Oh! strigă, cu un suspin.

Şi, smulgându-se din braţele lui Harney, se îndreptă direct spre domnul Royall.

— Trebuie să te întorci cu mine… Vino imediat, spuse cu o voce joasă şi autoritară, ca şi cum nu ar fi auzit apostrofarea lui grosolană.

Una dintre fete strigă:

— Spune, cât cere asta?

Se auziră din nou râsete, urmate de un moment de linişte, în timpul căruia domnul Royall continua să o biciuiască cu privirea. În cele din urmă buzele sale contractate se descleştară.

— Am spus: haimana afurisită! articulă cu putere, sprijinindu-se de umărul Juliei.

Râsete şi glume începură să se ridice din mulţime şi o voce strigă de pe pasarelă:

— Haide, haide, avansaţi, toată lumea la bord!

Înghesuiala pasagerilor care urcau şi coborau îmbrâncindu-se, îi despărţi pe actorii acestei scene rapide şi îi făcu să se piardă în îmbulzeală. Charity se trezi din nou la braţul lui Harney; suspina disperată. Domnul Royall dispăruse şi se auzi ecoul râsului Juliei pierzându-se în depărtare.

Vaporul, plin de lume, tocmai părăsea cheiul, plecând în ultima sa cursă.

Capitoluf 11

Către ora două din noapte ştrengarul, care îi aşteptase

cu şareta la Creston, opri calul, care moţăia, la poarta casei roşii şi Charity coborî. Harney se despărţise de ea la Creston River, însărcinându-l pe puşti să o conducă până la North Dormer. Capul i se învârtea încă, înecat într-o ceaţă dureroasă, şi îşi amintea doar confuz ceea ce i se întâmplase, ceea ce îşi spuseseră, Harney şi ea, în timpul intervalului interminabil care se scursese de la plecarea lor din Nettleton. Instinctul animalic, care o făcea să caute singurătatea de câte ori suferea, era atât de puternic încât încercă un sentiment de uşurare, atunci când Harney o părăsi şi rămase singură în trăsură.

Deasupra North Dormerului, luna plină făcea să se albească negura care plutea pe crestele dealurilor, aruncându-şi voalul subţire peste câmpie. Charity se opri un moment în poarta grădinii, privind, în întunericul care începea să pălească, şareta care se îndepărta în trapul lent al calului obosit; se duse în spatele casei şi căută sub ştergător cheia de la uşa bucătăriei. Bucătăria era cufundată în beznă dar găsi, în cele din urmă, o cutie de chibrituri, aprinse o lumânare şi urcă scara. Uşa camerei domnului Royal era deschisă larg; evident, nu se întorsese. Charity intră în camera ei, trase zăvorul, îşi desfăcu cordonul şi îşi scoase rochia. Sub pat zări cutia veche de carton în care ascunsese frumoasa sa pălărie, garnisită cu mătase de culoarea cireşii.

Rămase mult timp culcată fără să doarmă, fixând cu privirea lumina lunii care cădea pe plafonul jos al camerei sale. Zorile înălbeau cerul atunci când aţipi, iar în clipa în care se trezi, soarele îi ardea pleoapele.

Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Acolo o găsi doar pe Verena, care ridică spre Charity ochii ei calmi de surdă. Domnul Royall nu se întorsese şi orele trecură fără ca să reapară. Charity se urcă din nou la ea în cameră. Stătu aşezată pe scaun, nemişcată, cu mâinile pe genunchi,

căzută într-un soi de stupoare. Rafale de aer greu agitau perdelele de la fereastră, iar muştele bâzâiau lipindu-se de sticla verzuie.

La ora unu, Verena se căţără cu dificultate până în camera tinerei, să vadă dacă nu coboară la masă, dar Charity făcu semn că nu, şi bătrâna plecă spunând:

— O să păstrez mâncarea la cald.

Soarele se îndepărtase, părăsind camera lui Charity. Se aşeză la fereastră, privind pe stradă prin obloanele întredeschise. Nu avea niciun gând limpede în minte, doar un vârtej întunecat de imagini confuze. Privea cu un ochi distrat lumea care trecea, atelajul lui Dan Targatt târând o încărcătură de trunchiuri de brad spre Hepburn, bătrâna iapă albă a paracliserului păscând iarba de pe taluz, de-a lungul drumului. I se părea că priveşte aceste scene familiare de dincolo de mormânt.

Se trezi din apatie văzând-o pe Ally Howes ieşind de la familia Fry şi îndreptându-se încet, cu mersul ei sincopat, spre casa roşie. Apariţia tinerei o aduse la realitate. Bănui că Ally venea să afle cum a fost în excursie; nimeni altcineva nu ştia că fusese la Nettleton, şi Ally fusese profund flatată aflând că este singura persoană iniţiată în acest mister.

Toată oroarea aventurii din ajun o copleşi din nou pe Charity la gândul de a-şi vedea prietena, de a-i suporta privirile, de a răspunde la întrebările ei sau de a le eluda. Ceea ce fusese un coşmar febril deveni o realitate implacabilă, de la care nu avea cum să se sustragă. În acel moment, sărmana Ally personifica mentalitatea colectivă din North Dormer, curiozitatea sa meschină, răutatea latentă, necunoaşterea simulată a răului. Charity ştia că, deşi toate relaţiile sale cu Julia fuseseră, vorba vine, rupte, buna Ally rămăsese în secret, în legătură cu ea. Nu exista nicio îndoială că Julia se va grăbi să profite de cea mai

mică ocazie pentru a relata scandalul; era chiar probabil că istoria, umflată şi denaturată, se afla deja în drum spre North Dormer.

Mersul târşit al lui Ally nu o dusese prea departe de poarta familiei Fry, când o opri bătrâna doamnă Sollas „vorbă-lungă” bine cunoscută, şi care mai şi vorbea foarte greu, pentru că încă nu se obişnuise cu noua proteză dentară pe care şi-o comandase la Hepburn.

Totuşi, chiar şi acest răgaz nu va dura prea mult: în zece minute, cel mult, Ally va fi la uşa ei şi Charity o va auzi spunându-i bună ziua Verenei şi urcând pe scară, şchiopătând.

Charity îşi dădu seama brusc că fuga imediată era pentru ea singura hotărâre posibilă. Să scape, să fugă departe de feţele familiare, de locurile unde era cunoscută – totdeauna fusese frământată de această idee, în ceasurile de restrişte. Avusese mereu o încredere copilărească în puterea miraculoasă a altui anturaj, a unor chipuri necunoscute, de a-i transforma viaţa şi de a-i şterge amintirile amare. Dar, asemenea impulsuri fuseseră doar veleităţi efemere în comparaţie cu hotărârea neînduplecată care o stăpânea acum. Simţi că nu mai putea rămâne nici măcar un ceas sub acelaşi acoperiş cu bărbatul care o insultase în public, că nu mai putea sta faţă în faţă cu nişte oameni care, în curând, îşi vor transmite din gură în gură toate detaliile umilinţei pe care o suportase.

Compasiunea sa pasageră pentru domnul Royall se preschimbase în dezgust; toată fiinţa ei respingea revoltată spectacolul ignobil al beţivanului bătrân apostrofând-o în prezenţa unei bande de lichele şi femei uşoare. Brusc, retrăi cu o intensitate dureroasă momentul în care încercase să se introducă cu forţa în camera ei; şi, ceea ce presupusese a fi atunci numai o clipă de rătăcire, îi apăru

acum doar ca un simplu episod dintr-o viaţă de desfrâu şi de degradare.

În timp ce aceste gânduri îi năvăleau valuri în minte, îşi scoase vechiul său sac de şcoală şi începu să îndese grăbită în el lenjerie, câteva haine şi pacheţelul de scrisori pe care le primise de la Harney. Scoase de sub saltea cheia bibliotecii şi o puse la vedere. Apoi, extrase din adâncurile unui sertar broşa bleu pe care i-o dăruise Harney şi şi-o prinse de cămaşă, sub rochie. Aceste pregătiri nu îi luară mai mult de câteva minute şi, când le termină, Ally Howes era încă în pragul casei Fry, trăncănind cu bătrâna doamnă Sollas.

Charity îşi spuse, ca de fiecare dată în momentele ei de revoltă: „Voi pleca pe Munte… mă voi întoarce la ai mei”. Până atunci, totuşi, intenţiile sale nu fuseseră niciodată serioase; dar acum i se părea că nu îi mai rămânea nimic altceva de făcut. Nu învăţase niciodată o meserie de natură să îi asigure independenţa şi nu cunoştea pe nimeni în târgurile mai din vale, unde ar fi putut trage speranţă să găsească ceva de lucru. Domnişoara Hatchard lipsea încă; dar, chiar dacă s-ar fi aflat în North Dormer, ar fi fost ultima persoană căreia Charity i s-ar fi adresat, pentru că unul dintre motivele care o îndemnau să plece era dorinţa de a nu îl mai revedea în vecii vecilor pe Lucius Harney. La întoarcerea din Nettleton, în trenul ticsit de pasageri şi strălucind de lumină, orice schimb de confidenţe între cei doi tineri fusese imposibil; dar, în timpul călătoriei cu trăsura de la Hepburn la Creston River, Charity reţinuse din câteva frânturi de frază, pe care Harney, jenat de prezenţa băiatului, reuşise să i le strecoare, intenţia lui de a veni să o vadă în ziua următoare. Pe

moment crezuse că această promisiune i-ar aduce o

vagă consolare; dar în orele cenuşii de luciditate care urmaseră, ajunsese la concluzia că o astfel de întâlnire ar fi imposibilă. Visul său de camaraderie se risipise, iar scena de pe chei, oricât de infamantă şi de abjectă ar fi fost, proiectase totuşi lumina adevărului asupra clipei sale de nebunie. De parcă cuvintele tutorelui ei ar fi dat-o de gol în faţa mulţimii batjocoritoare, dezvăluind lumii întregi avertismentele tăinuite ale propriei ei conştiinţe.

Toate aceste gânduri nu i se ordonau clar în minte; ceda, pur şi simplu, unui acces de disperare oarbă. Să nu mai vadă pe nimeni dintre cei pe care îi cunoştea, mai ales să nu îl mai revadă niciodată pe Harney – aceasta era dorinţa care prima înainte de toate.

Luând-o pe poteca şerpuitoare, ce începea să urce din spatele casei, se afundă în pădure, pentru a ajunge la o scurtătură care dădea în drumul spre Creston. Un cer jos şi plumburiu părea să apese câmpul, iar aerul din pădure era sufocant; dar Charity mergea repede, nerăbdătoare să ajungă la drumul forestier spre munte.

Pentru asta trebuia să urmeze şoseaua principală, până ajungea cam la un kilometru de Creston. Grăbi pasul, de teamă să nu îl întâlnească pe Harney. Dar nu-l zări şi, tocmai când aproape ajunsese la drumul forestier, remarcă un cort mare, alb, care se profila printre copacii de pe marginea drumului. Charity presupuse că acest cort adăpostea un circ ambulant venit pentru sărbătoarea de 4 Iulie dar, apropiindu-se, văzu o firmă mare cu următoarea inscripţie: „Cortul

Evangheliei”. Interiorul cortului părea gol, însă un tânăr gras, cu un sacou de alpaca neagră, cu figura palidă şi rotundă sub părul moale, pieptănat cu cărare, ridică uşa şi veni spre ea, surâzând.

— Sora mea. Salvatorul tău divin ştie totul. Nu vrei să intri şi să depui la picioarele lui povara păcatelor tale? o

întrebă cu un ton onctuos, punându-şi mâna grasă pe braţul lui Charity.

Ea se dădu înapoi, roşindu-se toată. Îşi închipui un moment că povestea din Nettleton ajunsese până la acest necunoscut; apoi îşi dădu seama de absurditatea acestei supoziţii.

— Aş vrea eu să am ce să depun! replică ea, cu o ironie amară.

Evanghelistul murmură, şocat:

— Soră, soră, nu huli…

Dar ea îşi eliberă braţul şi alerga acum spre drumul forestier, tremurând de frică la gândul că ar putea întâlni pe cineva cunoscut. În curând, ieşi din raza vizuală a satului şi continuă să urce spre centrul pădurii. Nu spera că va reuşi să parcurgă în această după-amiază cei douăzeci şi cinci de kilometri care o despărţeau de Munte; dar ştia, la jumătatea drumului spre Hamblin, un loc unde putea să îşi petreacă noaptea şi unde nimănui nu i-ar da prin cap să o caute. Era o mică locuinţă abandonată, pe o pantă, ascunsă într-una din cutele singuratice ale dealului. Remarcase această casă cu mulţi ani înainte, într-o zi în care, împreună cu colegele ei, venise după alune în alunişul din vecinătate. Surprinsă de o furtună, mica trupă se refugiase în acea casă şi îşi amintea că Ben Sollas, căruia îi plăcea să le sperie pe tinerele fete, le povestise că locul avea reputaţia de a fi bântuit de fantome.

Charity începea să se simtă slăbită şi obosită, căci nu mâncase nimic de dimineaţă şi nu era obişnuită cu distanţele lungi.

Simţea că i se învârteşte capul şi se aşează un moment pe marginea drumului. Auzi deodată clinchetul unui clopoţel de bicicletă şi se ridică brusc pentru a se arunca sub copaci; dar bicicleta dădea deja colţul şi Hamey, sărind jos, se apropie de ea cu braţele întinse.

— Charity! Ce faci aici?

Ea îl privi de parcă ar fi văzut o fantomă, atât de surprinsă de această apariţie neaşteptată încât îi pieri şi graiul.

— Unde te duci? Ai uitat că urma să vin să te văd? continuă cu voce blândă, încercând să o tragă spre el; dar ea se desprinse din strânsoare.

— Mă duceam… foarte departe… Nu vreau să te mai văd. Lasă-mă să plec, repetă, cu o privire sălbatică. El o privi şi se întunecă la faţă, de parcă umbra unui presentiment l-ar fi atins cu aripa.

— De mine fugi, Charity?

— De toată lumea. Te rog, nu rămâne cu mine.

Hamey examină, ezitând, drumul pustiu care se pierdea în depărtările scăldate în soare.

— Unde te duci? repetă.

— Acasă.

— Acasă… dar cum? în direcţia asta?

Charity înălţă capul, într-o atitudine sfidătoare.

— Da, la ai mei… acolo sus, pe Munte.

Charity îşi dădu seama că, în timp ce vorbeau, se produsese o schimbare cu Harney. Nu mai era atent la ce-i spunea ea, o privea absorbit, cu aceeaşi intensitate pasionată pe care o văzuse în ochii lui după ce se sărutaseră pe estradă, la Nettleton. Redevenise din nou Harney, acel Harney care se dezvăluise în acea îmbrăţişare neaşteptată, care părea atât de pătruns de bucuria prezenţei ei, încât era complet indiferent la ceea ce simţea sau gândea ea. Îi cuprinse mâinile, râzând.

— Ghiceşte cum te-am găsit? spuse vesel. Scoase din buzunar micul pachet cu scrisorile sale şi îl flutură în aer dinaintea ochilor buimăciţi ai tinerei fete.

— Ţi-a căzut pe drum, micuţă imprudentă, nu departe de aici şi tânărul căruia i s-a încredinţat misiunea de a se

ocupa de cortul Evangheliei era pe cale să îl culeagă de pe jos, tocmai în momentul în care treceam pe acolo.

Se dăduse înapoi, ţinând-o pe Charity cu braţele întinse; scrutându-i chipul tulburat cu privirea pătrunzătoare a ochilor săi miopi.

— Crezi, într-adevăr, că poţi fugi de mine? Vezi bine că soarta a decis altfel!

Şi, înainte ca ea să îi poată răspunde, o luă în braţe şi o sărută din nou, nu pătimaş de data asta, ci tandru, aproape fratern, de parcă i-ar fi bănuit teama confuză, şi ar fi vrut ca ea să îşi dea seama că o înţelegea. Îşi împreună degetele cu ale ei.

— Vino. Să facem câţiva paşi. Avem atâtea să ne spunem.

Vorbea cu o veselie de adolescent, pe un ton încrezător şi lejer, ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic de natură să îi stingherească; şi, în uşurarea subită de a se simţi eliberată de necazul ei solitar, Charity se lăsă o clipă cuprinsă de această bună dispoziţie molipsitoare. Se încordă şi se opri brusc.

— Nu vreau să mă întorc la North Dormer.

Se priviră un moment în tăcere, după care Harney răspunse încet:

— Bine, să o luăm în partea cealaltă, atunci.

Ea rămase nemişcată, mută, cu ochii în jos şi tânărul continuă:

— Nu mi-ai vorbit într-o zi despre o căsuţă abandonată, care se află undeva pe aici şi pe care voiai să mi-o arăţi?

Cum ea tot nu îi răspundea, reluă, pe acelaşi ton tandru şi consolator:

— Haide, vrei? Putem să ne aşezăm acolo şi să vorbim în linişte.

Îi luă una din mâinile pe care le lăsase să-i cadă pe lângă corp şi îşi apăsă buzele pe ea.

— Sper că nu îţi închipui că poţi să mă expediezi? Crezi că nu înţeleg?

Vechea căsuţă, ai cărei pereţi de lemn deveniseră gri-cenuşii în bătaia soarelui, era situată într-o livadă de deasupra drumului. Gardul grădinii se năruise, dar poarta spartă se ţinea încă în balamale. Un tunel vegetal ducea spre casă, printre tufe de trandafiri ale căror flori gălbejite îşi risipeau petalele peste buruieni. Stâlpi subţiri, sprijinind un cozoroc cochet de sticlă, încadrau intrarea, din care până şi poarta se prăbuşise: zăcea în iarbă şi putrezea acolo sub un măr bătrân căzut de-a curmezişul peste corpul ei spart. Înăuntru, de asemenea, vântul şi ploaia acoperiseră lemnăria cu o tentă argintiu-gălbuie. Casa era la fel de uscată şi goală ca şi cochilia unei scoici. Dar fusese, probabil, extrem de bine clădită, căci camerele micuţe păreau încă aproape locuibile; şemineurile cu ornamente de o simplitate clasică erau şi acum la locul lor şi, în colţurile unuia dintre plafoane, arabescurile stucaturii se desluşeau încă, proiectându-şi reţeaua de linii subţiri.

Harney găsise o bancă veche în faţa uşii de la bucătărie şi o târâse în casă. Charity se aşeză cu capul sprijinit de perete, într-o stare de oboseală dureroasă. Bănuind că îi era foame şi sete, Harney îi aduse câteva tablete de ciocolată din sacul său de biciclist, şi umplu pentru ea plosca la un izvor din grădină; apoi veni şi i se aşeză la picioare, aprinse o ţigară şi o contemplă fără să scoată o vorbă. Afară, umbrele amiezii se întindeau peste ierburi şi Charity văzu, prin fereastra spartă din faţă, Muntele profilându-se în lumina arămie a apusului de soare.

Se ridică; Harney făcu la fel. O luă de braţ cu un aer

autoritar.

— Acum, Charity, te vei întoarce la North Dormer împreună cu mine.

Ea îl privi şi scutură din cap.

— Nu mă mai întorc niciodată la North Dormer. Nu ştii…

— Ce nu ştiu?

Charity tăcu şi Harney urmă:

— Ceea ce s-a întâmplat ieri pe chei a fost oribil este normal să te simţi răscolită. Dar, în fond, nimic nu s-a schimbat cu adevărat; asemenea lucruri nu ar trebui să te atingă. Trebuie să încerci să uiţi. Ar fi bine să încerci să înţelegi că bărbaţii… uneori…

— Îi ştiu eu pe bărbaţi. De aceea…

Harney roşi uşor la riposta ei, de parcă Charity ar fi atins, fără să îşi dea seama, un punct sensibil.

— Ei bine! atunci… ar trebui să ştii că trebuie să fii indulgentă… tutorele tău băuse…

— Ştiu toate astea. Nu este pentru prima oară când l-am văzut în starea asta. Dar niciodată nu ar fi îndrăznit să îmi vorbească aşa cum a făcut-o, dacă nu ar fi…

— Dacă nu ar fi ce? Ce vrei să spui?

— Dacă nu ar fi încercat să îmi facă ceea ce face cu aceste fete. Coborî vocea şi întoarse ochii. Aşa, nu ar mai fi fost nevoit să iasă din casă…

Harney o privea fix. O clipă păru să nu pătrundă sensul cuvintelor ei; apoi se întunecă la faţă.

— Ah! ce brută! ce brută josnică! Se aprinse de furie şi roşeaţa îi acoperi tâmplele. Niciodată nu mi-aş fi imaginat… Este prea infam, se bâlbâi, ca şi cum gândirea sa se retrăgea din faţa ororii acestei descoperiri.

— Nu o să mai calc niciodată în casa lui, repetă Charity cu încăpăţânare.

— Nu, o aprobă Harney.

Urmă un lung interval de tăcere, în timpul căruia Charity avu impresia că Harney îi cerceta chipul de parcă ar fi încercat să citească pe el unele explicaţii suplimentare, şi un val de ruşine o cuprinse.

— Ştiu ce gândeşti despre mine! strigă, acum că ţi-am mărturisit aceste lucruri…

Dar, şi de această dată, în timp ce vorbea, avu impresia că nu o mai ascultă. Se apropie de ea şi o cuprinse de parcă ar fi smuls-o din ghearele unei primejdii iminente; privirea lui impetuoasă se scufundă în ochii ei, şi, în timp ce o strângea, îi simţi bătăile precipitate ale inimii.

— Sărută-mă… ca ieri-seară, îi spuse.

Şi îi dădu părul la o parte, pentru a-i sorbi în întregime chipul într-un sărut.

C «pitofuf 12

Era într-una din după-amiezile de la sfârşitul lui august, la domnişoara Hatchard. Mai multe tinere stăteau într-o încăpere de la parter, aşezate în mijlocul unei vesele harababuri de pânză roşie ieftină, steaguri înstelate, etamină bleu şi albă, ghirlande şi panglici multicolore.

North Dormer se pregătea pentru serbarea de *Old Home Week*. Această modă a descentralizării sentimentale era de-abia la început şi cum precedentele erau rare, iar dorinţa de a da exemplu, contagioasă, sărbătoarea devenise subiectul unor discuţii pasionate şi interminabile, care aveau loc sub acoperişul domnişoarei Hatchard. Îndemnul de a celebra această sărbătoare venea, mai degrabă, din partea celor care părăsiseră North Dormer, decât a acelora obligaţi să rămână aici, şi existau oarecare dificultăţi pentru a trezi în sat entuziasmul necesar. Salonul, mobilat pretenţios, dar puţin cam fără

personalitate, al domnişoarei Hatchard devenise, în consecinţă, centrul unui du-te-vino continuu: soseau oameni din Hepbum, Nettleton, Springfield şi chiar din oraşele mai îndepărtate, şi de fiecare dată când se prezenta un vizitator, era condus prin anticameră pentru a-i oferi ocazia de a arunca o privire asupra grupului de tinere absorbite de aceste preparative graţioase.

— Toate familiile de viţă veche din ţinut… toate familiile de viţă veche, se auzea vocea domnişoarei Hatchard, ale cărei cârje răsunau pe pardoseala de parchet din anticameră. Targatt… Sollas… Fry… iat-o pe Orma Fry care coase stelele pentru draperia de pe tribuna unde va fi amplasată orga. Nu vă deranjaţi, micuţele mele… Şi iat-o pe domnişoara Ally Hawes, cea mai îndemânatică lucrătoare a noastră, şi domnişoara Charity Royall, care tocmai împleteşte ghirlandele de verdeaţă… Am ţinut ca totul să fie făcut chiar aici, în sat… Nu am avut dreptate? Nu am avut nevoie să facem apel la niciun talent din afară; tânărul meu văr Lucius Harney, arhitectul – ştiţi că este aici şi pregăteşte o carte despre casele vechi din ţinut? – s-a ocupat de toate, şi cu câtă pricepere. Veniţi să vedeţi macheta pe care a desenat-o pentru decorul care va fi aşezat în sala primăriei.

Unul dintre primele rezultate ale acestei agitaţii provocate de *Old Home Week* fusese reapariţia lui Lucius Harney la North Dormer. După plecarea sa subită se spunea prin sat că s-ar afla pe undeva pe aproape, dar nimeni nu îl mai văzuse în ultimele două săptămâni şi ultimele zvonuri dădeau ca sigur faptul că părăsise definitiv ţinutul, după ce zăbovise un timp la Creston River. Totuşi, după întoarcerea domnişoarei Hatchard, reveni pentru a se instala din nou la ea şi începu să ocupe un loc preponderent în organizarea festivităţilor. Îşi luă atribuţiile foarte în serios, multiplică crochiurile, se arătă mereu plin

de zel şi bine dispus, dovedi atâtea resurse şi atâta ingeniozitate încât puse în mişcare tot ţinutul, graţie entuziasmului său comunicativ.

— Lucius are un asemenea instinct al trecutului încât a trezit în noi toţi sentimentul privilegiilor noastre, spunea domnişoara Hatchard, întârziind asupra acestui ultim cuvânt, pe care îl preţuia în mod deosebit.

Înainte de a-l conduce pe vizitator din nou în salon repeta, pentru a suta oară, că, fără îndoială, putea să pară o îndrăzneală, pentru un sat ca North Dormer, să se facă remarcat astfel, organizând sărbătoarea sa de *Home Week*, atunci când multe alte localităţi mai importante încă nu se gândiseră să o facă.

— Dar, adăuga, la urma urmei, într-un asemenea caz tradiţiile contează şi nu numărul de locuitori, nu credeţi? Ori, North Dormer a avut întotdeauna tradiţiile sale, istorice, literare (aici domnişoara Hatchard suspina filial, în amintirea tânărului Honorius) şi ecleziastice… Vizitatorul auzise, cu siguranţă, vorbindu-se despre cupa străveche de cositor adusă din Anglia în 1769, cea mai preţioasă podoabă a bisericii lor?… într-o epocă atât de violent materialistă era atât de necesar să dai exemplul reîntoarcerii la idealurile de odinioară, la familie, la cămin… Această tiradă o făcea să parcurgă, de obicei, cam jumătate din distanţa dintre salon şi anticameră, ceea ce permitea tinerelor să îşi reia lucrul întrerupt.

Ziua în care Charity era ocupată să împletească ghirlanda pentru estrada hotelului din oraş era chiar ajunul sărbătorii. Atunci când domnişoara Hatchard le mobilizase pe toate tinerele din North Dormer pentru a participa la pregătiri, Charity se ţinuse la început deoparte; dar fusese făcută să înţeleagă că reţinerea sa ar fi putut să dea naştere la comentarii şi deşi fără nicio tragere de inimă, se alăturase colegelor ei. Tinerele, timide

şi încurcate la început, pentru că sensul exact al comemorării proiectate nu le era prea clar, se arătară în curând interesate de detaliile amuzante ale misiunii lor şi se simţiră cu toatele flatate de atenţia care li se acorda. Nu ar fi ratat pentru nimic în lume după-amiaza lor de la domnişoara Hatchard; şi, în timp ce decupau, coseau, drapau sau lipeau miile de accesorii destinate serbării, vocile lor acompaniau cu atâta asiduitate zgomotul maşinii de cusut, încât trăncăneala lor însufleţită făcea ca tăcerea lui Charity să treacă neobservată.

Charity rămânea, însă, aproape insensibilă la forfota veselă care o înconjura. De când se întorsese în casa roşie, în seara zilei când Harney o surprinsese pe drumul spre Munte, trăia în North Dormer ca suspendată în vid. Revenise, pentru că, după ce păruse să admită că această întoarcere este imposibilă, Harney sfârşise prin a o convinge că orice altă hotărâre ar fi o nebunie. Era cert convinsă că nu avea de ce să se mai teamă de domnul Royall. l-o afirmase chiar şi lui Harney, deşi omisese să adauge, ca circumstanţă atenuantă, faptul că tutorele ei îi propusese de două ori să se căsătorească. Ura o împiedica, pentru moment, să spună ceva care l-ar fi putut scuza pe domnul Royall în faţa lui Harney.

Odată convins că nu o pândea niciun risc, acesta făcuse totul pentru a o determina să se întoarcă. Primul motiv pe care îl evidenţiase, şi cel mai hotărâtor, era că nu avea unde să se ducă în altă parte; dar motivul asupra căruia insistase cel mai mult a fost acela că fuga echivala cu o mărturisire. Cum va fi interpretată dispariţia ei, dacă zvonurile referitoare la scena scandaloasă din Nettleton vor ajunge până la North Dormer, ceea ce era aproape inevitabil? Comentatorii rău intenţionaţi nu vor pierde ocazia să tragă concluzii supărătoare pentru ea. Dar dacă dimpotrivă, se întorcea imediat, şi dacă o vedeau reluându-

şi existenţa obişnuită, atunci incidentul va fi redus la adevăratele lui proporţii: va fi considerat doar accesul de mânie al unui bătrân beţiv, furios că a fost surprins într-o situaţie indecentă. Se va spune că domnul Royall o insultase pe pupila sa numai pentru a se justifica pe sine însuşi şi această poveste murdară va intra în cronica, deja bogată, a faptelor sale desfrânate.

Charity sesiză forţa acestor argumente; dar dacă cedă, o făcu mai puţin din convingere, cât datorită faptului că aceasta era dorinţa lui Harney. Nu mai putea concepe, din seara petrecută în căsuţa abandonată, un alt motiv de a face sau a nu face un lucru, decât acceptarea sau respingerea lui de către Harney. Toate impulsurile ei, atât de contradictorii şi atât de ezitante, se topiseră în acceptarea fatalistă a voinţei celui pe care îl iubea. Nu pentru că ar fi recunoscut în el un caracter mai puternic – existaseră deja momente în care îşi dăduse seama că ea era cea mai tare ci pentru că restul existenţei era în ochii ei doar fâşia de umbră care învăluia miezul de lumină al pasiunii lor. Încerca, de fiecare dată când înceta pentru o clipă să se gândească la dragostea ei, aceeaşi senzaţie pe care o avea atunci când, întinsă în iarbă, se uita prea mult la soare; ochii săi erau atât de orbiţi de lumină încât nu mai desluşea nimic limpede în jur.

Fiecare aluzie pe care domnişoara Hatchard o făcea, în cursul incursiunilor sale periodice în atelier, asupra tânărului său văr avea întotdeauna acelaşi efect asupra lui Charity. Ghirlanda de frunze pe care o împletea îi aluneca de pe genunchi şi cădea într-un soi de letargie. Era atât de absurd să o audă pe domnişoara Hatchard vorbind despre Harney pe un ton familiar, ca şi cum ar fi avut vreun drept oarecare asupra lui, ca şi cum l-ar fi cunoscut câtuşi de puţin. Ea, Charity Royall, era singura fiinţă din lume care îl cunoştea cu adevărat, care îl cunoştea din vârful unghiilor

până în creştet, care îi cunoştea luminile schimbătoare din ochi şi inflexiunile vocii şi lucrurile care îi plăceau şi cele care nu îi plăceau şi, în sfârşit, tot ceea ce se putea cunoaşte la el – în acelaşi mod amănunţit şi totuşi atât de inconştient în care un copil recunoaşte pereţii camerei în care se trezeşte în fiecare dimineaţă. Tocmai această senzaţie, pe care cei din jurul ei nu o bănuiau, sau nu ar fi înţeles-o, făcea din viaţa sa ceva aparte şi inviolabil, ca şi cum nimeni nu avea puterea să îi facă rău, sau să o tulbure atâta timp cât secretul său era la adăpost.

Încăperea în care stăteau fetele era aceea care servise de dormitor pentru Harney. Pentru a face loc lucrătoarelor pentru *Home Week* i se dăduse o altă odaie, la un etaj superior, dar mobilele nu fuseseră luate şi Charity avea mereu în faţa ochilor imaginea pe care o contemplase în noaptea în care se pitise în grădină. Masa la care stătuse Harney era aceea în jurul căreia erau strânse fetele; locul lui Charity era foarte aproape de patul pe care îl văzuse stând întins. Uneori, atunci când era sigură că nu o vede nimeni, se apleca de parcă ar fi adunat ceva şi îşi lipea o clipă obrazul de pernă.

Odată cu căderea serii, fetele se despărţiră. Îşi terminaseră treaba şi în dimineaţa următoare, devreme, draperiile şi ghirlandele trebuiau să fie agăţate şi steguleţele pictate, puse la locul lor, în sala mare a primăriei. Primii invitaţi urmau să sosească cu trăsura de la Hepburn, pentru banchetul de la prânz, banchet care avea să se desfăşoare într-un cort ridicat pe pajiştea aparţinând domnişoarei Hatchard. Ceremonia va începe doar după ospăţ. Domnişoara Hatchard, lividă de oboseală şi zbucium, stătea pe verandă, sprijinită în cârje, mulţumindu-le tinerelor ei ajutoare şi făcând afectuoase semne de adio, în timp ce acestea se îndepărtau.

Charity plecase printre primele; dar, trecând pragul

grădinii, se auzi strigată de Ally Hawes şi se întoarse fără niciun chef.

— Nu vrei să încerci rochia? o întrebă Ally, privind-o cu o admiraţie vag nostalgică. Vreau să mă asigur că mânecile nu mai fac cute, ca ieri.

Charity lăsă să cadă asupra acesteia privirea vagă a ochilor ei orbiţi de lumină.

I

— Oh! spuse, mânecile vin perfect, şi o luă din loc cât putu de repede, fără să ţină seama de protestele lui Ally. Bineînţeles că voia ca rochia sa să fie la fel de drăguţă ca ale celorlalte, voia chiar să îşi eclipseze colegele; dar, pentru moment, îi era imposibil să îşi fixeze atenţia asupra unor chestiuni atât de insignifiante…

Urcă în grabă strada până la bibliotecă, a cărei cheie o ţinea atârnată la gât. Din culoarul situat în spatele sălii scoase o bicicletă şi ieşi cu ea în stradă. Se asigură că niciuna dintre colegele sale de muncă nu se afla prin apropiere, dar acestea se îndreptau în grup spre primărie. Charity sări în şa şi o luă în direcţia şoselei către Creston. Spre Creston, drumul cobora aproape continuu şi Charity, ridicând picioarele de pe pedale, se lăsă să alunece în aerul calm al serii, ca unul dintre acei creţi pe care îi văzuse adesea coborând în zbor planat din cer fără să dea din aripi. Douăzeci de minute mai târziu pătrundea pe drumul forestier pe care o surprinsese Harney, în ziua când fugise, şi puţin după aceea cobora de pe bicicletă la uşa casei abandonate.

În praful de aur al apusului, casa semăna mai mult ca oricând cu o scoică plăpândă, uscată şi şlefuită de vremuri. Charity îi dădu ocol, împingând de bicicletă. În spatele casei se vedeau semnele ocupării sale recente. O uşă rudimentară din scânduri negeluite se afla la intrarea în bucătărie. O deschise şi intră într-o încăpere mobilată ca o

colibă de braconier. În faţa ferestrei se afla o masă din lemn nevopsit pe care era aşezat un vas de lut plin cu ruje de toamnă sălbatice; aproape de masă, două scaune pliante, iar într-un colţ, un pat acoperit cu o pătură mexicană în culori pestriţe.

Camera era goală. Sprijinindu-şi bicicleta de perete, Charity urcă panta care domina casa şi merse să se aşeze pe o stâncă, la umbra unui măr bătrân. Nimic nu tulbura liniştea din jur, şi din locul unde se afla, Charity putea auzi de departe clinchetul unei biciclete pe drum.

Se bucura întotdeauna când ajungea aici înaintea lui Harney. Îi plăcea să aibă timp să savureze pe îndelete dulceaţa ascunsă a acestui refugiu – merii noduroşi ale căror umbre se legănau în iarbă, nucii bătrâni arcuindu-şi bolţile verzi deasupra drumului, păşunile în pantă, care se întindeau spre apus – înainte ca primul sărut al lui Harney să desfiinţeze totul. Tot ceea ce nu avea legătură cu orele petrecute în acest loc liniştit rămânea pentru ea la fel de nesigur ca amintirea unui vas. Unica realitate era acest elan miraculos al noului ei „eu”, ţâşnind spre lumină ca o plantă cărnătoare care se deschide, desfăcându-şi larg braţele. Trăise veşnic într-o lume a cărei sensibilitate se ofilise, necheltuită; şi, chiar mai miraculoase decât mângâierile lui Harney, i se păreau cuvintele lui, care păreau să le prelungească şi să le completeze. Întotdeauna îşi imagina dragostea ca fiind un lucru tulbure şi clandestin şi iată că el o făcea să fie clară şi luminoasă, ca o zi de vară.

După ce Charity îi arătase drumul spre casa părăsită, în ziua următoare, Harney părăsise Creston River cu destinaţia Boston; dar sărise din tren în prima gară, cu un mic sac de mână şi se întorsese pe colină. Se instalase provizoriu în căsuţă şi petrecuse aici două săptămâni de august scăldate în lumina aurie a soarelui, aprovizionându-

se cu lapte şi ouă pe care le cumpăra de la o fermă izolată din vale, unde nu îl cunoştea nimeni, şi gătind pe o spirtieră. Se scula în fiecare dimineaţă odată cu soarele, se scălda într-un iaz cafeniu şi stătea ore întregi întins sub crengile înmiresmate ale brazilor canadieni sau hoinărea de-a lungul crestei Eagle Ridge, pe deasupra văilor acoperite de un fum albăstrui, care se deschideau ici şi colo în lanţul nesfârşit de dealuri. Şi în fiecare după-amiază, Charity venea la el.

Cu ce îi rămăsese din banii pe care îi dăduse domnul Royall închinase o bicicletă pentru o lună şi în fiecare zi, după masa de prânz, de îndată ce tutorele său pleca la birou, alerga la bibliotecă, îşi lua bicicleta şi o ştergea pe drumul spre Creston. Ştia că domnul Royall era la curent cu achiziţia sa, ca toată lumea din North Dormer, de altfel. Poate cunoştea, la fel ca toţi vecinii, şi la ce îi folosea. Dar puţin îi păsa; îl simţea pe tutorele ei atât de lipsit de autoritate încât, dacă ar fi interogat-o, probabil că i-ar fi spus adevărul; dar nu îşi mai adresaseră niciun cuvânt din seara nefericitei întâlniri din Nettleton. Atunci, domnul Royall nu revenise la North Dormer decât a doua zi. Sosise tocmai în momentul în care Charity şi Verena se aşezau la masă pentru cină. Îşi trăsese scaunul, îşi luase şervetul din sertarul bufetului şi se aşezase la locul lui, câtuşi de puţin încurcat, de parcă s-ar fi întors de la una dintre reuniunile sale cotidiene de la Carriek Fry; şi indiferenţa cu care îl trata în mod obişnuit Charity făcu să pară cu totul natural faptul că aceasta nici măcar nu îşi ridică ochii din farfurie la întoarcerea lui. Totuşi, pentru a-l face să înţeleagă că tăcerea ei era voluntară, se ridicase de la masă înainte ca el să termine de mâncat, fără să rostească un cuvânt, şi urcase să se închidă în camera ei. De atunci, de fiecare dată când Charity se afla în încăpere, avocatul luase obiceiul de a discuta familiar cu Verena; altfel nimic nu

părea să se fi schimbat în relaţiile dintre ei.

În timp ce pândea sosirea lui Harney, toate aceste lucruri nu se aşezau într-un şir ordonat în mintea lui Charity; dar îi stăruiau în spirit, ca un fundal întunecat pe care scurtele ore petrecute cu Harney se detaşau ca flăcările unui incendiu strălucind în pădure. Nimic altceva nu conta, nici rău, nici bine, sau ceea ce ar fi putut să i se pară că este astfel înainte de a-l fi cunoscut pe amantul ei. O răpise şi o luase cu el într-o altă lume, în afara căreia umbra ei evada la ore fixe pentru a îndeplini anumite obligaţii cotidiene; dar acestea i se păreau atât de vagi, atât de puţin reale, încât uneori se mira că este vizibilă pentru oamenii printre care mergea sau la care se ducea…

În spatele muntelui posomorât, soarele se scufundase într-o mare calmă de aur. Clopotele unei turme de oi se auzeau sunând într-o stână de pe înălţimi; o şuviţă de fum albastru plutea deasupra fermei din vale, se risipea în aerul curat şi se pierdea în văzduh. Câteva secunde, câmpia şi pădurile din jur se conturară cu o precizie ireală în această umbră transparentă care precede amurgul; apoi noaptea le făcu să dispară şi căsuţa deveni cenuşie şi spectrală sub ramurile bătrânilor meri zbârciţi.

Lui Charity i se strânse inima. Primele semne ale nopţii după o zi luminoasă îi dădeau sentimentul unei primejdii ascunse; era ca o privire aruncată asupra lumii aşa cum va fi ea când dragostea va pleca. Se întrebă dacă nu va sosi o zi în care aşezată în acelaşi loc, îl va aştepta în van pe cel pe care îl iubea…

Clopoţelul bicicletei răsună. O clipă după aceea, ea era la poartă şi ochii lor râdeau. Trecând prin iarba uriaşă ajunseră la poarta din spatele casei. Camera li se păru la început cufundată în obscuritate şi fură nevoiţi să

înainteze încet, ţinându-se de mână. Pe fereastră cerul părea, prin contrast, luminos; şi o stea strălucea deasupra siluetelor întunecate ale florilor din vasul de lut, ca un fluture.

— Atâtea lucruri de făcut în ultima clipă, îi explică Harney râzând. A trebuit să mă duc cu trăsura la Creston în întâmpinarea unei persoane care descinde la verişoara mea cu ocazia sărbătorii…

O luase în braţe şi îi săruta părul şi buzele. Sub mângâierile lui, senzaţiile şi sentimentele urcau la lumină din adâncurile fiinţei ei şi izbucneau ca florile în bătaia soarelui. Îşi împletiră degetele şi merseră să se aşeze pe patul improvizat. Charity abia auzea scuzele amantului ei; în absenţa lui, era frământată de mii de îndoieli; dar, de îndată ce era cu ea, înceta să se mai întrebe de unde venea, de ce întârziase, cine îl reţinuse departe de ea. I se părea că locurile în care fusese şi oamenii printre care se aflase urmau să înceteze să mai existe, de îndată ce îi părăsea, aşa cum firul propriei ei vieţi se rupea, parcă, în absenţa lui.

Harney continua acum să vorbească din abundenţă, vesel, regretându-şi întârzierea, mârâind în legătură cu faptul că se abuza de timpul lui, mimând, într-un mod comic, agitaţia binevoitoare a domnişoarei Hatchard.

— L-a telegrafiat domnului Miles pentru a solicita tutorelui tău să pregătească discursul pentru ceremonia de mâine; am ştiut doar după ce lucrul se făcuse deja.

Charity rămase tăcută şi el adăugă:

— La urma urmei poate că aşa este bine. Nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să îl facă.

Charity nu îi răspunse; rolul pe care tutorele ei putea sau nu putea să îl joace în cursul ceremoniei din ziua următoare îi era indiferent. Domnul Royall nu mai exista pentru ea, ca toate figurile care populau micul ei univers.

Încetase, chiar, să îl urască.

— Mâine te voi vedea doar de departe, continuă Harney. Ne vom regăsi de-abia seara, când se va dansa la primărie. Vrei să îţi promit că nu voi dansa cu nicio altă fată?

O altă fată? Existau alte fete? Charity uitase până şi de acest pericol. Într-atât de izolaţi păreau ea şi Harney în lumea lor secretă. Inima i se zbătu de spaimă.

— Da, promite-mi! bolborosi.

Harney râse şi spuse, prinzând-o în braţe:

— Micuţă nebună… nici dacă sunt urâte? o întrebă.

Îi îndepărtă părul de pe frunte cu gestul lui obişnuit, răsturnându-i capul pe spate, şi aplecându-şi faţa spre ea atât de aproape încât capul lui se contură, întunecat, între ochii lui Charity şi strălucirea cerului pe care licărea steluţa albă…

Reveniră împreună în sat, pe drumul întunecat de sub pădure. Luna plină strălucea deasupra lor. Cenuşiul fluid al munţilor se preschimba sub razele ei într-un negru intens, iar bolta cerului era atât de limpede încât stelele păreau la fel de albe ca şi imaginea lor oglindită în apă. La ieşirea din pădure, la un kilometru de North Dormer, Harney sări de pe bicicletă, o luă pe Charity în braţe pentru un ultim sărut, şi aşteptă până când intră singură în sat. Întârziaseră mai mult decât de obicei şi, în loc să îşi mai ducă bicicleta până la bibliotecă, o rezemă de şură şi intră în bucătărie. Verena era singură. Când Charity intră, bătrâna surdă o fixa cu privirea ei impenetrabilă, se duse şi luă de pe bufet o farfurie acoperită şi un pahar cu lapte şi le puse tăcută pe masă. Charity îi mulţumi dând din cap şi, aşezându-se, se aruncă înfometată asupra bucăţii de plăcintă şi goli dintr-o înghiţitură paharul. Obrajii îi ardeau încă, după ce gonise prin noapte, călare pe bicicletă, şi lumina lămpii din bucătărie o orbea, făcând-o să clipească.

Se simţea ca o pasăre de noapte capturată şi închisă în colivie.

— *El* nu s-a întors de la prânz, spuse Verena. *El* s-a dus până la primărie.

Charity nici măcar nu o auzi. Sufletul ei hoinărea încă prin pădure. Îşi spălă farfuria, o puse la loc şi urcă pe bâjbâite scara întunecoasă. Când deschise uşa, se opri, surprinsă. Înainte de a pleca închisese obloanele pentru a împiedica căldura zilei să pătrundă în odaie, dar ele se deschiseseră pe jumătate şi o rază de lună, străbătând camera, se oprise pe pat, luminând o rochie de mătase chinezească care se arăta în toată albeaţa ei virginală. Charity îşi cheltuise toţi banii pe această rochie, care trebuia să pună în umbră toaletele tuturor celorlalte fete. Voia să arate întregului North Dormer că este demnă de admiraţia lui Harney. Deasupra rochiei, împăturit pe pernă, era voalul alb pe care tinerele care luau parte la ceremonie trebuiau să îl poarte pe sub o ghirlandă de ruje de toamnă sălbatice, iar lângă voal zări o pereche de pantofi micuţi de satin alb pe care Ally îi scosese dintr-un cufăr vechi unde păstra în rezervă comori misterioase.

Charity rămase nemişcată, contemplând toate aceste haine întinse pe pat. Îi aminteau de o imagine fugitivă din noaptea de după prima ei întâlnire cu Harney. Nu mai fuseseră astfel de imagini… altele, mai calde şi mai vii, le înlocuiseră… dar era stupid din partea lui Ally să etaleze toate aceste veşminte albe pe pat cum făcuseră cu rochia de mireasă a lui Hattie Targatt care fusese expusă admiraţiei vecinilor ei atunci când se măritase cu Tom Fry.

Charity luă pantofii de satin şi îi privi cu curiozitate. Ziua vor arăta fără îndoială puţin uzaţi dar, la lumina lunii, păreau sculptaţi în fildeş. Se aşeză pe podea pentru a-i încerca. Îi veneau perfect, deşi, atunci când se ridică, nu se simţi prea sigură pe ea, pe tocurile înalte. Îşi privi

picioarele pe care forma graţioasă şi fină a pantofilor le arcuise într-un mod încântător şi le subţiase. Nu mai văzuse niciodată astfel de pantofi, nici măcar în vitrinele din Nettleton… niciodată, doar… da, o dată, remarcase o pereche de aceeaşi formă în picioarele lui Annabele Balch.

Se înroşi brusc. Ally lucra uneori pentru domnişoara Balch, când această persoană strălucitoare venea în vizită la domnişoara Hatchard. Fără îndoială că primea cadouri, epave din garderoba tinerei; toate comorile din cufărul misterios proveneau de la cliente pentru care lucra Ally. Nu încăpea nicio îndoială, pantofii albi aparţinuseră lui Annabele Balch.

Cum stătea acolo, privindu-şi cu un aer îmbufnat picioarele, auzi sub fereastră clopoţelul unei biciclete, sunând de trei ori. Era semnalul secret al lui Harney, atunci când intra în sat. Alergă la fereastră, clătinându-se pe tocurile înalte, deschise larg obloanele şi se aplecă în afară. Harney, ridicând capul, îi făcu în trecere semn cu mâna şi îşi continuă cursa, umbra lui neagră dansând veselă dinaintea bicicletei pe drumul pustiu, albit de lumina lunii. Charity îl urmări din ochi, sprijinită pe pervaz, până când dispăru sub brazii din grădina domnişoarei Hatchard.

Capitoluf 13

O mulţime compactă umplea sala mare a primăriei şi căldura se făcuse sufocantă. Când

Charity intră – era a treia în procesiunea albă de tinere care o conduceau pe Orma Fry – văzu doar coloanele acoperite de ghirlande, care încadrau scena spre care se îndreptau şi numeroasele feţe necunoscute, care se întorceau pentru a privi procesiunea înaintând. Dar privirile şi culorile se învălmăşiră într-un soi de pată

confuză, până în momentul în care se găsi în picioare în fundul scenei, ţinând drept buchetul gros de ruje, atentă la semnalul pe care urma să îl dea Lambert Sollas, organistul din biserica unde era pastor domnul Miles, venit special de la Hepburn pentru a cânta la armoniu. Acesta, aşezat cu un aer grav în faţa instrumentului său, îşi plimba deja privirea de şef peste roiul agitat de tinere înşirate pe scenă.

În clipa următoare, apăru domnul Miles, roşu de emoţie, ţâşnind din amplul său stihar alb şi dominând frunţile înclinate ale spectatorilor din primul rând. Vioi şi energic ca de obicei, recită o rugăciune scurtă, apoi se retrase şi, la un semn din cap al lui Lambert Sollas, corul de fete intonă *Home*, *Sweet Home*. Pentru Charity era o bucurie să cânte; era de parcă, pentru prima oară, starea de continuă excitaţie în care trăia pe ascuns, putea, în sfârşit, să se descarce şi să se arate, sfidătoare, lumii. Focul care îi mocnea în vene, răsuflarea fierbinte a verii, şoaptele pădurii, cântecul plin de prospeţime al păsărilor la răsăritul soarelui, căldura moleşitoare din miezul zilei, i se părea că toate acestea se revărsau în vocea sa neexperimentată, care susţinea şi ghida corul colegelor ei.

După ce corul încetă să cânte, urmă o scurtă pauză, în timpul căreia mănuşile gri-deschis ale domnişoarei Hatchard schiţară un apel discret spre fundul sălii. Domnul Royall se ridică la rândul lui, urcă treptele scenei şi apăru în spatele pupitrului acoperit cu ghirlande de flori. Cum trecea foarte aproape de ea, Charity remarcă gravitatea figurii sale impregnate de acel aer maiestuos care îi impunea şi o fascina în copilărie. Redingota neagră a avocatului fusese penată şi călcată cu grijă, şi cravata sa neagră şi strâmtă era atât de minuţios potrivită, cele două capete fiind exact la aceeaşi distanţă, încât era evident că nodul îi luase o groază de timp.

Înfăţişarea lui o izbi pe Charity, cu atât mai mult cu cât era pentru prima oară din seara aceea de la Nettleton când îl privea în faţă. Nimic din atitudinea lui serioasă şi demnă nu amintea de bătrânul beat şi grosolan care o insultase pe chei. Sprijinit de pupitru, aplecat uşor în faţă, îşi contemplă atent auditoriul, apoi se îndreptă din spate şi începu să vorbească.

Charity nu acordă la început nicio atenţie cuvintelor lui: frânturi de frază, citate sonore, aluzii la oameni iluştri (nu lipsea cupletul de rigoare în memoria lui Honorius Hatchard) îi trecură pe la ureche. Distrată, încerca să îl descopere pe Harney printre personajele marcante care ocupau primul rând de fotolii. Domnişoara Hatchard, purtând o pălărie gri-deschis, asortată cu mănuşile, şedea între domnul Miles şi o doamnă necunoscută cu un aer important; dar Harney nu se afla în preajma ei. Charity se afla la unul dintre capetele scenei: de la locul ei nu putea vedea cealaltă extremitate a şirului de fotolii, din cauza zidului de verdeaţă care masca armoniul. Efortul de a-l vedea pe Harney, pe deasupra zidului său printre crengile împletite, o făcea să nu fie atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei; dar efortul rămase fără rezultat şi atenţia sa se îndreptă spre discursul tutorelui ei.

Era pentru prima oară când îl auzea vorbind în public; cunoştea deja sonoritatea amplă a vocii sale, de când îi citea cu voce tare sau se întreţinea cu conce

tăţenii săi în faţa căminului din prăvălia lui Carrick Fry. Dar i se părea că inflexiunile ei nu fuseseră niciodată mai bogate şi mai grave ca acum; vorbea lent, cu pauze care păreau să cheme auditoriul să participe în tăcere la propria lui gândire; şi Charity observă că figurile lor se luminau şi păreau să răspundă la acest apel.

Ajunsese la sfârşitul discursului:

— Majoritatea acelora care au venit astăzi aici, pentru a intra în legătură, o oră, cu satul lor natal, nu au avut altă intenţie decât să facă un pelerinaj pios şi se vor întoarce în marile oraşe reluând o existenţă plină de îndatoriri mai vaste. Totuşi, aceasta nu este singura manieră de a reveni în North Dormer. Domnilor, unii dintre noi, care au plecat ca şi voi în tinereţe, în căutarea acestei vieţi mai dinamice şi a acestor îndatoriri mai vaste, au revenit într-un alt mod în North Dormer… au revenit cu adevărat. Eu însumi sunt unul dintre aceştia, mulţi dintre dumneavoastră o ştiu…

Se opri o clipă şi se produse un fel de aşteptare încordată în rândul auditoriului, care îl urmărea cu atenţie.

— Povestea mea este banală, dar poate servi ca lecţie, nu atât pentru aceia care s-au stabilit deja în altă parte, cât pentru tinerii care poate chiar în acest moment nutresc proiectul de a părăsi aceste înălţimi liniştite, pentru a se arunca în vâltoarea vieţii. Evenimente pe care nu le pot prevedea îi vor face, poate, să se întoarcă într-o bună zi la leagănul copilăriei lor; să se întoarcă, la fel ca mine, cu adevărat.

Îşi plimbă privirile prin sală şi repetă cu voce gravă:

— Cu adevărat, latã unde voiam să ajung. North Dormer este un colţ uitat de lume, aproape pierdut în imensitatea spaţiului înconjurător; poate că acest colţ uitat ar fi putut deveni un centru important, armonizându-se într-o mai mare măsură cu amploarea peisajului, dacă aceia care au fost obligaţi să se întoarcă ar fi revenit cu sentimentul că vor să rămână aici cu adevărat, adică, mă înţelegeţi, să propage binele nu să semene seminţele răului său, pur şi simplu, să treacă nepăsători prin viaţă.

Domnilor, să privim lucrurile în faţă. Unii dintre noi au revenit în satul natal pentru că nu au reuşit în altă parte. Lucrurile au luat, într-un fel sau altul, o întorsătură

proastă… visele noastre nu s-au realizat. Dar faptul de a fi eşuat în altă parte nu ne condamnă fatal să nu izbândim la noi acasă. Experienţele pe care le-am încercat pe un teren mai vast, chiar dacă au fost infructuoase, ar fi trebuit să ne ajute să facem din North Dormer un loc mai important… Şi voi, tinerii care vă pregătiţi, fără îndoială, chiar în acest moment să ascultaţi de glasul ambiţiei, să întoarceţi spatele meleagului natal, ei bine, lăsaţi-mă să vă spun că, dacă veţi reveni vreodată, va fi demn de voi să reveniţi, de această dată, pentru binele lui. Pentru aceasta trebuie să continuaţi să îl îndrăgiţi, acest meleag natal, chiar şi atunci când vă veţi afla departe de el şi, chiar dacă veţi fi obligaţi să vă întoarceţi, chiar dacă o veţi face împotriva voinţei voastre, chiar dacă veţi vedea în această întoarcere doar o eroare a Destinului sau a Providenţei, trebuie să încercaţi să profitaţi, în favoarea voastră dar şi în favoarea bătrânului vostru sat… Doamnelor şi domnilor… vă voi da reţeta mea, în măsura în care valorează ceva… după o vreme cred că veţi putea fi în stare să spuneţi aşa cum pot spune eu astăzi: „Sunt fericit că trăiesc aici”. Credeţi-mă, toţi cei care mă ascultaţi, cel mai bun mod de a face bine locului în care exişti, este să trăieşti acolo fiind fericit că trăieşti acolo.

Se opri. Un murmur de emoţie şi de surpriză parcurse asistenţa. Nu era deloc discursul aşteptat de auditoriu, dar acest lucru îi făcea să fie şi mai emoţionaţi.

— Foarte bine, foarte bine! strigă cineva din mijlocul sălii.

Se auzi atunci o explozie neaşteptată de aclamaţii şi Charity îl auzi, atunci când zgomotul se mai potoli, pe domnul Miles spunându-i vecinului său, în timp ce îşi ştergea ochelarii:

— Latã cum vorbeşte un bărbat adevărat.

Domnul Royall coborâse de pe scenă şi luase loc pe

unul din scaune, în faţa armoniului. Un domn bătrân dar fercheş – o rudă îndepărtată a familiei Hatchard – îi succedă la pupitru şi începu să brodeze variaţiuni agreabile pe teme campestre, despre mamele bătrâne care aşteptau răbdătoare întoarcerea fiilor lor, despre pădurile în care copiii satului porneau la cules de alune… Şi Charity se dedică din nou căutării lui Harney.

Domnul Royall îşi împinse deodată scaunul, atingând una dintre ramurile de arţar care se afla în faţa armoniului, şi aceasta se prăbuşi cu zgomot. Primul şir de fotolii deveni vizibil prin spărtura produsă în zidul compact de verdeaţă şi Charity îl zări, în sfârşit, pe Harney. Şedea lângă o tânără a cărei figură, întoarsă spre el, era aproape în întregime mascată de borurile largi ale pălăriei. Dar Charity nu avea nevoie să o vadă din faţă. Recunoscuse dintr-o privire talia zveltă, părul blond strâns într-un mod savant sub pălărie, mănuşile lungi, traversate de numeroase brăţări, ale domnişoarei Balch. Domnişoara Balch întoarse capul spre scenă, la zgomotul provocat de prăbuşirea crengii, şi surâsul schiţat de buzele sale subţiri apăru ca reflexul întârziat al cuvintelor pe care tocmai i le şoptea vecinul ei.

Cineva înaintă pentru a potrivi ramura la loc şi domnişoara Balch şi Harney fură acoperiţi din nou. Dar, pentru Charity, imaginea figurilor lor făcuse să dispară totul din jurul ei. Această imagine îi dezvăluise, într-o străfulgerare, realitatea situaţiei sale. În spatele paravanului fragil al mângâierilor amantului său se ascundea misterul impenetrabil al vieţii acestuia: raporturile cu ceilalţi oameni, cu celelalte femei, opiniile sale, prejudecăţile, principiile, toată acea reţea de influenţe, interese şi orgolii care se ţes în jurul fiecărei existenţe. Din toate aceste lucruri ea nu ştia nimic, doar ceea ce îi putuse mărturisi în legătură cu proiectele sale de

arhitect. Bănuise vag că el era în contact cu oameni importanţi, că era angajat în relaţii multiple şi complicate, dar simţise întotdeauna că toate acestea depăşeau într-atât puterea ei de înţelegere încât enigma acestei vieţi necunoscute plutea ca un val de ceaţă luminoasă la orizontul extrem al gândirii ei. În prim-plan, şi acoperind orice altceva, era strălucirea prezenţei lui Harney, erau jocurile de lumină şi de umbră de pe chipul lui, felul în care ochii lui de miop creşteau şi deveneau mai adânci atunci când se apropia de ea, de parcă ar fi vrut să o absoarbă cu totul şi, peste toate, acel flux de tandreţe juvenilă şi de dragoste în care o cufundau cuvintele lui.

Îl vedea acum desprins de ea, confiscat din nou de necunoscut, şoptindu-i alteia acele cuvinte, provocând acelaşi surâs maliţios şi complice ce înflorise de atâtea ori pe buzele ei. Sentimentul de care era cuprinsă nu era nici măcar un sentiment de gelozie: era prea sigură de dragostea lui. Era mai degrabă o frică de necunoscut, de toate acele atracţii misterioase care urmau, chiar în aceste clipe, să îl poarte pe amantul ei departe de ea şi de propria ei neputinţă de a se împotrivi acestor influenţe.

Îi dăruise tot ce avea – dar ce însemna asta în comparaţie cu celelalte daruri pe care i le rezerva viaţa? Le înţelegea acum pe celelalte tinere din ţinut care trecuseră prin aceeaşi aventură; şi ele oferiseră tot ceea ce aveau; oricât de absolută ar fi fost, însă, dăruirea nu era suficientă: ajungea doar pentru a cumpăra câteva clipe fugare de fericire…

Căldura devenise sufocantă – o simţea cum o acoperă ca un val din ce în ce mai greu. Chipurile din jurul ei începură să danseze în sala plină ochi, ca odinioară, imaginile de pe ecranul cinematografului din Nettleton. Figura domnului Royall se detaşă o clipă pe fundalul înceţoşat al pânzei mişcătoare. Îşi reluase locul de lângă

armoniu şi era aşezat nu departe de ea, cu ochii aţintiţi pe chipul ei, părând să pătrundă cu privirea până în miezul simţămintelor confuze ale lui Charity... O senzaţie de rău fizic, urmată de o nelinişte de moarte, se abătu deodată asupra ei şi întreaga strălucire a orelor arzătoare petrecute în căsuţa abandonată izbucni ca un incendiu în mintea ei buimăcită de spaimă... Se încordă şi întoarse ochii de la tutorele ei... Discursul vărului Hatchard tocmai luase sfârşit şi domnul Miles agită din nou imensele sale aripi albe. Fragmente din peroraţia lui zburau pe deasupra gândurilor confuze ale lui Charity. Vorbea de o bogată recoltă de amintiri sfinte... de o oră pătrunsă de har spre care se vor îndrepta gândurile fiilor North Dormerului, atunci când se vor ruga în clipele de cumpănă...

— Şi acum, Dumnezeule, încheie, îţi aducem umile şi fierbinţi mulţumiri pentru această zi binecuvântată a regăsirii noastre, în acest sat scump nouă, în care ne-am întors de departe. Păstrează-l neatins pentru noi, Doamne, cu toată modesta lui frumuseţe, cu toată dulceaţa lui patriarhală, aşa cum este acum, cu bătrânii lui înţelepţi şi buni, cu tinerii curajoşi şi perseverenţi în muncă, cu acest roi de fete inocente, pline de pietate şi puritate...

Îşi înălţă aripile albe spre cântăreţe şi Lambert Sollas atacă, în acelaşi moment, cu un aer hotărât primele măsuri din *Auld Long Syne*. Charity se ridicase şi privea fix în faţa ei... Deodată, lăsând să îi scape din mână buchetul de flori, se prăbuşi ca o masă inertă la picioarele domnului Royall.

Oipttofuf 14

Celebrarea sărbătorii de *Old Home Week* interesa, în aceeaşi măsură, satele învecinate dependente de comuna North Dormer, şi aceleaşi ceremonii urmau să se desfăşoare în tot ţinutul, din Dormer şi cele două Creston

până la Hamblin, acest cătun izolat pe partea nordică a Muntelui, acolo unde cădea întotdeauna prima zăpadă. Ceremonii şi discursuri se desfăşurară, deci, a treia zi, la Creston şi la Creston River; în a patra zi, principalii actori ai acestor serbări se deplasară la Dormer şi Hamblin.

De-abia în această a patra zi intră Charity, din nou, în căsuţa pustie. Ea şi Harney nu se mai văzuseră din seara de dinaintea serbării din North Dormer, de când se despărţiseră la marginea pădurii. Între timp trecuse prin felurite emoţii dar, pentru moment, spaima aparent inexplicabilă care o invadase în sala primăriei căpătase o motivaţie raţională. Era evident că i se făcuse rău pentru că era o căldură înăbuşitoare şi, de asemenea, pentru că oratorii vorbiseră fără să se oprească, un timp interminabil. Multe alte persoane fuseseră incomodate de căldură şi trebuiseră să plece înainte de sfârşitul ceremoniei. Furtuna plutise în aer toată după-amiaza; şi toată lumea se plânsese de aerisirea insuficientă a sălii.

La mica serată care avu loc după aceea, şi la care se duse fără nicio tragere de inimă, doar pentru că nu îndrăznea să lipsească, se liniştise imediat. Îndată ce intrase văzuse că Harney o aştepta. Se apropiase de îndată de ea, o privise cu ochi tandri şi surâzători şi o prinse în vârtejul unui vals. Picioarele lui Charity, devenite deodată uşoare şi docile, o purtară în ritmul muzicii, şi, deşi experienţa ei în materie se limita la câteva baluri din sat, nu avu nicio dificultate să se ridice la înălţimea partenerului ei. În timpul dansului se simţi eliberată de toate spaimele inutile; nu îşi mai amintea nici măcar că dansa, fără nicio îndoială, încălţată cu pantofii Annabelei Balch.

După vals, Harney o părăsi pentru a ieşi în întâmpinarea domnişoarei Hatchard şi a domnişoarei Balch, care tocmai îşi făceau intrarea. Charity avu un

moment de neliniște la apropierea domnișoarei Balch, dar neliniștea nu ținu mult. Se simțea de o frumusețe triumfătoare în acea seară și certitudinea că Harney împărtășea acest sentiment îi risipea toate temerile. Domnișoara Balch, într-o toaletă care nu o prindea deloc, avea un aer șters și înțepat; Charity avu chiar impresia că observă o expresie de descurajare în ochii ei cu gene spălăcite. Se așeză alături de domnișoara Hatchard și se văzu în curând, după atitudinea ei, că nu avea intenția să danseze. Nici Charity nu mai dansase. Harney îi explicase că domnișoara Hatchard îl rugase să valseze cu fiecare dintre fete; dar, venise de fiecare dată înainte de a le invita, să ceară permisiunea lui Charity, și acest semn de atenție din partea lui îi dăduse un sentiment de triumf intim, poate încă și mai intens decât în momentul în care se rotea împreună cu el, îmbătată de muzică…

Acum, își amintea de toate acestea, așteptându-l în casa pustie. Seara era fierbinte încă, iar aerul înăbușitor. Își scosese pălăria și se întinsese, cât era de lungă, pe cuvertura mexicană, căci în casă era mai răcoare decât afară, sub copaci. Își încrucișase brațele sub cap și privea fix pe fereastră, prin care se zărea silueta aspră a Muntelui. În spatele acestei mase întunecate, cerul era incendiat de lumina apusului de soare. Clopoțelul bicicletei lui Harney se va auzi peste câteva minute. Preferase, într-adevăr, acest mijloc de locomoție pentru a se deplasa la Hamblin, în loc să meargă acolo cu trăsura, împreună cu verișoara sa și cu prietenii, cu intenția de a scăpa mai repede și de a se opri la întoarcere la căsuța părăsită, care se găsea în drumul lui. El și Charity se amuzaseră împreună la ideea că vor auzi întorcându-se trăsurile încărcate, în timp ce ei se vor afla aici, bine ascunși în refugiul lor din spatele merilor bătrâni. Aceste satisfacții ale unui orgoliu copilăresc îi dădeau lui Charity senzația că

se află în deplină siguranţă, că nu are de ce să îi fie teamă.

Nu uitase, totuşi, imaginea de coşmar care îi apăruse brusc, în timpul ceremoniei din sala primăriei, încrederea în trăinicia fericirii sale o părăsise în acel moment şi presimţea că, în viitor, fiecare minut petrecut împreună cu Harney va sta sub semnul incertitudinii. Din negru, Muntele devenise purpuriu, de parcă s-ar fi umplut pe dinăuntru de strălucirea soarelui la apus. Vârful era înfipt într-un nor de lumină şi mai vie şi, deasupra zidului de flăcări, cerul de un verde-pal evoca răcoarea unui lac din pădure. Charity stătea nemişcată, cu ochii ţintă la Muntele aprins, pândind steaua albă a crepusculului.

Privirile sale erau îndreptate spre bucata de cer încadrată de fereastră, când avu senzaţia că o umbră traversează razele de lumină care scăldau odaia. Poate era Harney, care trecea prin dreptul ferestrei. Se ridică alene, apoi îşi lăsă din nou capul să cadă pe braţele îndoite. Părul despletit îi acoperea pieptul. Nu se mişca, cu un surâs vag pe buze şi pleoapele leneşe pe jumătate închise. Se auzi un zgomot uşor, cineva apăsa clanţa. Strigă, veselă:

— Ai desfăcut lanţul?

Uşa se deschise şi domnul Royall intră.

Se ridică brusc, sprijinindu-se de pernele puse una peste alta, şi se priviră fără o vorbă. Apoi, avocatul închise uşa şi făcu câţiva paşi în direcţia ei.

Charity se îndreptă din spate şi şopti:

— Ce cauţi aici?

Ultimele raze ale apusului de soare luminau în plin chipul palid al lui domnul Royall.

— Am venit pentru că ştiam că eşti aici, răspunse simplu.

Îşi aminti că era despletită şi simţi că nu îi va putea

vorbi atâta timp cât va fi astfel, cu părul răvăşit. Se aplecă pentru a-şi strânge agrafele şi încercă să îşi aranjeze coafura, dar îi tremurau mâinile. Domnul Royall o privea în tăcere.

— Charity, spuse, într-o clipă *el* va fi aici. Lasă-mă, mai întâi, să îţi vorbesc…

— Nu ai niciun drept să îmi vorbeşti. Fac ce-mi place.

— Ştiu… Ce ai de gând să faci?

— Nu voi răspunde la această întrebare, ca de altfel la niciuna.

Domnul Royall îşi întoarse ochii de la ea, începu să cerceteze curios încăperea, încă scăldată în soare. Vasul de gresie de pe masă era plin cu ruje mov şi frunze purpurii de arţar. Pe o mică planşetă sprijinită de perete se aflau o lampă, ceainicul, câteva ceşti şi câteva farfurioare. Cele două scaune pliante erau instalate în apropierea mesei.

— Deci aici vă întâlniţi? spuse.

Vorbea cu o voce liniştită şi părea întru totul stăpân pe el. Charity se simţi descumpănită: era pregătită să răspundă unui atac violent, dar această acceptare calmă a situaţiei o lăsa dezarmată.

— Haide, Charity… întotdeauna mi-ai spus că nu am niciun drept asupra ta. Ar fi, totuşi, două modalităţi de a privi această chestiune, dar nu vreau să le discut cu tine… Tot ce ştiu este că te-am crescut cât am putut de bine şi că m-am purtat întotdeauna frumos cu tine. Da, ştiu, cu o excepţie. Dar nu ar fi drept să ţii cont doar de excepţie, de un moment de nebunie. Nu, nu ar fi drept, şi o ştii la fel de bine ca şi mine, altfel nu ai fi continuat să trăieşti sub acoperişul casei mele. Mi se pare că faptul că ai rămas îmi dă un fel de drept: dreptul de a veghea asupra ta, de a împiedica să ţi se întâmple o nenorocire. Acesta este singurul drept de care te rog să ţii seama.

Charity îl ascultă în tăcere; la sfârşit ripostă cu un

râs ironic:

— Aşteaptă ca, mai întâi, să mi se întâmple o nenorocire.

Avocatul rămase tăcut un moment, de parcă ar fi cântărit cuvintele pe care urma să le rostească.

— Acesta este singurul tău răspuns?

— Da, singurul.

— Bine… voi aştepta.

Se întoarse încet, ca pentru a pleca; dar, în acel moment, ceea ce se temea Charity că o să se întâmple, se întâmplă. Uşa se deschise şi Harney intră.

Se opri brusc, încremenit de surpriză; revenindu-şi, totuşi, se îndreptă imediat spre domnul Royall, privindu-l drept în faţă.

— Aţi venit să mă vedeţi, domnule? întrebă rece, aruncându-şi şapca pe masă, cu gestul unui om care se află la el acasă.

Domnul Royall îşi plimbă încet privirea prin toată încăperea, apoi ochii i se opriră asupra tânărului.

— Aici locuiţi? întrebă.

Harney surâse:

— Doamne, casa este a mea aşa cum este a oricui. Vin aici din când în când, să desenez…

— Şi să primiţi vizitele domnişoarei Royall.

— Atunci când îmi face onoarea…

— Şi aici este casa unde aveţi de gând să o aduceţi să locuiască atunci când vă veţi căsători?

Se făcu tăcere, o tăcere apăsătoare, interminabilă. Charity, tremurând de furie, făcuse un pas înainte, ca pentru a răspunde; dar, în cele din urmă, tăcuse, prea umilită pentru a mai putea scoate un sunet. În faţa privirii bătrânului, Harney lăsase ochii în jos, dar, după un moment, îi ridică şi privindu-l drept în faţă pe domnul Royall, răspunse:

— Domnişoara Royall nu este un copil. Nu este puţin cam ridicol să se vorbească despre ea în acest mod? Sunt convins că se consideră liberă să se ducă şi să vină unde îi place, fără să dea socoteală nimănui.

Se opri şi reluă:

— În rest, sunt gata să răspund la orice întrebare ar dori să îmi pună.

Avocatul se întoarse spre ea.

— Întreabă-l când se va căsători cu tine.

Se făcu din nou tăcere, şi veni rândul domnului Royall să râdă, un râs răguşit, dureros.

— Nu vei îndrăzni, strigă, cu o izbucnire de pasiune neaşteptată.

Se apropiase de Charity, cu braţul drept ridicat, cu un gest nu de ameninţare, ci de înflăcărare tragică.

— Nu vei îndrăzni, şi ştii de ce. Apoi, îndreptându-se spre Harney:

— Şi dumneavoastră, de asemenea, ştiţi de ce nu aţi cerut-o în căsătorie, şi de ce nici nu aveţi intenţia să o faceţi. Pentru că nu este nevoie să o cereţi în căsătorie, nici dumneavoastră, nici ceilalţi de altfel. Doar eu am fost atât de prost încât să ignor asta; nimeni nu se va înşela în ceea ce o priveşte, aşa cum m-am înşelat eu… nimeni din Eagle County, în orice caz. Toată lumea ştie cine este, de unde vine şi din cine se trage. Toată lumea ştie că mama ei era o femeie uşoară din Nettleton, care s-a dus după una dintre acele lichele de pe Munte, pentru a coabita cu el în mijlocul acestei colonii de păgâni. Am văzut-o acolo sus, acum cincisprezece ani, când am urcat să o caut pe micuţă. Am luat-o la mine pentru a o smulge din viaţa ignobilă pe care o ducea mama ei… şi aş fi făcut mai bine dacă o lăsam în putregaiul din care se trage…

Se opri, plimbându-şi privirea sumbră peste cei doi tineri, apoi peste Muntele ameninţând de sub coroana de

foc. Îşi acoperi deodată obrajii cu amândouă mâinile, lăsându-se să cadă pe un scaun din faţa mesei la care amanţii se ospătaseră rustic de atâtea ori. Harney se rezemase de fereastră, cu sprâncenele încruntate şi răsucea între degete un pacheţel care se legăna la capătul unei sfori... Charity îl auzi pe domnul Royall suspinând adânc o dată, sau de două ori; umerii îi tremurau uşor, de parcă ar fi plâns fără zgomot. Se ridică încet şi traversă încăperea, fără să îl privească pe niciunul dintre ei. Amândoi îl văzură căutând uşa şi pipăind pentru a găsi clanţa: ieşi în sfârşit şi dispăru în întuneric.

O tăcere îndelungată se aşternu după plecarea lui. Charity aştepta ca Harney să vorbească primul, dar se părea că tânărul nu găsea pentru început ce să zică. Sfârşi prin a spune:

— Mă întreb cum ne-a descoperit?

Ea nu îi răspunse. Aruncă pe masă pachetul pe care îl ţinea în mână şi se apropie:

— Sunt dezolat, dragă... că s-a întâmplat aşa...

Ea îşi dădu mândră capul pe spate.

— Nu regret nimic, absolut nimic.

— Nu...

Aştepta să o strângă în braţe, dar el se întoarse, cu un aer nehotărât. Ultima lucire a zilei se mistuise în spatele Muntelui. Totul în cameră devenise vag şi crepuscular. O ceaţă umedă, de seară de toamnă, se ridica deja dincolo de livadă; îi simţeau răcoarea pe frunţile înfierbântate. Harney se învârti prin cameră cu paşi lenţi şi, în cele din urmă, întorcându-se, se aşeză la masă.

— Vino, spuse pe un ton imperios.

Charity se aşeză, în timp ce el desfăcea pachetul, înşirând pe masă o duzină de sandviciuri.

— Le-am şterpelit la banchetul din Hamblin, spuse râzând şi le împinse în faţa ei.

Ea râse, la rândul ei, luă un sandvici şi începu să mănânce.

— Ai pregătit ceaiul? întrebă tânărul.

— Nu, îi răspunse. Am uitat.

— Păcat… Este prea târziu să mai fierbi apa acum.

Nu mai adăugă altceva şi amândoi continuară să mănânce în tăcere. Întunericul invadase mica încăpere şi deja Charity nu mai vedea figura lui Harney.

Tânărul se aplecă deodată deasupra mesei şi o prinse de mână.

— Sunt nevoit să lipsesc câtva timp, Charity, spuse, poate o lună sau două… pentru a aranja anumite lucruri; după aceea mă voi întoarce… şi ne vom căsători.

Vocea sa părea că aparţine unui străin: nimic nu răzbătea din vibraţiile pe care Charity le cunoştea atât de bine. Ea îşi lăsă mâna în a lui şi o simţi rece şi inertă. Ridică un moment capul pentru a-i răspunde, dar cuvintele îi muriră pe buze. Multă vreme rămaseră nemişcaţi, înţepeniţi, pentru a spune astfel, în atitudinea lor de tandreţe încrezătoare, de parcă cine ştie ce moarte stranie s-ar fi abătut deodată asupra lor. În cele din urmă, Harney se ridică, tremurând uşor.

— Dumnezeule! Ce umezeală… nu vom mai putea veni aici mult timp, spuse. Luă un sfeşnic de cositor de pe planşetă şi aprinse lumânarea; apoi sprijini un oblon demontat de fereastră şi puse sfeşnicul pe masă. Flacăra pâlpâitoare a lumânării proiecta umbre bizare pe fruntea lui încruntată şi făcea ca surâsul lui să pară o grimasă.

— Dar aceste zile au fost minunate, nu-i aşa, Charity? Ce este? De ce mă priveşti aşa? Nu este adevărat că au fost minunate?

Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Şi vor mai fi şi altele, multe altele… frumoase… mai frumoase… nu-i aşa, dragă?

Îi răsturnă încet capul pe spate, căutând după ureche acea linie curbă a gâtului pe care îi plăcea atât de mult să o sărute, şi îşi apăsă buzele pe ea... îi săruta părul, ochii, buzele. Ea se lipea de el, cu disperare şi, în timp ce o atrăgea spre divan, avu impresia că se prăbuşeau amândoi într-o prăpastie fără fund.

Capitoluf 15

În seara aceea, se despărţiră, ca de obicei, la liziera pădurii.

Harney urma să plece în ziua următoare, dis-de-dimineaţă. O rugă pe Charity să nu discute cu nimeni înainte de întoarcerea sa despre intenţia lor de a se căsători, şi, lucru straniu, ea se simţi parcă uşurată de această amânare. Se simţea apăsată de greutatea umilinţei, atât de profundă încât atenua orice altă senzaţie.

Îi spuse la revedere amantului ei fără să dea aproape niciun semn de emoţie. Promisiunile că se va întoarce, în care se întrecea Harney, i se păreau aproape jignitoare. Nu se îndoia de intenţia lui de a reveni; îndoielile care o încercau erau cu mult mai adânci şi mai puţin explicabile.

De la acea imagine himerică care îi zburase prin minte la prima lor întâlnire, nu se mai gândise niciodată că ar putea-o lua de soţie. Nu fusese nevoită să îndepărteze din minte această idee pentru că, la drept vorbind, nici nu o avusese vreodată. De câte ori se gândea la viitor, simţea că prăpastia care o despărţea de Harney era prea adâncă, iar puntea pe care dragostea lor o arunca peste ea era fragilă ca un curcubeu. Dar rare erau clipele când binevoia să se gândească la viitor; fiecare zi era atât de plină, atât de bogată, încât o absorbea în întregime. Avea impresia că, de acum înainte, totul va fi altfel, şi că ea însăşi nu va mai

reprezenta pentru Harney ceea ce fusese până atunci. Undeva, în mintea ei, se contura confuz bănuiala că, în loc să existe ca o fiinţă aparte, ocupând un loc special în gândurile lui, va fi comparată cu altele şi i se vor cere lucruri pe care nici măcar nu le bănuia. Era prea mândră să îi fie frică, dar libertatea ei spirituală se resimţea din această cauză…

Harney nu stabilise nicio dată pentru întoarcerea sa. Spusese doar că, mai întâi, trebuia să cântărească bine lucrurile şi să rezolve anumite probleme. Promisese să scrie, de îndată ce va avea de comunicat ceva precis şi îi lăsase adresa, rugând-o să îi scrie şi ea din când în când. Dar adresa o îngrozi. Era la New York, într-un arondisment din preajma Fifth Avenue al cărui nume nu se mai termina. Numai strada, ea singură, părea să pună între ei o barieră de netrecut. În primele zile scosese o dată sau de două ori o foaie de hârtie, se aşezase în faţa ei şi încercase să îşi dea seama ce ar putea să îi spună; dar avea sentimentul că scrisoarea ei nu va ajunge niciodată la destinaţie. Nu trimisese până acum nicio scrisoare mai departe de Hepburn…

Trecuseră zece zile de când plecase Harney, când sosi prima lui scrisoare. Epistola era tandră, dar gravă, nu semăna deloc cu bileţelele hazlii pe care i le trimitea prin ştrengarul de băiat al fermierului, când stătea la Creston River. Menţiona formal intenţia sa de a reveni, dar nu specifica nicio dată, şi îi amintea că, aşa cum deciseseră de comun acord, proiectele lor nu trebuiau divulgate înainte ca el să aibă răgazul necesar pentru a pune toate lucrurile la punct. Nu putea prevedea, încă, timpul necesar pentru acest aranjament; dar Charity putea avea certitudinea că el se va întoarce imediat ce totul va fi aplanat.

Charity citi scrisoarea cu strania senzaţie că aceasta venea de atât de departe încât îşi pierduse pe drum orice

semnificaţie. Trimise în chip de răspuns o carte poştală colorată reprezentând cascada Creston River, pe care scrise „Cu toată tandreţea, de la Charity”. Simţea cât de jalnic şi de nepotrivit este acest răspuns şi presimţea disperată că, datorită incapacităţii de a se exprima, îi va lăsa o impresie de răceală, de aversiune chiar, dar ce putea face? Nu reuşea să uite că nu îi pomenise niciodată de căsătorie, înainte ca domnul Royall să îl constrângă să pronunţe acest cuvânt; şi, deşi nu avusese forţa să rupă vraja care îl ţinea legată de el, îşi pierduse parcă orice spontaneitate a sentimentelor şi părea să aştepte pasivă să i se împlinească soarta, neavând cum să se abată de la ceea ce îi era scris.

Atunci când se întorsese în casa roşie, domnul Royall nu era acolo. Verena o anunţă pe Charity în dimineaţa zilei următoare – chiar ziua plecării lui Harney – după ce coborî din camera ei, că tutorele ei plecase la

Worcester şi Portland. Era, într-adevăr, acea perioadă din an când se ducea, de obicei, să îşi prezinte raportul companiilor de asigurări pe care le reprezenta şi, deşi puţin cam neaşteptată, plecarea lui era cât se poate de normală. Nu se sinchisi de altfel de ea, mulţumită doar că nu era acolo…

După plecarea lui Harney căută singurătatea şi îşi evită cu grijă prietenele. North Dormer îşi revenea încetul cu încetul din zarva care se făcuse în jurul numelui său, şi agitaţia, care încă se mai prelungea, îi permise lui Charity să se ţină la distanţă fără să atragă atenţia. Totuşi, nu avea cum să scape pentru mult timp de credincioasa Ally. În primele zile de după încheierea festivităţilor de *Old Home Week*, Charity evită să se întâlnească cu ea, ducându-se să hoinărească pe dealuri, atunci când nu se afla în bibliotecă, la postul ei. Dar, interveni o perioadă ploioasă şi, într-o după-amiază, când aversele nu mai conteneau,

Ally apăru în casa roşie, aducându-şi cu ea bluza la care lucra, sigură că o va găsi acasă pe prietena ei.

Tinerele se instalară în camera lui Charity. Aceasta, cu mâinile pe genunchi, cufundată parcă într-un vis adânc, nu era decât pe jumătate conştientă de prezenţa lui Ally, aşezată dinaintea ei pe un scăunel de nuiele. Ally îşi pusese în poală bluza la care lucra şi strângea din buzele subţiri aplecându-se deasupra acului.

— Eu am avut ideea să cos o fundă pe piept, spuse cu un aer mândru, dându-şi capul pe spate, pentru a admira bluza căreia îi monta garniturile. Este pentru domnişoara Balch; a fost încântată.

Se întrerupse, apoi reluă cu o uşoară tremurare a vocii sale şuierătoare:

— Nu am îndrăznit să îi spun că ideea asta mi-a venit după bluza pe care am văzut-o la Julia.

Charity ridică cu nonşalanţă privirea.

— Încă te mai vezi cu Julia?

Ally roşi, de parcă aluzia i-ar fi scăpat fără voia ei.

— Oh! E mult timp de când am văzut-o cu bluza aceea…

Se făcu din nou tăcere şi Ally reluă, după o clipă:

— Domnişoara Balch mi-a lăsat multe comenzi la plecare, de data asta.

— Ce… a plecat? întrebă Charity, brusc neliniştită.

— Nu ştiai? După serbarea de la Hamblin s-a întors la Springfield, chiar în ziua următoare. Am văzut-o plecând cu trăsura dis-de-dimineaţă, împreună cu domnul Harney.

Încă o dată se făcu tăcere, o tăcere punctată de foşnetul ploii şi, din când în când, de ţăcănitul foarfecilor lui Ally.

La un moment dat, aceasta râse visătoare.

— Ştii ce mi-a spus domnişoara Balch, înainte de a pleca? Mi-a spus că mă va chema la Springfield să-i lucrez

trusoul. Charity îşi ridică din nou pleoapele îngreuiate şi privi figura palidă şi trasă a lui Ally, care se legăna încet deasupra degetelor agile.

— Aşadar se mărită?

Ally lăsă bluza să îi cadă pe genunchi şi se opri, cu ochii aţintiţi pe lucrul ei. Buzele păreau să i se fi uscat dintr-odată, căci le umezea cu vârful limbii.

— Doamne, presupun… după cele ce mi-a spus… Nu ştiai?

— De ce aş fi ştiut?

Ally nu răspunse. Se aplecă asupra bluzei şi începu să îndrepte cu vârful foarfecii una dintre bucăţile însăilate.

— De ce aş fi ştiut? repetă Charity, cu asprime în glas.

— Nu ştiu… m-am gândit că poate ai auzit ce se vorbeşte pe aici. Se pretinde că este logodită cu domnul Harney.

Charity se ridică, râzând, în picioare, şi îşi înălţă braţele deasupra capului cu un gest nepăsător.

— Dacă toate acelea pe care le mărită lumea s-ar căsători cu adevărat, ar trebui să faci toată ziua rochii de mireasă, spuse cu ironie.

— Ah!… atunci nu crezi? riscă Ally.

— Cred sau nu cred, asta nu schimbă lucrurile.

— Evident… Tot ce ştiu, este că am văzut-o plângând în seara zilei de sărbătoare, pentru că rochia nu îi venea bine. De aceea nu a vrut să danseze.

Charity rămăsese în picioare, cu ochii aţintiţi asupra corsajului de dantelă pe care Ally îl ţinea pe genunchi. Brusc, se aplecă şi îl smulse cu un gest brutal.

— Ei bine, nu va dansa nici cu acest corsaj, strigă, cuprinsă de o violenţă neaşteptată; şi, înşfăcând bluza cu mâinile ei tinere şi viguroase, o sfâşie în două şi aruncă bucăţile de dantelă pe duşumea.

— Oh, Charity!… exclamă Ally, ridicându-se consternată.

Cele două fete se înfruntară câteva clipe, cu bucăţile de bluză între ele. Ally izbucni în lacrimi.

— Dumnezeule, ce o să îi spun? Ce mă fac? Era dantelă adevărată! şopti, printre suspine.

Charity îi aruncă o privire plină de cruzime.

— Nu trebuia să aduci acest corsaj aici, spuse. Urăsc veşmintele altora… este ca şi cum chiar oamenii aceia s-ar afla aici, în această încăpere.

După această mărturisire, tinerele, continuară să se privească, până în clipa în care Charity strigă, aprinsă la faţă:

— Ascultă, Ally, pleacă! Pleacă… sau te voi detesta şi pe tine.

După ce Ally ieşi din cameră, Charity se aruncă pe pat, suspinând.

Ploaia, care dură câteva zile, fu urmată de o furtună adusă de vântul din nord-vest. Pădurile căpătară culoarea primelor zile de toamnă, după ce furtuna se potoli, cerul deveni de un albastru mai intens, şi nori albi mari se aşezară pe dealuri ca nişte troiene de zăpadă. Primele frunze de arţar chircite începură să se rostogolească pe peluza din faţa casei domnişoarei Hatchard şi viţa-de-vie sălbatică împroşcă cu pete stacojii porticul alb al *Memorialului Hatchard*. Era un septembrie triumfal şi auriu. Culorile aprinse ale viţei sălbatice acopereau cu fiecare zi mai mult povârnişurile dealurilor, revărsându-se în valuri de carmin şi purpură. Lariţa strălucea albă, învăluită într-un halou de lumină gălbuie ca focul din cămin, arţarii ardeau în flăcări, sau aveau sclipiri roşiatice, ca jăraticul, iar pâlcurile de brazi canadieni păreau nişte pete de indigo presărate peste pădurea incandescentă.

Nopţile reci se umpleau de scânteierea vie şi dură a

stelelor din depărtare, parcă mai mici şi, în acelaşi timp, mai strălucitoare decât vara. Charity avea, uneori, în timpul orelor lungi de insomnie, senzaţia că este legată de roata imensă a astrelor şi că se învârteşte odată cu ele în golul spaţiilor întunecate. Noaptea plănuia multe lucruri… atunci încerca să îi scrie lui Harney. Dar, neştiind cum să pună pe hârtie ceea ce voia să îi spună, aştepta. De la întâlnirea cu Ally căpătase certitudinea interioară că era într-adevăr logodit cu domnişoara Balch, şi că „aranjamentele”, despre care vorbea presupuneau posibila rupere a acestei legături. Odată ce depăşise primul acces de gelozie, nu mai încerca niciun fel de teamă în legătură cu acest subiect. Era sigură că Harney se va întoarce şi era sigură, de asemenea că, cel puţin pentru moment, pe ea o iubea Harney, şi nu pe Annabel Balch. Asta nu însemna că tânăra nu mai reprezenta o rivală, pentru că ea simboliza tot ceea ce Charity nu era, toate acele lucruri pe care Charity se simţea absolut incapabilă să le înţeleagă sau să le îndeplinească. Annabel Balch putea să nu fie fata cu care Harney avea să se însoare, dar era exact tipul de fată cu care ar fi fost natural să se însoare. Nici în momentele sale cele mai fericite, Charity nu se imaginase soţia lui Harney. Nu reuşise niciodată să fixeze această imagine şi să o dezvolte în consecinţele ei cotidiene; dar, dimpotrivă, reuşea perfect să şi-o închipuie pe Annabel în acest rol.

Cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se simţea apăsată de fatalitate, şi îşi dădea seama cât de inutil este să încerce să se împotrivească acesteia. Nu reuşise niciodată să se adapteze circumstanţelor; ea ştia doar să spargă, să rupă şi să distrugă. Scena dintre ea şi Ally o făcu să îi fie ruşine de sălbăticia ei infantilă. Ce ar fi spus Harney, dacă ar fi fost martorul ei? Şi totuşi, de câte ori acest incident îi traversa din nou spiritul perplex, nu reuşea să îşi imagineze ce ar fi făcut în locul ei o

persoană civilizată. Se simţea depăşită de forţele necunoscute pe care trebuia să le înfrunte şi îşi dădea seama că lupta cu ele era inegală.

Acest sentiment sfârşi, în cele din urmă, prin a o împinge spre o decizie neaşteptată. Luă o foaie din teancul de hârtie pentru scrisori de pe biroul avocatului şi, aşezându-se aproape de lampa din bucătărie, într-o seară când Verena urcase să se culce, începu să-i scrie pentru prima oară lui Harney. Scrisoarea era foarte scurtă.

Dorinţa mea este să te căsătoreşti cu Annabel Balch, aşa cum i-ai promis. Nu îţi fie teamă că o voi lua în nume de rău… ceea ce vreau este ca tu să te comporţi cinstit. A ta Charity, care te iubeşte.

Puse scrisoarea la poştă în dimineaţa următoare şi se simţi câteva zile cu inima ciudat de uşoară. Apoi, începu să se întrebe de ce nu îi răspundea Harney.

Într-o dimineaţă, când se afla singură în bibliotecă, cu mintea absorbită de o mulţime de gânduri, şirurile de cărţi începură să se învârtească în jurul ei, iar pupitrul să se mişte sub coate. Acest vertij fu urmat de o greaţă asemănătoare cu aceea pe care o simţise în ziua ceremoniei de la Primărie. Dar atunci sala era plină de lume şi era o căldură sufocantă, în timp ce acum biblioteca era goală şi era atât de răcoare că rămăsese cu jacheta pe ea. Cinci minute mai devreme se simţea perfect; şi iată că, deodată, avea senzaţia că este pe moarte. Bucata de dantelă la care lucra îi căzu din mâini şi croşeta de oţel se rostogoli zăngănind pe parchet. Îşi apăsă mâinile moi pe tâmple, sprijinindu-se de birou, pentru a lupta cu răul care o copleşea. Ameţeala se potoli încetul cu încetul şi, după câteva minute, se ridică tremurând înspăimântată, îşi luă pălăria şi ieşi la aer. Dar peisajul scăldat în lumina aurie de toamnă se clătina în jurul ei şi urechile îi erau pline de un zumzet ciudat, în timp ce se târa cu paşi lenţi de-a lungul

drumului, care i se părea interminabil, până în pragul casei roşii.

Pe când se apropia, văzu o şaretă care staţiona în dreptul porţii şi numai se zbătu în piept. Dar era doar domnul Royall, care cobora, cu sacul de voiaj în mână. Îşi dădu seama că o privea extrem de atent, de parcă ar fi fost ceva ciudat în mersul ei şi îşi îndreptă ţinuta, dându-şi capul pe spate, într-un efort disperat de a disimula starea în care se afla. Privirile lor se întâlniră şi Charity spuse cu un aer indiferent, de parcă între ei nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Iată-te înapoi!

— Da, iată-mă, răspunse, şi se îndreptă spre cabinetul de lucru.

Charity se căţără cu mare greutate pe scară, până în camera ei; îşi simţea picioarele atât de grele încât i se părea că se lipeau de trepte.

Două zile mai târziu, Charity cobora din tren la Nettleton şi, ieşind din gară, o pornea prin piaţa cenuşie de praf. Frigul din zilele precedente trecuse şi temperatura era la fel de blândă şi aproape tot atât de ridicată ca în ziua în care, împreună cu Harney, traversase aceeaşi piaţă, atunci în întregime pavoazată în cinstea sărbătorii de 4 Iulie. Aceleaşi căruţe de închiriat şi aceleaşi brekuri stăteau aliniate în şir în faţa gării, iar mârţoagele prăpădite acoperite cu plase îşi legănau la fel capetele triste şi obosite. Recunoscu reclamele ţipătoare de deasupra restaurantelor şi a sălilor de biliard ca şi firele lungi de sârmă, suspendate de stâlpii înalţi care mărgineau strada principală. O luă pe drumul jalonat de aceşti stâlpi, mergând foarte repede, cu capul în jos, până ajunse la intersecţia cu o stradă largă, în colţul căreia se afla o casă din cărămidă. Traversă strada şi aruncă pe furiş o privire spre faţada casei; apoi se întoarse pe urmele ei şi intră

brusc pe o uşă, în spatele căreia se afla o scară cu treptele îmbrăcate pe margine în aramă. Sună la etajul al doilea şi o mulatră tânără cu părul scurt şi creţ, purtând un şorţ de muselină cu volane, o introduse într-o anticameră în care o vulpe împăiată întindea vizitatorilor, cu labele dinainte, o tavă de aramă, pentru a-şi depune cărţile de vizită. În capătul anticamerei o uşă de sticlă purta această inscripţie: *Consultaţii*. După o aşteptare de câteva minute într-un salon mobilat cu sofale de catifea, deasupra cărora tinere în toalete ţipătoare surâdeau ca la fotograf, din ramele mari şi aurite, Charity fu introdusă în birou…

Câteva clipe mai târziu ieşi din nou pe uşa de sticlă: doctoriţa Merkle o însoţi şi o conduse într-o altă cameră, mai mică şi încă şi mai înţesată de fotolii de catifea şi de rame aurite. Doctoriţa Merkle era o femeie durdulie, cu ochii mici şi însufleţiţi, cu părul negru acoperindu-i în întregime fruntea, cu dinţii prea albi şi prea regulaţi. Purta o rochie croită din satin negru; lanţuri şi brelocuri de aur atârnau peste corsajul bombat. Avea mâinile mari şi moi, mişcările îi erau pline de vioiciune şi degaja un miros de mosc şi acid fenic.

Îi surâdea lui Charity, dezvelindu-şi dantura impecabilă.

— La loc, draga mea! Vrei să guşti o picătură de ceva ca să prinzi curaj?… Nu?… Ei bine, întinde-te o clipă pe canapea. Nu este nimic de făcut acum, dar într-o lună, dacă vrei să vii din nou… Aş putea chiar să te ţin la mine două, trei zile, şi totul va trece fără ca să ai nici cea mai mică neplăcere… Sărmană micuţă! Data viitoare îţi vei face mai puţin sânge rău!

Charity o privea cu ochii dilataţi de uimire. Această femeie cu părul fals, cu dinţii falşi, cu surâsul fals, atât de suspect… ce îi oferea, dacă nu imunitatea pentru o crimă de neconceput? Charity simţise, până în această clipă,

doar un dezgust vag, ca şi o suferinţă fizică atroce, ce o înspăimânta; şi iată că, deodată, i se dezvăluia surpriza gravă a maternităţii. Venise în această casă îngrozitoare doar pentru că nu cunoştea un alt mijloc de a se convinge că nu se înşela asupra stării ei, şi femeia o luase drept o creatură mizerabilă, cum era Julia… Acest gând i se păru atât de oribil încât se ridică, palidă şi tremurând, simţind cum urcă în ea valurile uneia dintre acele crize de furie care o făceau să uite de ea.

Doctoriţa Merkle se ridică, la rândul ei, mereu surâzătoare.

— De ce vrei să pleci atât de repede? Ar trebui să te odihneşti un pic…

Se întrerupse, iar surâsul său se făcu şi mai matern.

— Mai târziu… dacă se va bârfi prea mult în jurul tău, şi dacă vei simţi nevoia să lipseşti un timp, o doamnă din Boston, cu care sunt prietenă, caută o domnişoară de companie. Ai fi exact persoana potrivită, draga mea…

Charity ajunsese lângă uşă.

— Nu vreau să rămân. Nu mă voi mai întoarce niciodată aici, bolborosi, cu mâna pe clanţă.

Dar, doctoriţa îi bară drumul cu un gest rapid.

— Ah, bine! Dacă este aşa, cei cinci dolari ai mei, te rog.

Charity privi disperată figura rigidă, cu buzele strânse, din faţa ei. Împrumutase patru dolari de la Ally, dar cheltuise doi dolari pentru biletul dus-întors şi nu îşi imaginase niciodată că onorariul unui doctor ar putea depăşi doi dolari.

— Nu ştiam… nu am atâţia bani la mine, bolborosi, izbucnind în suspine.

Doctoriţa avu un râs scurt, care nu-i mai descoperi de astă dată dinţii, şi o întrebă repezit pe Charity dacă îşi închipuia că ea conducea stabilimentul aşa, doar pentru

propria ei plăcere. În timp ce vorbea, îşi sprijinea umerii largi de uşă, cu aerul înfricoşător al temnicerului care îşi admonestează prizonierul.

— Spui că vei veni să îţi achiţi datoria? Cunosc eu cântecul ăsta. Dă-mi adresa, şi, dacă nu vei putea să îmi plăteşti, voi trimite familiei tale nota… Ce? Nu înţeleg ce spui… Nu îţi convine? Ei bine, eşti cam pretenţioasă pentru o fată care nu are cu ce să-şi plătească datoriile…

Se opri brusc, cu ochii ţintă la broşa cu piatră bleu.

— Dar, nu îţi este ruşine să refuzi să achiţi onorariul unei femei care munceşte din greu pentru a-şi asigura traiul, când te plimbi cu o bijuterie ca asta?… Uite, nu stă în obiceiul meu, şi fac asta doar pentru a te obliga să plăteşti, dar, dacă accepţi să îmi dai această broşă în gaj, te las să pleci… Bineînţeles, vei putea să o iei înapoi când îmi vei aduce banii…

Pe drumul de întoarcere spre North Dormer, Charity simţi o uşurare pe cât de profundă, pe atât de surprinzătoare. Îi fusese într-adevăr penibil să lase cadoul lui Harney pe mâinile acelei femei, dar vestea pe care o primise nu fusese chiar şi cu acest preţ, prea scump plătită. Stătea aşezată pe banchetă, cu ochii pe jumătate închişi, în timp Ce trenul alerga de-a lungul peisajului familiar; şi iată că amintirile voiajului său precedent, în loc să se învârtească în jurul ei ca frunzele moarte purtate de vânt, i se părea că renasc şi se coc în sângele ei ca o sămânţă trezită la viaţă, primăvara. De acum încolo nu va mai şti niciodată ce înseamnă să fii singur. Totul părea să fi devenit dintr-odată simplu şi clar. Acum, când era mama copilului lui Harney, nu îi mai era deloc greu să îşi imagineze că este soţia lui. Titlurile lui Annabel Balch i se păreau, comparate cu dreptul ei suveran, doar iluziile sentimentale ale unei fete oarecare.

În aceeaşi seară, o găsi la uşa casei pe Ally, care o

aştepta în amurg.

— Am trecut pe la poştă tocmai când închidea. Willy Targatt mi-a spus că a sosit o scrisoare pentru tine şi am venit să ţi-o aduc.

Întinzându-i scrisoarea, Ally o învăluia pe Charity într-o privire plină de simpatie, dar, în acelaşi timp, pătrunzătoare. Îşi privea cu totul altfel prietena după episodul corsajului sfâşiat; în ochi i se citea un soi de admiraţie amestecată cu teamă.

Charity înşfăcă scrisoarea, râzând.

— Oh, mulţumesc… şi bună seara! spuse, părăsind-o brusc, şi o luă la fugă spre casă.

Ştia că, dacă mai întârzia o secundă, Ally ar fi fost pe urmele ei.

Urcă scara în grabă şi intră pe bâjbâite în odaia întunecoasă. Îi tremurau mâinile, în timp ce căuta chibriturile şi aprindea lumânarea; plicul era lipit cu atâta grijă încât trebui să caute foarfecele pentru a reuşi să îl deschidă. În sfârşit, putu citi:

Dragă Charity, am primit scrisoarea ta. M-a mişcat mai mult decât o pot spune. Vrei, în schimb, să ai încredere în mine, pentru a acţiona aşa cum este mai bine? Există lucruri pe care este greu să le explici, pe care este greu să le justifici, dar generozitatea ta face ca totul să îmi fie mai uşor. Tot ceea ce pot face acum este să îţi mulţumesc pentru înţelegerea ta plină de inteligenţă. Spunându-mi că vrei, mai ales, să mă vezi procedând cinstit, m-ai ajutat mai mult decât se poate spune. Dacă va exista vreodată vreo speranţă de a se împlini ceea ce am visat noi, vei vedea că mă voi întoarce imediat, şi nu am pierdut încă această speranţă.

Charity devoră scrisoarea pe nemestecate; apoi o citi şi o reciti, de fiecare dată şi mai încet, cu o atenţie laborioasă. Scrisoarea era atât de bine ticluită încât o

găsea la fel de dificil de înţeles ca şi explicaţiile comentatorului scenelor biblice pe care le văzuse odinioară la Nettleton: îşi dădu seama, totuşi, încetul cu încetul, că punctul esenţial îl constituiau cele câteva cuvinte de la sfârşit. *Dacă va exista*, *vreodată*, *vreo speranţă de a se împlini ceea ce am visat noi*…

Dar, atunci, nici măcar nu era sigur de asta? înţelegea acum că fiecare cuvânt şi fiecare reticenţă constituiau o mărturisire a priorităţii drepturilor pe care Annabel Balch le avea asupra lui. Era, deci, adevărat că erau logodiţi şi că nu găsise încă o modalitate de a rupe acest angajament.

Charity ghicea, pe măsură ce recitea scrisoarea, cât îl costase să o scrie. Harney nu încerca să scape de o cerere inoportună, se zbătea – luptându-se cinstit, cu inima strânsă – între două obligaţii opuse. Charity nu îi reproşa, în gândurile ei, nici măcar că îi ascunsese faptul că nu este liber; nu vedea, în conduita lui Harney, nimic care să fie mai condamnabil decât în propria sa comportare. De la început, ea avusese nevoie de dragostea lui, în aceeaşi măsură în care şi el o dorise, şi forţa care îi aruncase pe unul în braţele celuilalt fusese la fel de irezistibilă ca vântul furtunii care smulge frunzele de pe crengile copacilor din pădure. Doar că, exista între ei, înălţându-se drept în mijlocul tulburării generale, figura indestructibilă a lui Annabel Balch.

Pusă faţă în faţă cu realitatea brutală a acestui

— I fapt pe care trebuia să îl accepte, Charity rămase nemişcată, cu ochii fixaţi pe scrisoare. Un fior îngheţat îi trecu prin tot corpul şi hohote violente de plâns o zguduiră din creştet până în tălpi, sugrumând-o. Simţi, la început, cum se clatină, purtată de valurile neliniştii, abia reuşind să mai fie conştientă şi de altceva decât de lupta oarbă pe care trebuia să o poarte pentru a rezista asaltului lor.

Începu, apoi, să retrăiască, încetul cu încetul, cu o intensitate sfâşietoare, fiecare dintre fazele succesive ale sărmanei sale aventuri. Îi reveniră în minte unele dintre lucrurile nebuneşti pe care i le spusese lui Harney, răspunsurile vesele pe care i le dăduse acesta, primul lor sărut pe întuneric, seara focului de artificii, momentul în care aleseseră împreună broşa bleu, felul în care o tachinase în legătură cu scrisorile pe care le pierduse, fugind de evanghelist. Toate aceste amintiri, şi alte mii încă, îi zumzăiau în creier cu atâta intensitate încât ajunse să simtă lângă ea prezenţa reală a lui Harney, degetele tânărului atingându-i mângâios părul, răsuflarea lui fierbinte pe obraji, ca în zilele în care se apleca spre ea şi o făcea să îşi lase capul pe spate, îndoind-o ca pe o floare… Aceste amintiri erau cu adevărat ale ei. Îi pătrunseseră în sânge, deveniseră o parte din ea însăşi, formaseră copilul din pântecele ei. Era imposibil să rupi astfel de legături, pe care viaţa le înnodase atât de strâns.

Convingerea aceasta o făcu să îşi recapete, puţin câte puţin, forţele şi începu să caute în minte primele cuvinte din scrisoarea pe care intenţiona să i-o scrie lui Harney. Voia să îi scrie imediat. Începu să răstoarne cu mâini febrile conţinutul sertarului în care îşi ţinea lucrurile, pentru a da de o foaie de hârtie. Dar nu îi mai rămăsese niciuna şi trebuia să coboare să caute „Un sentiment superstiţios îi dicta că scrisoarea trebuia scrisă sub impulsul momentului şi că îşi va regăsi liniştea şi siguranţa doar fixându-şi secretul în cuvinte. Îşi luă lumânarea şi coborî în cabinetul domnului Royall…

Socotea că era puţin probabil să îl găsească acolo la acea oră; luase fără îndoială masa şi se dusese să îşi încheie seara la Carrik Fry. Deschise uşa încăperii, care era scufundată în întuneric, şi lumina lumânării, pe care o ţinea puţin ridicată, căzu în plin pe domnul Royall, aşezat

în beznă în fotoliul cu spătar înalt. Stătea cu coatele pe braţele fotoliului; capul, uşor înclinat, se înălţă repede când Charity intră. Ea avu o mişcare de recul, când ochii lor se întâlniră, căci ştia că ai săi erau înroşiţi de plâns şi că faţa îi era lividă de oboseală şi de emoţiile călătoriei. Dar era prea târziu pentru a se mai retrage, şi rămase acolo, privindu-l tăcută pe tutorele ei.

El se ridică şi veni spre ea, cu braţele întinse. Gestul era atât de neaşteptat încât îl lăsă să îi cuprindă mâinile, şi rămaseră astfel, fără să vorbească, până în momentul în care domnul Royall îi spuse grav:

— Mă căutai, Charity?

Ea se desprinse atunci, cu o mişcare bruscă, şi se dădu înapoi.

— Eu? Nu... Puse lumânarea pe birou. Voiam hârtie pentru scrisori, asta-i tot.

Chipul domnului Royall se contractă şi sprâncenele sale dese se înălţară. Deschise sertarul biroului, fără să îi răspundă, luă o foaie, un plic, şi i le întinse.

— Vrei şi un timbru? o întrebă.

Ea făcu semn că da şi el îi dădu unul. Simţi, atunci când i-l întindea, că o priveşte cu o atenţie intensă şi se gândi că lumina tremurătoare a lumânării, care îi juca pe faţa palidă, deforma probabil şi mai mult trăsăturile umflate de plâns şi accentua cearcănele întunecate din jurul ochilor. Luă hârtia şi plicul pe care i le întindea domnul Royall. Siguranţa pe care o dobândise se topea sub privirile necruţătoare ale tutorelui ei. I se părea că citeşte în această privire, din interiorul puterii de înţelegere pe care i-o dădea starea ei, o evocare ironică a zilei în care, în aceeaşi încăpere, el se oferise să îl constrângă pe Harney să o ceară în căsătorie. Această privire părea să spună că el ştia că ea cerea hârtie de scrisori pentru a-i scrie amantului ei – amantului care o părăsise –, aşa cum i-a

prezis el. Îşi aminti de dispreţul cu care îl respinsese în acea zi şi îşi spuse că, probabil, se simţea într-adevăr răzbunat, dacă ghicise adevărul. Ieşi din cameră în grabă şi o porni pe scară, dar, când se întoarse în cameră, în faţa mesei, toate cuvintele pe care contase dispăruseră şi nu scrise…

Totul ar fi fost cu totul altfel, dacă ar fi putut să pornească în căutarea lui Harney. Nu ar fi avut altceva de făcut decât să se arate în faţa lui, şi amintirile lor comune i-ar fi pledat cauza. Dar nu mai avea bani şi nu exista nicio persoană căreia ar fi îndrăznit să îi ceară suma necesară pentru o asemenea călătorie. Nu îi rămânea nimic altceva de făcut decât să scrie şi să aştepte răspunsul lui Harney. Rămase aplecată mult timp asupra paginii albe, dar nu găsea nimic de spus care să exprime cu adevărat ceea ce simţea…

Harney îi scrisese că ea făcuse ca totul să îi fie lui mai uşor şi era fericită că lucrurile stăteau astfel. Nu dorea să îi creeze dificultăţi. Nu ignora deloc că îi stătea în putere să o facă; ţinea soarta lui în mâinile ei. Tot ce avea de făcut era să îi spună adevărul; dar tocmai acest lucru o reţinea… Cele cinci minute pe care le petrecuse faţă în faţă cu domnul Royall îi spulberaseră până şi ultimele iluzii şi o făcuseră să vadă lucrurile din perspectiva North Dormerului. Înaintea ochilor îi apăru, necruţător de limpede, imaginea fetei care se mărită pentru „a-şi legaliza situaţia”. Văzuse prea multe idile în sat sfârşindu-se astfel. Căsătoria sărmanei Rose Coles, de exemplu, făcea parte dintre acestea; şi, care era avantajul cu care se aleseseră, ea şi Halston Skeff? Se urâseră din ziua în care pastorul îi unise în faţa lui Dumnezeu, şi, ori de câte ori avea chef bătrâna doamnă Skeff să-şi umilească nora, nu avea decât să îi spună: „S-ar spune că micuţul are numai doi ani? Pentru un copil născut la şapte luni, a picat într-adevăr la

ţanc”.

North Dormer dispunea de comori de indulgenţă pentru păcătoşii incorigibili, dar nu îi ierta niciodată pe aceia care reuşeau să îşi repare greşelile; şi Charity o înţelesese perfect pe Julia Hawes, care refuzase să se lase salvată.

Numai că… nu exista într-adevăr şi o altă alternativă, decât aceea a Juliei? Toată fiinţa ei se cutremura de oroare, amintindu-şi de doctoriţa cu faţa pudrată, în mijlocul fotoliilor ei de catifea şi a ramelor aurite. Nu vedea unde s-ar putea încadra sărmana ei aventură în ordinea prestabilită a lucrurilor, cel puţin aşa cum o cunoştea ea.

Rămase aşezată pe scaun, fără să se dezbrace, până când strălucirea zorilor pătrunse prin crăpăturile obloanelor închise. Se ridică atunci şi le deschise, lăsând să pătrundă lumina. Sosirea unei noi zile o făcu şi mai conştientă de caracterul implacabil al realităţii, iar sentimentul necesităţii de a acţiona deveni imperios. Se privi în oglindă şi se văzu albă ca varul în lumina rece a acelei dimineţi de toamnă, cu obrajii traşi, cu cearcăne negre în jurul ochilor, tot atâtea semne prea vizibile ale stării în care se afla; ea însăşi nu le-ar fi remarcat niciodată, dar diagnosticul doctoriţei o edificase. Ar fi fost cu totul pueril să presupui că asemenea semne ar fi putut scăpa curiozităţii satului; chiar înainte ca talia să i se deformeze, figura o va trăda.

Privea aplecată pe fereastră peisajul sumbru şi pustiu, casele de culoarea cenuşii, cu obloanele trase, drumul prăfuit, urcând în pantă până la şirul de brazi ce înconjura cimitirul, şi trupul masiv al Muntelui, profilându-se întunecat pe cerul ploios. O lumină transparentă creştea spre est, deasupra pădurii, sub norii negri. Privirea lui Charity se plimbă încet de-a lungul văii, urmând curba

dealurilor. Contemplase de atâtea ori această depresiune pustie, întrebându-se dacă s-ar putea întâmpla ceva vreodată acelora care trăiau închişi aici…

Fără să îşi dea seama de mersul gândurilor ei, decizia sa era deja luată. În timp ce ochii săi parcurgeau valea înconjurată de dealuri, spiritul parcurgea, la rândul lui, ciclul său obişnuit. Exista fără îndoială în sângele ei ceva care o trăgea, mereu, acolo sus, spre Munte, de parcă acesta ar fi fost singurul răspuns la toate întrebările ei, singurul mod de a scăpa de neliniştile care o împresurau din toate părţile. Muntele se înălţa încă o dată la orizontul gândirii sale, aşa cum se înălţa pe fondul întunecat al zorilor ploioase; şi, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai clar înţelegea că, de această dată, se îndrepta definitiv spre el.

Capitolul 16

Când Charity ieşi, o oră mai târziu, ploaia încetase şi razele arămii ale soarelui se revărsau peste câmpuri.

După plecarea lui Harney, înapoiase bicicleta pe care o închiriase la Creston şi nu era prea sigură că va putea parcurge pe jos lungul drum care desparte North Dormer de Munte. În calea ei se găsea căsuţa abandonată, dar gândul de a petrece o noapte acolo îi era mult prea dezagreabil şi hotărî să nu se oprească până la Hamblin, unde putea să doarmă la nevoie într-o şură, dacă aveau să o părăsească forţele. Se pregătise cu mult calm, încercând să prevadă toate eventualele obstacole ale acestei călătorii dificile. Se forţase să înghită o bucată de pâine şi să bea un pahar cu lapte, înainte de a părăsi casa roşie, şi pusese în sacul ei de pânză unul dintre acele pacheţele de ciocolată pe care Harney le purta mereu cu el, în geanta lui de biciclist. Voia, înainte de orice, să îşi menţină forţele, pentru că dorea să ajungă la destinaţie fără să atragă atenţia…

Porni, deci, din nou, pe drumul pe care alergase, adesea, să se întâlnească cu iubitul ei. Când ajunse în punctul în care drumul forestier se desparte de drumul principal îşi aduse aminte de cortul Evangheliei – de mult timp strâns şi reinstalat în altă parte – şi, de asemenea, de tresărirea sa involuntară. În momentul în care evanghelistul cel gras îi spusese „Mântuitorul Vostru ştie totul. Veniţi la El pentru a vă mărturisi păcatele”. Sentimentul păcatului nu o apăsa nici acum, o stăpânea doar dorinţa disperată de a-şi proteja secretul de privirile ireverenţioase şi de a începe o viaţă nouă, într-o lume pentru care codul moral sever care funcţiona în sat nu exista. Instinctul care o împingea să fugă nu se formulase niciodată clar în mintea ei, dar ştia un singur lucru: că trebuia să îşi salveze copilul şi să se ascundă împreună cu el undeva. Într-un loc în care nu va veni niciodată nimeni să îi tulbure.

Mergea, mergea mereu, simţind că, pe măsură ce ziua înainta, picioarele îi atârnă din ce în ce mai greu. Printr-un joc crud al întâmplării se vedea silită să refacă, pas cu pas, drumul ce ducea la casa abandonată. Fu nevoită să se aşeze pe marginea drumului, când ajunse în dreptul livezii, şi zări acoperişul argintiu, pierzându-se printre ramurile merilor bătrâni. Rămase mult timp acolo, încercând să găsească suficientă energie pentru a putea merge mai departe, pentru a depăşi poarta grădinii şi tufele de eglantine. Câteva picături începură să cadă şi îşi aminti de serile calde în care ea şi Harney se îmbrăţişau în odaia întunecată, iar zgomotul ploii pe acoperiş le însoţea sărutările. Înţelese că ploaia o va constrânge, în cele din urmă, să îşi petreacă noaptea în casă, dacă va mai zăbovi mult timp acolo. Se ridică şi o porni din nou la drum, întorcând privirea în momentul în care trebui să treacă prin faţa porţii albe şi a grădinii sălbăticite.

Timpul se scurse. Mergea din ce în ce mai încet, oprindu-se, din când în când, pentru a se odihni, sau pentru a mânca o bucată de pâine, muşcând în acelaşi timp dintr-un măr cules de pe marginea drumului. Simţea, cu fiecare pas pe care îl făcea, că trupul o apasă tot mai greu şi se întreba cum va găsi forţa de a-şi purta sarcina mai târziu, dacă deja, de acum, îi era atât de greu… Dinspre Munte se porni un vânt răcoros, care alungă ploaia. Norii se lăsară în jos, şi deodată, câţiva fulgi albi o pişcară de obraz: peste Hamblin cădea prima ninsoare din an. Acoperişurile satului singuratic se zăreau la mai puţin de un kilometru, dar se hotărî să meargă mai departe şi să încerce să ajungă pe Munte. Intenţiona doar să îl caute pe Liff Hyatt când va ajunge în colonie şi să îl roage să o conducă la mama ei… Ea însăşi nu se născuse tot aşa cum urma să se nască şi copilul ei? Oricare ar fi fost existenţa mamei sale după aceea, era greu de crezut că uitase cu totul de trecut şi că va refuza să îşi primească fiica, acum când aceasta se lupta cu răul pe care ea însăşi îl cunoscuse.

Slăbiciunea de moarte, pe care o simţise deja, o cuprinse deodată din nou. Se prăbuşi pe marginea drumului pieptiş, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac. Se simţi ca luată de un uragan de tenebre: drumul lung şi peisajul înnorat îi dispărură din faţa ochilor. Apoi suferinţa dinăuntru se risipi, tot atât de brusc cum apăruse.

Când deschise ochii, o şaretă era oprită nu departe de ea şi un bărbat, care coborâse din şaretă, se apleca asupra ei, privind-o cu ochii holbaţi. Conştiinţa îi reveni treptat şi îl recunoscu pe Liff Hyatt.

Îşi dădu vag seama că îi punea întrebări, iar ea îl privea tăcută, încercând să găsească puterea de a-i răspunde. Îşi recapătă, în cele din urmă, glasul şi rosti în

şoaptă:

— Mă duc pe Munte!

— Pe Munte, repetă el, cu o uşoară mişcare de recul.

Şi Charity zări în spatele lui, în şaretă, încotoşmănată într-o manta groasă, o figură familiară, un obraz roz, cu o pereche de ochelari de aur pe nasul de statuie greacă.

— Charity! Ce s-a întâmplat? Ce faci aici? strigă atunci domnul Miles, aruncând hăţurile pe spinarea calului şi sărind repede din şaretă.

Ea îşi ridică spre el ochii împăienjeniţi.

— Mă duc să o văd pe mama.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire surprinsă şi, un timp, niciunul dintre ei nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă, domnul Miles rosti blând:

— Copilul meu scump, pari suferindă şi drumul este lung. Crezi că ar fi prudent să continui?

Charity se ridicase.

— Trebuie să o văd, spuse ea energic.

Un rânjet vag deformă figura lui Liff Hyatt şi domnul Miles reluă cu voce şovăitoare:

— Atunci, ştii, deci… ţi s-a spus.

Îl privi miratã.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu mi s-a spus nimic. Vreau să o văd pe mama.

Domnul Miles o privi cu un aer gânditor. Charity crezu că desluşeşte o schimbare în atitudinea lui şi sângele îi năvăli în obraji.

— Vreau să o văd, insistă.

Pastorul îi puse mâna pe braţ.

— Copilul meu, mama ta este pe moarte. Liff Hyatt a coborât până la Hepburn ca să mă caute… Urcă-te în şaretă şi vino cu noi!

O ajută să se aşeze lângă el; Liff Hyatt se căţără în spate şi porniră spre Hamblin. La început, Charity de abia

înţelesese ce îi spusese domnul Miles; se simţise atât de uşurată că îşi continuă drumul spre Munte, instalată confortabil în şaretă, aflându-se de-acum pe mâini sigure, încât orice altă impresie încetase să mai existe pentru ea. Dar mintea i se limpezi încetul cu încetul, şi se simţi din nou capabilă să înţeleagă ce se întâmplă cu ea. Ştia că legăturile dintre Munte şi vale erau cu totul sporadice; auzise de mai multe ori spunându-se că nimeni nu urcă niciodată acolo, în afară de pastor, atunci când moare cineva. Şi, în acea zi, mama ei era aceea care era în agonie, iar ea urma să rămână singură pe Munte, singură pe lume. Unicul sentiment care o încerca în acel moment era acela al unei singurătăţi inevitabile; apoi se simţi puţin mirată la gândul că tocmai domnul Miles îşi asuma o sarcină atât de neplăcută. Nu i se părea deloc omul potrivit pentru o astfel de treabă, şi iată-l alături de ea, mânând calul cu o mână sigură şi aplecându-şi spre ea strălucirea binevoitoare a ochelarilor, de parcă întâlnirea lor într-o asemenea conjunctură nu ar fi avut nimic extraordinar.

O bună bucată de vreme se simţi incapabilă să deschidă gura. Domnul Miles părea să îi înţeleagă tăcerea şi nu încerca să îi pună întrebări, dar simţi, deodată, cum lacrimile îi umplu ochii şi încep să se reverse pe obrajii traşi. Probabil că pastorul observă, pentru că imediat îi cuprinse mâna şi o întrebă cu o voce joasă:

— Ce s-a întâmplat, copilul meu? Nu vrei să îmi spui?

Charity clătină din cap. El nu insistă; dar, câteva minute mai târziu, reluă pe acelaşi ton, în aşa fel încât doar ea îl putea auzi:

— Charity, ce ştii tu despre copilăria ta dinainte de a veni la North Dormer?

Ea se linişti puţin şi răspunse:

— Nimic, doar ce l-am auzit într-o zi pe domnul Royall spunând.

— Şi ce spunea?

— A spus că m-a luat de acolo pentru că tatăl meu era în închisoare.

— Şi nu ai mai urcat niciodată, de atunci, acolo?

— Niciodată.

Domnul Miles tăcu un moment şi apoi reluă:

— Sunt mulţumit că vii cu mine astăzi. Poate că o vom

găsi încă în viaţă pe mama ta şi va afla că ai venit.

Ajunseseră la Hamblin. Rafalele de zăpadă lăsaseră urme albe în iarba aspră de pe marginea drumului şi în colţurile dinspre nord ale acoperişurilor. Era un sat sărac şi sumbru, cocoţat pe coasta de granit a Muntelui, iar panta deveni mai abruptă imediat ce trecură de el. Drumul pieptiş era plin de urme de căruţă şi calul o luă, din instinct, la pas. Peisajul cobora sub ei, imens şi presărat, parcă, cu pete întunecate. Erau pădurile şi câmpurile, care se pierdeau în depărtările de culoarea furtunii. Charity încercase să îşi închipuie, de multe ori, cum ar putea să arate o astfel de ascensiune pe Munte, dar nu îşi imaginase că o va face să descopere un ţinut atât de vast. Şi vederea acestor teritorii necunoscute, care o împresurau din toate părţile, o făcu să simtă cu şi mai multă intensitate distanţa care o despărţea de Harney. Cât de departe trebuie să fie el, care se află dincolo de ultimul şir de dealuri, ce deja pare să fie la marginea lumii! se întrebă, atunci, cum îşi putuse imagina că ar putea vreodată să meargă după el la New York…

Pe măsură ce drumul urca, ţinutul devenea tot mai sumbru. Străbăteau acum păşuni a căror iarbă ofilită, ascunsă luni întregi sub zăpadă, pălise. În rarele scobituri ale muntelui se adăposteau tremurând câţiva mesteceni albi cu frunzişul firav printre care străluceau ciorchinii

stacojii ai unei viţe de munte; doar verdele întunecat al brazilor noduroşi păta colţii duri de stâncă. Vântul mătura cu răsuflarea lui puternică drumul care traversa acum platoul neted ca în palmă; calul lăsă capul în jos şi începu să gâfâie. Şareta oscila, din când în când, atât de puternic încât Charity trebuia să se agaţe de scaun ca să nu cadă.

Domnul Miles tăcuse; părea să îşi fi dat seama că Charity dorea să rămână singură cu ea însăşi. Drumul se bifurcă în curând şi pastorul opri calul, neştiind în ce direcţie să o apuce. Liff Hyatt înălţă capul din spate şi strigă în bătaia vântului:

— La stânga!

Intrară într-o pădure de brazi piperniciţi şi începură să coboare celălalt versant al Muntelui.

Pătrunseră, după câteva sute de metri, într-un luminiş unde, în mijlocul terenului pietros, două sau trei case păreau să se ghemuiască sub stânci, pentru a putea rezista vântului. Nu erau altceva decât nişte şoproane construite din trunchiuri de copaci şi scânduri grosolane; hornuri de tablă ruginită străpungeau acoperişurile lor. Soarele apunea şi ceaţa acoperea deja ţinutul de la poalele Muntelui. Lumina gălbuie a apusului mai stăruia, totuşi, în poiană, făcând să strălucească ferestrele caselor joase. Când ultimele raze ale soarelui dispărură, ţinutul se scufundă brusc în întunericul rece al serilor de toamnă.

— Mai departe! răcni Liff Hyatt, arătând cu braţul întins peste umărul domnului Miles.

Pastorul coti la stânga, printr-un hăţiş de ciulini şi urzici, şi se opri în faţa celei mai amărâte dintre cocioabe. Pe una dintre ferestre ieşea braţul răsucit al unui coş de sobă, iar cealaltă, spartă, era înfundată cu bucăţi de hârtie şi zdrenţe. Comparată cu un asemenea hogeac, casa cafenie de pe malul mlaştinii ar fi putut să treacă drept cornul abundenţei.

La apropierea şaretei două corcituri ţâşniră din umbră, lătrând de mama focului, şi un tânăr apăru, clătinându-se, în prag. Charity constată, în penumbra înserării, că avea acelaşi aer posomorât şi crâncen ca Bash Hyatt, în ziua când îl văzuse dormind lângă soba de tablă. Nu se sinchisi să potolească potăile, ci se sprijini greoi de usciorul uşii, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somnul beţiei, în timp ce domnul Miles cobora din şaretă.

— Aici este? întrebă pastorul cu voce joasă, adresându-se lui Liff; şi acesta aprobă din cap.

Domnul Miles se întoarse spre Charity.

— Vrei să ţii calul, copilul meu? Este mai bine să arunc eu întâi o privire, spuse, punându-i hăţurile în mână.

Charity le luă cu un gest automat şi rămase nemişcată, cu privirea pierdută în gol, în timp ce domnul Miles şi Liff Hyatt se îndreptau spre casă.

Stătură de vorbă, câteva minute, cu omul din prag, apoi domnul Miles se întoarse. Când se apropie de ea, Charity văzu că figura sa roz plină de amabilitate căpătase o expresie solemnă şi, parcă, înspăimântată.

— Mama ta a murit, Charity; vino cu mine, copilul meu, adăugă.

Ea coborî din şaretă şi îl urmă în tăcere, în timp ce Lifi se ocupa de cal. Îşi şopti apropiindu-se de poartă: „Aici este locul în care m-am născut… Aici sunt ai mei…”

Odinioară îşi spusese acelaşi lucru, uitându-se la Munte de departe, peste văile însorite; dar atunci acest lucru nu însemna nimic: şi iată că acum devenise realitate. Domnul Miles o luă cu blândeţe de braţ şi intrară în ceea ce părea să fie singura cameră a casei. Era atât de întunecoasă încât de-abia putu desluşi un grup de persoane aşezate pe scaun, sau întinse pe jos, în jurul unei mese făcute din scânduri puse peste un butoi.

De-abia dacă ridicară capul, când domnul Miles şi

Charity intrară. O voce dogită de femeie spuse:

— Latã predicatorul…

Dar nimeni nu se mişcă.

Domnul Miles îşi roti încet privirile; apoi se întoarse spre tânărul care îi întâmpinase la uşă.

— Unde este corpul? întrebă.

În loc să îi răspundă, tânărul întoarse capul spre grup.

— Unde dracu’ este lumânarea? V-am spus să aduceţi o lumânare, spuse, cu o grosolănie subită, adresându-se în special unei tinere pe jumătate trântită peste masă.

Aceasta nu îi răspunse, dar un alt bărbat se ridică şi luă dintr-un ungher o lumânare îndesată în gâtul unei sticle.

— Cuptorul s-a stins. Cum ai fi vrut s-o aprind, lumânarea ta? mormăi tânăra.

Domnul Miles scotoci în buzunarele pardesiului lui gros şi scoase de acolo o cutie de chibrituri. Aprinse lumânarea şi un nimb de lumină tremurătoare coborî peste capetele înfrigurate, care ţâşniră din umbră ca ţestele unor animale nocturne.

— Mary este acolo jos, spuse unul.

Pastorul luă sticla în mână şi trecu în spatele mesei. Charity îl urmă. Amândoi se opriră în faţa unei saltele aruncate direct pe jos, într-un colţ al camerei. O femeie zăcea acolo, dar nu părea moartă. S-ar fi spus că s-a prăbuşit pe acel pat sordid doborâtă de somnul beţiei şi că fusese lăsată să zacă pe locul unde căzuse, cu veşmintele ei sărăcăcioase în dezordine. Un braţ era ridicat deasupra capului. Fusta în zdrenţe ascundea un picior îndoit, dar celălalt, pe care un ciorap rupt era coborât până la glezne, se etala pe saltea, umflat şi lucios. Femeia zăcea pe spate, cu ochii larg deschişi şi aţintiţi spre lumânarea care tremura în mâinile domnului Miles.

— S-a dus… aşa… spuse una dintre femei, peste umărul celorlalte.

Iar tânărul adăugă:

— Am găsit-o aşa, când m-am întors.

Un bărbat mai în vârstă, cu părul lins, îşi făcu loc printre ei, cu un rânjet fricos.

— Iată ce s-a întâmplat: i-am spus, nu mai târziu decât ieri-seară: dacă nu te opreşti… de când îi tot spun…

Cineva îl apucă de braţ şi îl îmbrânci spre o bancă de lângă perete. Căzu pe ea, continuându-şi povestea, pe care nimeni nu o asculta.

Se făcu tăcere; brusc, tânăra pe jumătate culcată pe masă se desprinse de grup şi se proţăpi în faţa lui Charity. Părea mai sănătoasă şi mai robustă decât ceilalţi, iar chipul său asprit de soare nu era lipsit de o anume frumuseţe ursuză.

— Cine mai este şi asta? Cine a adus-o aici? spuse, aruncând o privire bănuitoare spre tânărul care o repezise pentru că nu se îngrijise de lumânare.

Domnul Miles luă cuvântul:

— Eu am adus-o. Este fiica lui Mary Hyatt.

— Ce? Şi ea? rânji fata.

Tânărul se întoarse, înjurând, spre ea.

— Tacă-ţi fleanca, sau te arunc pe uşă afară.

Fu din nou cuprins de apatie şi se lăsă să cadă pe bancă, sprijinindu-şi capul de perete.

Domnul Miles pusese lumânarea pe duşumea şi îşi scosese pardesiul greu. Se întoarse spre Charity.

— Vino să mă ajuţi, îi spuse.

Îngenunche lângă saltea şi închise ochii moartei. Ea îi ridică ciorapul pe piciorul oribil, umflat şi lucios, şi îi trase fusta peste pantofii scâlciaţi. În acelaşi timp privea chipul mamei ei, tras şi buhăit totodată. Buzele

îndepărtate de un ultim sughiţ lăsau să se vadă dinţii pe jumătate sparţi. Nu avea aproape nimic omenesc: zăcea acolo ca un câine mort într-o groapă. Îi îngheţară mâinile când o atinse.

Domnul Miles încrucişă braţele femeii pe piept şi îşi aşternu pardesiul peste ea. Apoi, îi acoperi obrazul cu batista lui şi puse lumânarea lângă capul ei. Când termină, se ridică.

— Unde este sicriul? întrebă, îndreptându-se spre grupul din spatele lui.

Îi răspunse o tăcere uimită, până când fata ridică vocea:

— Aţi fi făcut bine să aduceţi unul. Noi unde am putea să găsim, mă întreb?

Domnul Miles mirat, repetă:

— Este posibil să nu fi pregătit un sicriu?

— Este ceea ce le-am spus, şopti o bătrână, întotdeauna dormi mai bine într-un sicriu. Dar pentru că ea nu a avut niciodată un pat…

— Iar maşina de gătit nu era a ei, spuse bărbatul cu părul lins.

Domnul Miles se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi. Scoase din buzunar o carte de rugăciuni. O deschise, după ce se făcu linişte, şi începu să citească, ţinând cartea departe de el, foarte jos, astfel încât lumina lumânării să cadă pe paginile cărţii. Charity rămase îngenuncheată lângă saltea. După ce chipul mamei sale fusese acoperit, îi era mai uşor să rămână în apropierea cadavrului, evitând astfel tabloul sinistru al chipurilor celor vii, care exemplificau într-un mod mult prea oribil etapele tragice prin care trecuse aceea care o născuse, alunecând spre moarte.

„Eu sunt învierea şi Viaţa, începu domnul Miles, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri va trăi. Ştiu că

Mântuitorul meu trăieşte şi voi învia din pământ în ultima zi…”

Charity se gândi la gura larg deschisă, la ochii sticloşi ascunşi sub batistă, la piciorul umflat pe care trăsese ciorapul…

O mişcare se produse atunci în grup. Cineva se agita, mormăind.

— Eu am adus maşina de gătit, spunea omul cu părul lins, pe care îl împinseseră mai devreme pe bancă, şi care, acum, încerca să se apropie de pastor, dându-i la o parte pe cei care îi stăteau în drum. Eu însumi am fost la Creston să o cumpăr… Am dreptul să o iau şi o să-i stâlcesc mutra oricui va spune că nu este aşa…

— Stai jos, canalie! strigă tânăra, care somnola pe banca lipită de perete.

— Totuşi, maşina de gătit este într-adevăr a lui, strigă o voce plângăreaţă şi înfricoşată de femeie.

Tânărul se ridică, împleticindu-se.

— Dacă nu tăceţi, vă arunc afară pe toţi. Haide, pastore… nu îi lăsa să te bată la cap.

Domnul Miles nu acordă nicio atenţie celor ce să i întâmplau în jurul lui, continuând să citească.

Cuvintele pline de forţă se prăbuşiră, unul câte unul, peste capul plecat al lui Charity, atenuând oroarea acestei scene, potolindu-i zbuciumul din suflet; punând stăpânire pe ea, aşa cum puseseră stăpânire pe creaturile năucite de beţie din spatele ei. Domnul Miles citi până la sfârşit şi închise cartea.

— Aţi pregătit mormântul? întrebă.

Liff Hyatt, care intrase în timp ce pastorul citea, făcu semn că da şi se apropie de saltea. Tânărul de pe bancă, ce părea să fie o rudă a moartei, se ridică din nou, cu greutate. Proprietarul maşinii de gătit i se alătură şi fiecare dintre ei apucă de câte un capăt al saltelei. Dar

mişcările lor erau nesigure şi pardesiul alunecă pe podea, descoperind sărmanul corp în toată mizeria lui dureroasă. Charity ridică pardesiul şi îşi acoperi din nou mama. Liff adusese o lanternă; femeia care strigase mai devreme i-o luă din mână şi deschise uşa pentru a lăsa cortegiul, vrednic de milă, să se strecoare afară.

Vântul se oprise; noaptea îngheţată era neagră ca smoala. Femeia bătrână trecu în fruntea convoiului, luminând cu lanterna, ce-i tremura în mâini, iarba lipsită de viaţă şi tufele de bălării înecate în beznă.

Domnul Miles o luă pe Charity de braţ şi merseră alături în spatele saltelei. Bătrâna care ducea lanterna se opri, în sfârşit, şi Charity văzu cum razele de lumină se lasă peste spinările încovoiate ale celor ce duceau salteaua, pentru a se împrăştia peste o grămăjoară de pământ, spre care aceştia se aplecau. Domnul Miles îi lăsă braţul şi se apropie de groapă, de cealaltă parte a moviliţei de pământ; şi luă din nou cuvântul, în timp ce bărbaţii se lăsau în jos pentru a cobori salteaua şi cadavrul în mormânt.

— Încetişor, acum… a ajuns jos? suspină bărbatul cu maşina de gătit.

Iar tânărul strigă peste umăr:

— Aduceţi lanterna!

Urmă o pauză; razele lanternei luminau slab groapa deschisă. Cineva se aplecă şi luă pardesiul domnului Miles.

— Nu, nu… lăsaţi batista, spuse pastorul.

Apropiindu-se cu o sapă, Liff Hyatt se pregăti să astupe groapa.

Umerii slăbănogi ai lui Hyatt se ridicau şi coborau în lumina chioară, în timp ce spărgea bulgării de pământ pentru a-i putea arunca în groapă.

— La naiba, a îngheţat deja, şopti, ştergându-şi cu mâneca zdrenţuită a cămăşii faţa plină de sudoare şi

scuipând în palme.

Domnul Miles luă lanterna din mâinile bătrânei şi o plimbă pe deasupra capetelor gălbejite care îl înconjurau.

— Îngenuncheaţi! comandă cu un ton autoritar, de care Charity nu îl ştia capabil.

Charity se lăsă în genunchi pe marginea mormântului, iar ceilalţi i se alăturară, cu gesturi ţepene şi şovăitoare. Domnul Miles îngenunche şi el.

— Acum rugaţi-vă cu mine… este o rugăciune pe care o cunoaşteţi, spuse, şi începu: „Tatăl nostru care eşti în ceruri…”

Una sau două femei încercară să îngaime continuarea împreună cu el şi, când termină, omul cu părul lins se aruncă la pieptul tânărului.

— Aşa a fost să fie, bătrâne, îi spuse, l-am spus aseară, i-am spus…

Urmarea se pierdu într-un hohot de plâns.

Domnul Miles îşi îmbrăcase pardesiul. Se apropie de Charity, rămasă în genunchi, parcă fără viaţă, în faţa moviliţei de pământ.

— Copilul meu, trebuie să plecăm, îi spuse, este foarte târziu.

Ea îşi ridică ochii spre el: i se părea că vocea lui vine dintr-o altă lume.

— Eu nu plec. Rămân aici.

— Aici? Adică unde? Ce vrei să spui?

— Sunt ai mei. Rămân cu ei.

Domnul Miles coborî vocea:

— Dar este imposibil, Charity… nu ştii ce spui, nu îţi dai seama ce faci. Nu poţi să rămâi cu oamenii ăştia: trebuie să te întorci cu mine.

Ea clătină din cap şi se ridică în picioare. Grupul din jurul mormântului se topise în întuneric, dar bătrâna cu lanterna stătea acolo şi o aştepta. Chipul său veştejit şi

trist nu era lipsit de bunătate şi Charity se îndreptă spre ea.

Liff apăru, scoţând şareta din beznă. Îşi plimbă privirile de la una la alta, surâzând stins.

— Este mama mea. Te va lua la ea, îi spuse lui Charity.

Şi adăugă, ridicând vocea pentru a fi auzit de bătrână:

— Este fata de la avocatul Royall… fata lui Mary… îţi aminteşti…

Bătrâna dădu din cap şi îşi ridică ochii trişti spre Charity. Când domnii Miles şi Lifi se suiră în şaretă, o luă înaintea lor cu lanterna, pentru a le arăta drumul pe care trebuiau să o ia; se întoarse după aceea şi se pierdu tăcută în noapte, împreună cu Charity.

Capitolul 17

Charity era întinsă pe o saltea pusă direct pe sol, aşa cum găsise corpul mamei sale. Încăperea în care se afla, întunecoasă şi joasă, era şi mai sărăcăcioasă decât aceea în care Mary Hyatt îşi dăduse ultima suflare. Mama lui Hyatt dormea de cealaltă parte a sobei reci, întinsă pe o cuvertură, cu doi copii – nepoţii ei, îi spusese – ghemuiţi la pieptul ei ca doi căţeluşi care aţipiseră. Dormeau îmbrăcaţi, zgribulindu-se în hainele lor subţiri, căci singura cuvertură care le rămăsese revenise oaspetelui lor. Charity vedea prin fereastra din faţă bolta pe care zvâcneau stelele reci întinzându-se până departe şi acest cer ostil era ca o prăpastie întunecată care îi sorbea sufletul. Se gândea că acolo sus, undeva, Dumnezeul pe care îl invocase domnul Miles o aştepta pe Mary Hyatt. Ce călătorie lungă pentru ea! Şi ce ar putea să îi spună, când se va înfăţişa dinaintea Lui?

Creierul obosit al lui Charity făcea mari eforturi pentru a reconstitui trecutul mamei sale şi pentru a găsi o legătură oarecare între o astfel de existenţă şi intenţiile unui Dumnezeu drept şi milostiv; dar îi era imposibil să stabilească acel raport. Ea însăşi se simţea atât de departe de sărmana creatură, la a cărei coborâre în mormântul săpat în grabă tocmai asistase, de parcă cerul întreg ar fi stat între ele. Văzuse în jurul ei destui oameni nevoiaşi, văzuse chiar şi dintre aceia care se luptau cu sărăcia lucie, dar, într-un mediu în care econoama doamnă Hawes şi îndemânatica Ally reprezentau culmea indigenţei, nu exista nimic care să îţi dea măcar o idee despre mizeria sinistră în care trăiau locuitorii Muntelui.

Charity se simţea atât de descurajată de acest adevăr tragic încât nu reuşea nici măcar să îşi imagineze cum ar arăta existenţa ei, dacă ar rămâne pe Munte. Nu putea să ghicească nici ce raporturi de rudenie existau între oamenii în mijlocul cărora intrase, ce îi unea cu mama ei; păreau să vieţuiască într-un soi de promiscuitate pasivă şi înjositoare, în cadrul căreia mizeria comună reprezenta legătura cea mai puternică, încerca să îşi închipuie cum ar fi arătat viaţa ei dacă ar fi crescut pe Munte, alergând în zdrenţe, pe jumătate sălbăticită, sau culcându-se direct pe sol, înghesuindu-se la pieptul mamei ei ca sărmanii micuţi cu chipuri palide care se strângeau lângă bătrâna doamnă Hyatt, devenind o creatură sperioasă şi aiurită, ca fata care o apostrofase în termeni atât de ciudaţi. Era îngrozită de afinitatea secretă pe care o descoperise între ea şi acea fiinţă şi, mai ales, de lumina pe care întâlnirea lor o aruncase asupra propriei ei origini. Îşi aminti atunci ceea ce îi spusese domnul Royall lui Lucius Harney, povestindu-i istoria vieţii ei:

„Da, exista o mamă… dar aceasta era fericită să îşi vadă copilul plecând. L-ar fi dat oricui…”

Mama ei merita, la urma urmei, să fie condamnată atât de aspru? Charity îşi imaginase întotdeauna, de când descoperise acel secret dureros, că nenorocita era lipsită de orice simţământ omenesc; acum mama sa i se părea, mai degrabă, demnă de plâns. Ce mamă nu ar fi vrut să îşi ferească puiul de o astfel de soartă? Ochii i se umplură de lacrimi la gândul viitorului care îl aştepta pe cel pe care îl purta în pântec. S-ar fi ridicat imediat şi ar fi luat-o la fugă, dacă ar fi fost mai puţin epuizată, mai puţin apăsată de povara sarcinii.

Orele întunecate ale nopţii parcă se târau; cerul începu, în sfârşit, să se albească şi soarele scăldă încăperea într-o rece lumină albăstrie. Charity zăcea în continuare în colţul ei, fixând cu privirea tavanul sordid, frânghia întinsă pe care spânzurau zdrenţele puse la uscat, bătrâna înfofolită de lângă soba de fier îngheţată şi îşi spuse, pe când lumina invada încetul cu încetul peisajul hibernal, că această lumină proaspătă aducea cu ea o nouă zi, în care trebuia să trăiască, să ia o decizie, să acţioneze, să îşi facă loc printre aceşti oameni… sau să se întoarcă la North Dormer… să îşi continue viaţa de care fugise. Era sfârşită de oboseală. Simţea în unele clipe că tot ce îşi dorea era să rămână aici, să trăiască aici, uitată de toţi; apoi întreaga ei fiinţă se revolta la gândul de a se alătura lumii mizerabile din care provenea. Trebuia, pentru a-şi feri copilul de o soartă asemănătoare, să găsească forţa de a pleca atât de departe cât era necesar şi de a suport*a* toate greutăţile pe care viaţa i le va aşeza pe umeri.

Luă în considerare, la un moment dat, posibilitatea unei existenţe ca aceea a Juliei Hawes. Îşi spuse că ar putea să se ducă la Nettleton ca să nască, dacă Ally ar consimţi să-i împrumute o mică sumă. Ar putea găsi, cu siguranţă, un loc liniştit, unde să îşi lase copilul în grija unor oameni cumsecade; după aceea, ar urma exemplul

Juliei, asigurând astfel traiul ei şi al copilului. Ştia că fetele de soiul ăsta câştigă suficient, uneori, pentru a asigura întreţinerea copiilor lor în condiţii confortabile, şi orice alt gând dispărea în faţa imaginii pruncului ei curat şi bine îngrijit, proaspăt şi roz, ascuns într-un loc unde ea ar putea veni alergând să îl sărute şi să îi aducă rochiţe nostime. Totul, totul era de preferat, decât să adauge o existenţă în plus acestui cuib în care clocea mizeria…

Bătrâna şi copiii dormeau încă, atunci când Charity se ridică de pe saltea. Corpul îi era anchilozat de frig şi oboseală; se mişca cu precauţie prin cameră, de teamă să nu îi trezească. Simţea că leşină de foame, iar sacoşa ei mică era goală.

Zări pe masă o jumătate de pâine mucegăită, care urma să servească, fără îndoială, drept mic dejun pentru bătrâna doamnă Hyatt şi nepoţii ei. Dar Charity fu de altă părere; trebuia să se gândească la copil. Rupse din bucata rotundă de pâine şi înghiţi hămesită o bucată; apoi, privirea îi căzu pe chipurile trase ale copiilor şi, cuprinsă de remuşcări, scotoci în sacoşă, încercând să găsească ceva ce ar fi putut lăsa ca plată a ceea ce luase. Găsi o bluză pe care i-o făcuse Ally, cu o fundă albastră ca cerul fixată la mijlocul garniturii de dantelă. Era unul dintre acele fleacuri nostime pe care îşi risipise economiile şi se înroşi la faţă când se uită la ea. Puse bluza pe masă şi, strecurându-se tiptil până la uşă, ridică zăvorul şi ieşi…

Dimineaţa era rece ca gheaţa. Soarele palid de toamnă de-abia începea să se ridice deasupra vârfului Muntelui. Casele rare erau cufundate în somn; deasupra acoperişurilor, niciun fir de fum nu se ridica spre norii auriţi de soare; nu se vedea nici ţipenie de om. Charity se opri în prag, încercând să descopere drumul pe care venise în noaptea precedentă.

Zări, dincolo de pajiştea pe care se afla cocioaba

bătrânei Hyatt, acoperişul pe jumătate năruit al casei unde avusese loc serviciul funebru. Poteca abia schiţată trecea printre cele două case şi se pierdea în pădurile de brazi agăţate de coasta muntelui. Puţin mai la dreapta, sub un măceş scuturat de vânt, o grămăjoară de pământ răscolit proaspăt se contura ca o pată neagră pe miriştea roşcat-arămie. Charity o luă pe pajişte spre grămăjoara de pământ. Auzi, în timp ce se apropia, ciripitul unei păsări şi zări, ridicând ochii, o vrabie cocoţată pe cea mai înaltă creangă a măceşului care se înălţa în apropierea mormântului. Se opri o clipă, ascultând micul ciripit solitar, după care se întoarse pe potecă şi începu să urce coasta spre pădurea de brazi. Până acum fusese mânată de instinctul orb de a scăpa de acolo cu orice preţ; dar fiecare pas pe care îl făcea pe cărare o apropia de o realitate pe care veghea sa dureroasă i-o prezentase doar într-un mod voalat. Acum, când mergea la lumina zilei, pe drumul care o ducea spre lumea care îi era familiară, imaginaţia sa se calma. Hotărârea sa era fermă, cel puţin într-o privinţă; nu va rămâne la North Dormer şi, cu cât va pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. După aceea, totul era scufundat în întuneric…

Aerul devenea din ce în ce mai înţepător pe măsură ce urca; iar, atunci când părăsi adăpostul brazilor, pentru a merge pe platoul deschis, vântul tăios din ajun o asaltă din nou. Înainta ascunzându-şi capul între umeri, luptând împotriva brizei glaciale; dar, în curând, i se tăie respiraţia şi fu nevoită să se aşeze sub o stâncă masivă, care adăpostea mestecenii tremurători de la marginea drumului. Vedea de acolo poteca strecurându-se în zigzag, printre ierburile reci, în direcţia Hamblinului, şi zidul de granit al Muntelui coborând sub picioarele ei, la o distanţă infinită. Văile din această parte erau cufundate încă în întunericul unei dimineţi de iarnă; dar, dincolo, pe şesuri,

soarele mângâia acoperişurile şi clopotniţele, străpungând cu raze aurii fumul îndepărtat care se ridica din oraşe invizibile.

Charity se simţea ca un punct pierdut în univers. Evenimentele din ultimele două zile păreau să o fi îndepărtat definitiv de clipele atât de scurte de fericire. Însăşi imaginea lui Harney aproape că se ştersese din mintea ei, sub presiunea acestor experienţe copleşitoare; se gândea la el ca la cineva atât de îndepărtat încât nu mai era decât o amintire pentru ea. În mintea ei obosită şi ezitantă, o singură senzaţie persista în realitatea ei: greutatea corporală a copilului. Era ancora care o ţinea legată de pământ, fără ea s-ar fi simţit tot atât de lipsită de rădăcini ca puful ciulinilor pe care vântul îl spulbera în faţa ei. Copilul era, în acelaşi timp, greutatea care o făcea să se încovoaie sub apăsarea ei, dar şi mâna care o obliga să se ridice. Îşi spuse că trebuie să îşi continue drumul şi să lupte încă.

Întorcându-şi privirea spre cărarea care se pierdea în vârful muntelui, zări o şaretă care se profila în depărtare pe cer. O recunoscu din prima clipă, după cum recunoscu şi calul bătrân care înainta cu capul în jos. După o clipă distinse şi spatele lat al celui care ţinea hăţurile. Şareta venea pe potecă, dinspre pădurea de brazi prin care trecuse şi ea cu o zi înainte; înţelese imediat că cel care o conducea pornise în căutarea ei. Prima ei mişcare fu să se pitească sub stâncă, până ce ar fi trecut de ea; dar, uşurarea de care se simţi cuprinsă la gândul că nu mai este singură în acest gol înfricoşător, învinse instinctul care o împingea să se ascundă. Se ridică şi se îndreptă spre şaretă.

Domnul Royall o zări şi zori calul cu biciul. O clipă mai târziu era lângă ea. Se priviră şi, fără să scoată o vorbă, se aplecă, întinzându-i braţul, şi o ajută să se urce.

Charity încercă să deschidă gura, să bâiguie o explicaţie oarecare, dar cuvintele nu veneau. Domnul Royall o aşeză încetişor lângă el şi îi acoperi genunchii cu o pătură. După care spuse de-a dreptul:

— Pastorul m-a anunţat că te-a lăsat acolo sus şi am urcat să te caut. Execută o jumătate de întoarcere şi şareta pomi, zgâlţâindu-se, pe panta ce cobora spre

Hamblin. Charity rămase tăcută, privind ţintă înaintea ei. Domnul Royall arunca, din când în când, câte un cuvânt de încurajare calului obosit:

— Haide, haide, Dan… L-am lăsat să se odihnească o jumătate de oră la Hamblin, dar urcuşul este ţeapăn, mai ales când mergi împotriva vântului. În timp ce el vorbea, Charity se gândea că, pentru a ajunge atât de devreme în vârful Muntelui, avocatul trebuise să plece din North Dormer la ora cea mai rece a nopţii şi să meargă foarte repede, fără să se oprească nicăieri, cu excepţia acelei halte la Hamblin. Îşi simţi atunci inima înmuiată de aceeaşi duioşie care o cuprinsese în ziua în care tutorele ei îi adusese în dar trandafirul căţărător, după ce refuzase să îl părăsească pentru a se duce la pension.

Domnul Royall reluă, după o clipă de tăcere:

— Prima oară când am urcat aici să te caut era aproape aceeaşi vreme ca şi acum, doar că ningea.

Adăugă, foarte repede, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu considere aceste cuvinte drept o încercare de a-i aduce aminte că el este binefăcătorul ei.

— Mă întreb, câteodată, dacă nu te îndoieşti că am făcut bine luându-te de aici…

— Nu, nu mă îndoiesc, şopti Charity, privind mereu drept înainte.

— Aş vrea…

Dar avocatul nu îşi duse fraza până la capăt, iar Charity nu găsi nimic de adăugat.

— Haide, Dan, haide bătrâne, şopti scuturând hăţurile, nu ne-am predat încă. Ţi-e frig? întrebă brusc, aplecându-se spre ea.

Charity făcu semn că nu; dar el îi potrivi cuvertura pe genunchi şi se aplecă să îi acopere gleznele. Ochii i se înceţoşară deodată şi lacrimi de oboseală şi de slăbiciune începură să se prelingă pe obrajii lui Charity. Nu îndrăzni să şi le şteargă, de teamă ca domnul Royall să nu îi remarce gestul.

Îşi continuară drumul în tăcere, coborând pe serpentine spre Hamblin şi domnul Royall nu mai vorbi până nu ajunseră în apropierea satului. Aşeză atunci hăţurile lângă el şi îşi scoase ceasul.

— Charity, spuse, pari foarte obosită şi North Dormer este încă departe. Cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să ne oprim aici atâta timp cât îţi este necesar să te întremezi un pic; după aceea vom pleca spre Creston şi, de acolo, vom lua trenul.

Ea se trezi din amorţeală şi murmură:

— Trenul… ce tren? Crezu că nu a înţeles bine.

Fără să răspundă, domnul Royall lăsă calul să alerge în trap mărunt, până ajunseră în faţa primei case din sat.

— Latăhanul bătrânei doamne Hobart, spuse, oprind în faţa porţii. O să ne dea ceva cald de băut.

Charity coborî din şaretă şi îl urmă pe domnul Royall, mergând ca prin vis. Intrară într-o bucătărie foarte curată, unde focul clipea vesel. O bătrână cu o figură binevoitoare tocmai aşeza masa. Ridică ochii, atunci când intrară, şi dădu prietenoasă din cap. Domnul Royall se apropiase de plită şi îşi lovea una de alta mâinile amorţite.

— Ei bine, doamnă Hobart, poţi să oferi ceva de mâncare acestei tinere doamne? Vezi bine că este îngheţată şi îi este foame.

Doamna Hobart îi surâse lui Charity şi luă un ceainic

de cositor de pe foc.

— Doamne, ce rău arăţi, îi spuse, înduioşată.

Charity roşi şi se aşează la masă. Era din nou complet pasivă, conştientă doar de plăcerea animalică pe care i-o dădeau căldura şi tihna.

Doamna Hobart aduse pâinea şi laptele şi ieşi din casă. Charity văzu că ducea calul în grajd, făcându-l să traverseze curtea. Nu mai reveni în bucătărie, iar Charity şi domnul Royall rămaseră singuri la masă, despărţiţi de cafeaua fumegândă. Domnul Royall turnă o ceaşcă de cafea, puse o bucată de pâine pe farfurioară şi îi întinse ceaşca tinerei, care începu să mănânce.

Gândurile i se limpeziră pe măsură ce cafeaua cu lapte îi încălzea sângele şi Charity simţi că renaşte; dar această întoarcere la viaţă fu atât de penibilă încât i se puse un nod în gât şi rămase cu ochii în jos, într-o tăcere încărcată de nelinişte.

Domnul Royall îşi împinse scaunul, după câteva clipe.

— Acum, dacă eşti gata, putem pleca.

Ea nu se mişcă şi el continuă:

— Avem timp să prindem trenul de prânz spre Nettleton. La aceste cuvinte, sângele îi năvăli în obraji şi ridică surprinsă ochii spre el. Era în picioare de cealaltă parte a mesei, privind-o cu o bunătate gravă… înţelese deodată ce voia să spună. Nu se mişcă; i se părea că un căluş îi astupă gura.

— Charity, spuse el, de multe ori ne-am spus cuvinte grele; la ce bun să ne mai aducem aminte de asta, acum? În ceea ce mă priveşte, sentimentele mele pentru tine sunt aceleaşi. Dacă accepţi, ne urcăm în şaretă să prindem trenul spre Nettleton şi mergem direct la pastor; iar când te vei întoarce la North Dormer, te vei întoarce ca soţia mea.

I

Vocea sa căpătase acel accent grav şi persuasiv care emoţionase auditoriul din ziua sărbătorii de *Old* i

Home Week şi Charity simţi că, sub această siguranţă aparentă, se ascundeau comori de indulgenţă întristată, tăinuite cu grijă. Începu să tremure din tot corpul, simţindu-se atât de slabă în faţa propunerii lui.

— Oh! Oh!… nu pot… bolborosi, disperată.

— Nu poţi… ce?

Ea însăşi nu ştia ce; nu ar fi putut spune dacă îi respingea oferta sau se împotrivea tentaţiei de a lua ceea ce nu avea dreptul să ia. Se ridică tremurând, răvăşită…

— Nu am fost întotdeauna dreaptă cu tine, ştiu, spuse. Dar vreau să fiu de acum înainte… vreau să ştii… vreau…

I se înecă glasul şi tăcu.

Domnul Royall se sprijinise de perete. Era mai palid ca de obicei, dar chipul îi era calm şi plin de bunătate, iar agitaţia care o cuprinsese pe Charity nu părea să îl tulbure.

— Ce înseamnă toate aceste „eu vreau”? întrebă, când ea tăcu. Sărmanul meu copil, ştii tu, într-adevăr, de ce ai nevoie? Ai nevoie să fii dusă acasă, să fii îngrijită şi să fii menajată. Şi cu asta cred că nu mai este nimic de adăugat…

— Nu… asta nu este totul…

— Crezi? îşi privi ceasul. Ei bine, îţi voi mai spune ceva. Tot ceea ce vreau eu – eu, ai înţeles – să ştiu este dacă accepţi să te măriţi cu mine. Dacă ar fi fost şi altceva ce aş fi vrut să ştiu ţi-aş fi spus; dar nu există altceva. Un bărbat la vârsta mea ştie ce merită şi ce nu merită să ia în seamă. Este, poate, singurul serviciu pe care ni-l face viaţa…

Vocea sa avea un ton atât de ferm încât lui Charity i

se păru că un braţ viguros o sprijină. Pe măsură ce el vorbea, simţea cum puterea de a rezista îi scade şi cum energia o părăseşte.

— Nu plânge, Charity! exclamă el deodată, cu glas mişcat.

Ea ridică privirea, cuprinsă de emoţia lui, şi ochii lor se întâlniră.

— Haide, să mergem, reluă cu blândeţe. Bătrânul Dan a făcut deja un drum de pomină şi trebuie să îl menajăm, căci mai avem mult de mers…

Luă pelerina pe care o lăsase să cadă pe scaun şi i-o puse din nou pe umeri. Charity îl urmă afară din casă şi traversară amândoi curtea, până la şopronul sub care era legat calul. Domnul Royall luă pătura de pe cal şi, apucând hăţurile, conduse şareta până la drum. Charity urcă şi, odată aşezată, domnul Royall o împachetă cu grijă în pătură, apoi, scuturând hamurile, încurajă calul cu glas tare.

Când depăşiră ultimele case ale satului, o apucă pe drumul spre Creston.

Capitoluf 18

yv

În ritmul trapului obosit al bătrânului Dan, începură să coboare drumul în serpentină, care şerpuia până în vale.

În timp ce străbăteau pădurea desfrunzită, Charity, din ce în ce mai pătrunsă de oboseală, nu mai ştia, uneori, exact unde se află. I se părea atunci că stă lungită lângă iubitul ei, în leagănul de frunze pe care vara îl împletise anume pentru ei. Dar, această iluzie era slabă şi trecătoare, iar în restul timpului avea senzaţia confuză că este târâtă de un curent irezistibil, în voia căruia se lăsa fericită că scapă astfel de suferinţa de a gândi.

Domnul Royall nu scotea o vorbă, dar pentru prima

oară prezenţa lui tăcută făcea să se aştearnă în sufletul ei un sentiment de pace şi de siguranţă. Charity simţi că, acolo unde se afla el, acolo era linişte şi cald şi tihnă. Închise ochii şi aţipi. Căldura din tren o readuse la viaţă în timpul scurtei călătorii de la Creston la Nettleton, iar conştiinţa de a fi ţinta unor priviri străine o făcu să îşi recapete, pentru moment, energia. Aşezată în faţa domnului Royall, privea pe geam câmpul trist şi gol. Cu patruzeci şi opt de ore mai înainte, în timpul ultimului său drum la Nettleton, mulţi copaci îşi mai păstrau încă frunzele; dar vântul furios care suflase în ultimele două nopţi îi desfrunzise aproape cu totul şi terenul accidentat se contura acum la fel de precis ca în decembrie. Primele zile reci de toamnă făcuseră să dispară peisajul opulent cu câmpii mănoase şi copaci toropiţi de soare pe care îl străbătuse de 4 Iulie şi, aşa cum dispăruse frumuseţea estivală a priveliştii, tot aşa dispăruseră şi orele fierbinţi de dragoste. Lui Charity îi venea greu să creadă că ea însăşi fusese aceea care le trăise. Ceva ireparabil şi nimicitor trecuse prin viaţa ei… şi, tot ceea ce o împinsese spre această catastrofă, aproape că i se ştersese din memorie.

Sentimentul irealităţii deveni şi mai puternic atunci când trenul îi lăsă la Nettleton şi traversă piaţa gării la braţul domnului Royall. Era atât de epuizată fizic încât mintea ei nu mai putea înregistra nicio imagine. Îşi urmă tutorele la fel de cuminte ca un copil obosit. Se pomeni aşezată lângă el într-un mic restaurant, ca într-un vis confuz, în faţa unei mese acoperite cu un şervet cu carouri roşii şi albastre, pe care fuseseră aduse gustări calde şi ceai. Domnul Royall umplu farfuria şi ceaşca lui Charity şi, de fiecare dată când aceasta ridica ochii, întâlnea aceeaşi privire calmă care o liniştise şi îi dăduse putere în bucătăria bătrânei doamne Hobart. În momentul în care

orice lucru din jur devenea pentru ea la fel de vag şi de îndepărtat, ca obiectele care încep să dispară din faţa ochilor unui muribund, prezenţa domnului Royall se contura robustă şi liniştitoare pe acest fond înceţoşat. Până în această zi, de câte ori se gândea la domnul Royall – ceea ce i se întâmpla rar – se gândea ca la cineva demn de ură şi plictisitor, dar pe care îl putea păcăli şi domina uşor, ori de câte ori îşi dădea osteneala să o facă. O singură dată – în ziua sărbătorii de *Old Home Week* – câteva cuvinte din discursul domnului Royall îi reţinuseră atenţia şi avusese, deodată, revelaţia unei alte fiinţe, cu totul diferite de duşmanul mărginit la minte alături de care credea că trăieşte, încât, oricât de înfierbântată era atunci de visele ei de fată, figura lui i se impusese cu o autoritate neobişnuită. Timp de o clipă, ceea ce el spunea atunci – şi ceva din maniera lui de a o spune – o făcuse să înţeleagă de ce acest bărbat i se păruse întotdeauna atât de singuratic. Dar această imagine fugitivă fusese uitată repede. Şi, acum, această imagine îi revenea, în timp ce stăteau la masă, şi fu cuprinsă, deodată, în disperarea ei fără margini, de sentimentul unei legături misterioase care îi unea, pe tutorele ei şi pe ea. Dar toate acestea erau doar raze de lumină efemere care străbăteau toropeala cerebrală provocată de starea ei de extremă slăbiciune. Îşi dădu seama, după un timp, că domnul Royall se despărţea de ea, lăsând-o singură la masa din micul restaurant bine încălzit. Se întoarse repede cu o trăsură adusă de la gară, un landou vechi, cu storurile de mătase bleu arse de soare. Se aşează lângă el şi trăsura se opri câteva minute în faţa unei case ascunse de plante agăţătoare, în apropierea unei biserici înconjurate de o peluză. Coborâră, şi trăsura rămase să îi aştepte la poartă, în timp ce urcau pe alee şi străbăteau holul pentru a pătrunde într-o încăpere tapisată cu cărţi. Un pastor, pe care Charity nu îl cunoştea, îi primi

cu amabilitate şi îi rugă să ia loc câteva minute, până când vor veni martorii.

Charity ascultă şi se aşeză pe un scaun, în timp ce domnul Royall se învârtea, cu mâinile la spate, prin încăpere. Cum acesta tocmai se întoarse spre ea, privind-o în faţă, Charity observă că avea buzele strânse. Privirea lui, totuşi, rămăsese gravă şi calmă. Se opri, deodată, în faţa ei şi îi spuse timid:

— Eşti puţin ciufulită de vânt.

Ea îşi ridică mâinile şi încercă să îşi bage sub pălărie şuviţele care îi atârnau pe frunte. O oglindă, într-o ramă sculptată, atârna pe perete, dar nu îndrăzni să se privească în ea şi rămase aşezată, cu mâinile alăturate pe genunchi, până când pastorul intră din nou. Ieşiră atunci toţi trei, îndreptându-se spre un soi de mănăstire care se întindea de-a lungul peluzei, între casa parohială şi biserică, şi pătrunseră într-o capelă mică, boltită, în care se aflau un altar, deasupra căruia era o cruce, şi un şir de bănci. Pastorul, care îi părăsise în prag pentru a-şi îmbrăca stiharul, reapăru în faţa altarului, şi o doamnă – soţia lui, fără îndoială – şi un bărbat în bluză bleu, pe care Charity îl văzuse măturând frunzele uscate de pe peluză, intrară şi merseră să se aşeze pe una dintre bănci…

Pastorul deschise o carte şi făcu semn lui Charity şi domnului Royall să se apropie. Domnul Royall înaintă câţiva paşi şi Charity îl urmă, aşa cum îl urmase până la şaretă, când ieşiseră din bucătăria doamnei Hobart. Avea impresia foarte clară că, dacă nu se mai ţinea după el şi nu făcea exact ceea ce îi spunea el să facă, lumea ar înceta să existe.

Pastorul începu să citească. Imaginea domnului Miles apăru în spiritul confuz al lui Charity, aşa cum stătea în picioare, în noaptea precedentă, în sinistra casă de pe Munte, citind din aceeaşi carte cuvinte care aveau acelaşi

accent teribil şi definitiv.

Charity ridică ochii şi îi întâlni pe aceia ai domnului Royall. Nu înceta să o învăluie cu aceeaşi privire plină de bunătate şi de fermitate.

— Vreau, îl auzi pronunţând o clipă mai târziu, după ce alte câteva fraze fuseseră rostite, fără ca ea să le poată pătrunde sensul.

Efortul pe care îl făcea pentru a înţelege gesturile pastorului o împiedica să urmărească frazele pe care le auzea… Doamna care stătea pe bancă se ridică, după un alt răstimp, şi, luându-i mâna, i-o puse în aceea a domnului Royall. Acesta o păstră un moment în palma lui puternică, şi simţi că un inel, prea mare pentru ea, alunecase pe degetul ei subţire. Abia atunci înţelese că era căsătorită…

După-amiaza, destul de târziu, Charity stătea singură într-o cameră din hotelul luxos în care ea şi Harney căutaseră în zadar o masă, în ziua sărbătorii naţionale. Zărea patul mare reflectat în oglinda de pe masa de toaletă, feţele de pernă festonate, cuvertura atât de imaculată încât avusese o clipă de ezitare înainte de a-şi pune pălăria şi jacheta peste ea. Un radiator împrăştia în încăpere o căldură un pic cam moleşitoare; iar, printr-o uşă întredeschisă, Charity văzu strălucind robinetele nichelate de deasupra chiuvetei de marmură.

Tumultul gândurilor încetase de câtva timp, şi rămăsese aşezată, cu ochii închişi, lăsându-se cucerită de farmecul acestei camere călduţe şi liniştite. Dar, acestei stări binefăcătoare îi urmă acea acuitate a percepţiei care pune stăpânire uneori pe bolnavi, atunci când ies dintr-un somn prea adânc. Deschizându-se, ochii îi căzură pe tabloul atârnat deasupra patului. Era o stampă de dimensiuni mari, înconjurată de o bordură albă, amplă, şi de o ramă de lemn de arţar lăcuit, cu muchii aurii. Gravura reprezenta un tânăr într-o barcă, pe un lac cu malurile

umbrite de arbori. Acesta se apleca deasupra apei şi culegea nuferi pentru o tânără în rochie de culoare deschisă, aşezată pe perne, în barcă, la pupă, cu un aer lipsit de griji. Toată scena părea scăldată în splendoarea moleşitoare a unei zile de vară. Charity îşi întoarse, brusc, privirea şi începu să rătăcească cu paşi neliniştiţi prin încăpere. Camera unde se afla era la etajul cinci şi, prin fereastră, privirile sale alunecau pe deasupra acoperişurilor oraşului. Coline împădurite se întindeau dincolo de ele, luminate de ultimele raze ale soarelui la apus, care se concentrau asupra unui punct din peisaj, strălucind cu reflexe ca de oţel. Charity privea fix aceste reflexe. Recunoscu, chiar şi în lumina palidă a apusului, conturul blândelor coline ce înconjurau acel punct luminos şi felul în care se înclina câmpia pe malurile sale. Lacul pe care îl contempla era acela din Nettleton.

Rămase un lung moment la fereastră, cu ochii aţintiţi pe apele îndepărtate, pe care lumina muribundă ce se revărsa din cer se stingea încetul cu încetul. Acest spectacol o făcea să înţeleagă, în sfârşit, ceea ce făcuse. Nici chiar inelul pe care îl simţea pe deget nu îi dăduse această senzaţie ascuţită a ireparabilului. Vechiul instinct al fugii îi reveni pentru o clipă, dar, fu la fel de scurt ca elanul unei aripi rupte... Auzi uşa deschizându-se în spatele ei şi domnul Royall intră.

Se bărbierise şi părul său aspru şi alb, periat cu grijă, strălucea. Gesturile îi erau sigure şi energice şi se ţinea foarte drept, cu capul sus, de parcă nu ar fi vrut să treacă neobservat.

— Ce faci aici, pe întuneric? strigă cu voce veselă.

Charity nu răspunse. El se apropie de fereastră pentru a ridica storurile: apoi, puse degetul pe întrerupătorul electric şi camera se umplu de o lumină vie, căzând dintr-o plafonieră de sticlă mată. În această lumină

neaşteptată, cei doi proaspeţi soţi se priviră un moment încurcaţi, apoi domnul Royall spuse:

— Nu vrei să coborâm să mâncăm?

Ideea de a mânca nu îi surâdea deloc, dar neîndrăznind să o mărturisească, îşi aranjă puţin coafura şi îl urmă pe domnul Royall în ascensor.

O oră mai târziu, după ce ieşise din restaurantul luminat fastuos, îşi aştepta soţul în holul îmbrăcat în marmură. Domnul Royall, în faţa unuia din micile ghişee cu gratii de alamă, care se găseau în colţurile sălii, îşi alegea o ţigară de foi. Bărbaţii se odihneau acolo, instalaţi cu nonşalanţă în canapelele scăldate în lumina lustrelor scânteietoare; călătorii intrau şi ieşeau; se auzeau sunând soneriile şi hamalii treceau încovoiaţi sub greutatea bagajelor. Peste umerii domnului Royall, o tânără cu părul înfoiat făcea semn din cap unui comis-voiajor, care îşi lua cheia din tabloul atârnat în hol.

Charity rămânea, în această agitaţie, în acest neastâmpăr al vieţii, la fel de nemişcată, de inertă, de parcă ar fi fost una dintre mesele fixate pe dalele de marmură din hol. Sufletul său era doar suferinţă şi nelinişte provocată de apropierea destinului şi îl urmărea din ochi pe domnul Royall, pândindu-l cu un fel de fascinaţie plină de groază, în timp ce acesta îşi alegea liniştit trabucul din zecile de cutii deschise şi îşi desfăcea cu mână sigură ziarul.

Se întoarse şi veni spre ea.

— Ai face bine să urci să te culci… Eu o să mă aşez aici, să fumez niţel, spuse.

Vorbea cu atâta uşurinţă şi naturaleţe de parcă ar fi fost de mult căsătoriţi, cunoscându-şi şi respectându-şi unul altuia tabieturile. Charity se relaxă. Îl urmă spre ascensorul în care el o urcă, spunându-i liftierului să-i indice camera.

Charity deschise uşa şi intră pe bâjbâite în cameră. Uitase locul unde se afla comutatorul, pe care, de altfel, nici nu ştia cum să îl manevreze. Luna se ridicase pe cer şi răspândea, în cameră, o lumină palidă. Se dezbrăcă, şi, după ce împături şi puse deoparte husele brodate care acopereau pernele, se strecură cu timiditate sub cuvertura imaculată. Nu mai simţii se niciodată atingerea unor cearşafuri atât de moi şi atât de calde; totuşi, moliciunea patului nu o linişti. Ghemuită în aşternutul cald, tremura de o spaimă care îi îngheţa sângele în vene.

„Ce am făcut! Oh, ce am făcut!”, murmură, tremurând.

Înfundându-şi capul în pernă, pentru a nu mai vedea decorul lunar încadrat de fereastră, zăcea în întuneric, ciulindu-şi urechile, înfiorată de teamă la fiecare zgomot de paşi care se apropia de uşă.

Se ridică deodată în pat, apăsându-şi cu amândouă mâinile inima, care bătea să îi spargă pieptul. Un zgomot înăbuşit o avertiza de prezenţa cuiva în cameră. Îşi dădu seama că aţipise, probabil, pentru că nu auzise pe nimeni intrând. Luna cobora undeva, dincolo de acoperişuri, şi, în apropierea ochiului mai luminat al ferestrei, întrezări în întuneric umbra unui bărbat aşezat în balansoar. Bărbatul stătea nemişcat. Era afundat adânc pe scaun, cu capul sprijinit de braţele încrucişate. Charity îl recunoscu pe domnul Royall. Nu se dezbrăcase, dar luase cuvertura, pe care ea o aşternuse pe marginea patului, şi îşi acoperise genunchii cu ea. Continuă să îl pândească, tremurând şi reţinându-şi răsuflarea, temându-se ca mişcarea pe care o făcuse, ridicându-se în capul oaselor, să nu îl şi trezit. El nu se mişca şi ea înţelese, în sfârşit, că veghea, dar voia să îi dea impresia că doarme. În timp ce continua să îl observe astfel, se simţi pătrunsă treptat de o uşurare de nedescris, care îi destinse nervii şi întreg trupul epuizat.

Aşadar, *ştia*… el ştia… Se căsătorise cu ea pentru c*ă ştia*, *şi, to*cmai pentru că ştia, stătea acolo, veghind lângă ea, în întuneric… pentru a-i arăta că este în siguranţă cu el… Un sentiment mai profund decât oricare altul pe care îl încercase vreodată pentru el îi invadă inima obosită şi, încet, fără zgomot, îşi lasă capul să cadă pe pernă…

Când se trezi, lumina dimineţii umplea camera. Văzu imediat că rămăsese singură. Se ridică şi se îmbrăcă. Pe când termina să îşi încheie fusta, se deschise uşa şi domnul Royall intră. Părea bătrân şi obosit, la lumina crudă a zilei; figura sa păstra, totuşi, aceeaşi expresie prietenoasă şi gravă care o liniştise pe Munte. Era ca şi cum toate duhurile rele din trecut i-ar fi fost izgonite din suflet.

Coborâră împreună în restaurant pentru micul dejun. Când terminară de mâncat, domnul Royall o anunţă că urma să fie ocupat cu o afacere de asigurări.

— Ar fi bine să profiţi de acest timp pentru a-ţi cumpăra lucrurile de care ai nevoie.

Surâse şi adăugă, uşor încurcat:

— Ştii, mi-am dorit întotdeauna să arăţi mai bine decât toate celelalte.

Extrase ceva din buzunar şi îl strecură în mâna lui Charity. Erau două bancnote de douăzeci de dolari.

— Dacă nu este destul, o să îţi mai dau şi altele… vreau să fii mai bine îmbrăcată decât toate prietenele tale, repetă.

Ea roşi şi încercă să bolborosească câteva mulţumiri, dar el se ridică brusc şi se pregăti să iasă din restaurant. Se opri în hol, pentru a-i mai spune că, dacă îi convenea, vor pleca spre North Dormer cu trenul de ora trei; după care îşi luă pălăria şi pardesiul şi ieşi.

Charity părăsi hotelul câteva minute după aceea. Pândise să vadă în ce direcţie o ia soţul ei. Luând-o în i i

sens contrar, coborî repede pe strada principală, până la casa din cărămidă din colţul lui Lake Avenue. Acolo se opri, privi precaută în dreapta şi în stânga, apoi urcă scara care ducea la cabinetul doctoriţei Merkle. Îi deschise aceeaşi mulatră cu părul scurt şi creţ: şi, după ce aşteptă, ca şi prima oară, în salonul roşu, fu introdusă în biroul doctoriţei. Aceasta o primi fără să pară surprinsă şi o conduse în micul salon cu fotolii de pluş.

— Ştiam că o să revii; dar eşti un pic prea grăbită. Ţi-am spus să mai aştepţi câteva săptămâni şi să nu te agiţi, remarcă, după ce o examină pe tânăra cu o privire pătrunzătoare.

Charity scoase din corsaj banii pe care tocmai îi primise de la soţul ei.

— Am venit să îmi iau broşa bleu, spuse, roşind.

— Broşa ta? Doctoriţa nu părea să îşi amintească. Ah! da… Mi se încredinţează atâtea obiecte de acest gen că uitasem… Ei bine, micuţa mea, trebuie să aştepţi să o caut în seif. Cred că îţi dai seama că eu nu las obiectele

9

de valoare să zacă peste tot, ca ziarele vechi.

Dispăru o clipă şi reveni cu un pacheţel învelit în hârţie de mătase, din care scoase broşa.

Charity, zărind-o, îşi simţi inima învăluită de o căldură neaşteptată şi întinse instinctiv mâna.

— Aveţi mărunţiş? întrebă, abia respirând, şi puse pe masă una dintre cele două bancnote de douăzeci de dolari.

— Mărunţiş? Ce să fac cu mărunţişul? Văd că sunt doar două bancnote de douăzeci de dolari, răspunse doctoriţa.

I

Charity tăcu, deconcertată.

— Credeam, mi-aţi spus că o consultaţie este cinci dolari… îngână.

— Pentru tine… în mod excepţional… este adevărat. Dar, crezi că nu îmi datorezi nimic pentru că ţi-am păstrat broşa? Şi pentru asigurare? Fără îndoială că nici nu te-ai gândit la asta? Este o bijuterie care face uşor o sută de dolari. Dacă aş fi pierdut-o, dacă mi-ar fi fost furată, ce m-aş fi făcut, atunci când ai fi venit să mi-o ceri?

Încurcată şi pe jumătate convinsă de argumentele doctoriţei Merkle, Charity nu ştia ce să răspundă… Doctoriţa continuă, profitând de avantajul ei:

— Nu eu ţi-am cerut broşa, micuţo. Prefer de o mie de ori să mi se plătească onorariul, decât să mi se lase în gaj bijuterii, care îmi dau atâta bătaie de cap.

Se întrerupse, iar Charity se ridică, mânată de o dorinţă nebună de a termina, şi îi întinse una dintre bancnote.

— Vreţi să acceptaţi douăzeci de dolari? întrebă, cu voce nesigură.

— Nu, nu accept, scumpa mea; dar voi lua această bancnotă împreună cu cealaltă, şi îţi voi da o chitanţă, dacă nu ai încredere în mine.

— Amândouă? Dar nu pot să vi le dau pe amândouă… este tot ceea ce posed, exclamă Charity.

Răsturnată pe sofaua de pluş, doctoriţa o privea, surâzând.

— S-ar părea că te-ai măritat ieri la biserica episcopală. Grădinarul pastorului mi-a relatat întreaga ceremonie. Ar fi păcat, nu-i aşa, să îl laşi pe domnul Royall să afle că ai de încheiat un cont aici! Vezi, copilul meu, îţi spun toate astea aşa cum ţi le-ar spune şi mama ta.

Charity fu cuprinsă de o furie rece; câteva secunde se simţi înclinată să abandoneze broşa şi să o lase pe doctoriţă să acţioneze cum crede. Dar, cum să lase unica ei comoară în mâinile acestei femei oribile? Voia să o păstreze pentru copilul ei, voia ca această amintire a

clipelor fericite să fie un fel de legătură misterioasă între copil şi tatăl său necunoscut. Aruncă banii domnului Royall pe masă, tremurând, şi, urându-se pentru ceea ce făcea, luă broşa şi ieşi din apartament alergând…

Odată ajunsă în stradă, se opri, uluită de ceea ce i se întâmplase. Dar broşa era ascunsă în corsaj, ca un talisman, şi îşi simţi sufletul cuprins de o tainică uşurare. Acest sentiment de uşurare îi dădu forţa să se îndrepte, o clipă mai târziu, spre poştă şi să intre înăuntru. Cumpără de la unul din ghişee o foaie de hârtie de scris, un plic şi un timbru; după aceea se aşeză la masă şi înmuie unul din tocurile ruginite în cerneală. Venise acolo mânată de teama care o hărţuia fără încetare de când simţise pe deget inelul domnului Royall; teama că Harney va reuşi, în cele din urmă, să se elibereze de obligaţiile sale şi să se întoarcă la ea. Era o ipoteză pe care nu o luase deloc în calcul în orele teribile de după primirea ultimei lui scrisori. O astfel de eventualitate îi apăru dintr-odată ca perfect posibilă doar după căsătorie, când pasul decisiv pe care îl făcuse preschimbase aspiraţia sa de odinioară într-o nelinişte profundă. Puse adresa lui Harney pe plic şi scrise pe foaia de hârtie:

M-am căsătorit cu domnul Royall. Îmi voi aminti întotdeauna de tine.

Charity

Ultimele cuvinte nu erau deloc ceea ce avusese intenţia să scrie; îi scăpaseră involuntar din condei. Nu avusese puterea de a-şi duce până la capăt sacrificiul, ascunzându-i amantului ei că nu îl va uita niciodată; dar, la urma urmei, ce importanţă avea? Acum, când nu mai avea nicio şansă să îl mai vadă vreodată pe Harney, de ce nu i-ar fi spus adevărul?

După ce aruncă scrisoarea în cutia poştală, ieşi în strada zgomotoasă şi însorită şi se îndreptă spre hotel.

Remarcă mărfurile tentante din vitrinele magazinelor, rochiile şi ţesăturile care îi luaseră ochii în ziua în care le admirase împreună cu Harney. Această privelişte îi aduse aminte că domnul Royall o rugase să îşi cumpere tot ceea ce îi era necesar cu cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care i le dăduse. Aruncă o privire ruşinată spre rochia ei uzată, întrebându-se ce va spune când o va vedea întorcându-se cu mâinile goale. Ajunsă în apropierea hotelului, văzu că o aştepta la intrare, şi inima începu să i se zbată neliniştită.

El îi făcu un semn prietenos cu mâna, când o zări apropiindu-se; apoi, urcară în cameră să îşi ia bagajele, pentru ca domnul Royall să poată să predea cheia, atunci când vor coborî la masă. În timp ce îşi strângea în geantă puţinele lucruri pe care le adusese cu ea, simţi deodată că soţul ei o priveşte şi se pregăteşte să îi vorbească. Se îndreptă din spate cu cămaşa de noapte pe jumătate împăturită în mână, roşie la faţă.

— Sunt drăguţe lucrurile pe care ţi le-ai cumpărat? Nu am văzut sosind niciun pachet până acum, spuse vesel.

— Oh! Prefer ca Ally Hawes să îmi facă cele câteva lucruri de care am nevoie, răspunse cu voce joasă.

— Ia te uită! Atunci, nu ai cumpărat nimic?

O contemplă câteva secunde, încruntând din sprâncene. După care, privirea i se îmblânzi:

— Ei bine, fie. Aş fi vrut să te văd sosind la North Dormer îmbrăcată într-o rochie frumoasă; dar, până la urmă, cred că ai dreptate. Eşti o fată de treabă, Charity.

Privirile li se întâlniră şi citi în ochii domnului Royall ceva ce nu mai văzuse niciodată, o blândeţe care o făcu să se simtă ruşinată, dar, în acelaşi timp, o linişti.

— Şi tu eşti bun, spuse, cu timiditate şi foarte repede.

El surâse, fără să îi răspundă, şi amândoi, părăsind camera, coborâră în hol cu ascensorul tapisat cu oglinzi.

În aceeaşi seară, destul de târziu, sub razele îngheţate ale lunii de toamnă, trăsura lor se oprea în faţa casei roşii.

Sfârşit